CIPRIAN MITOCEANU

AMENDAMENTUL DAWSON

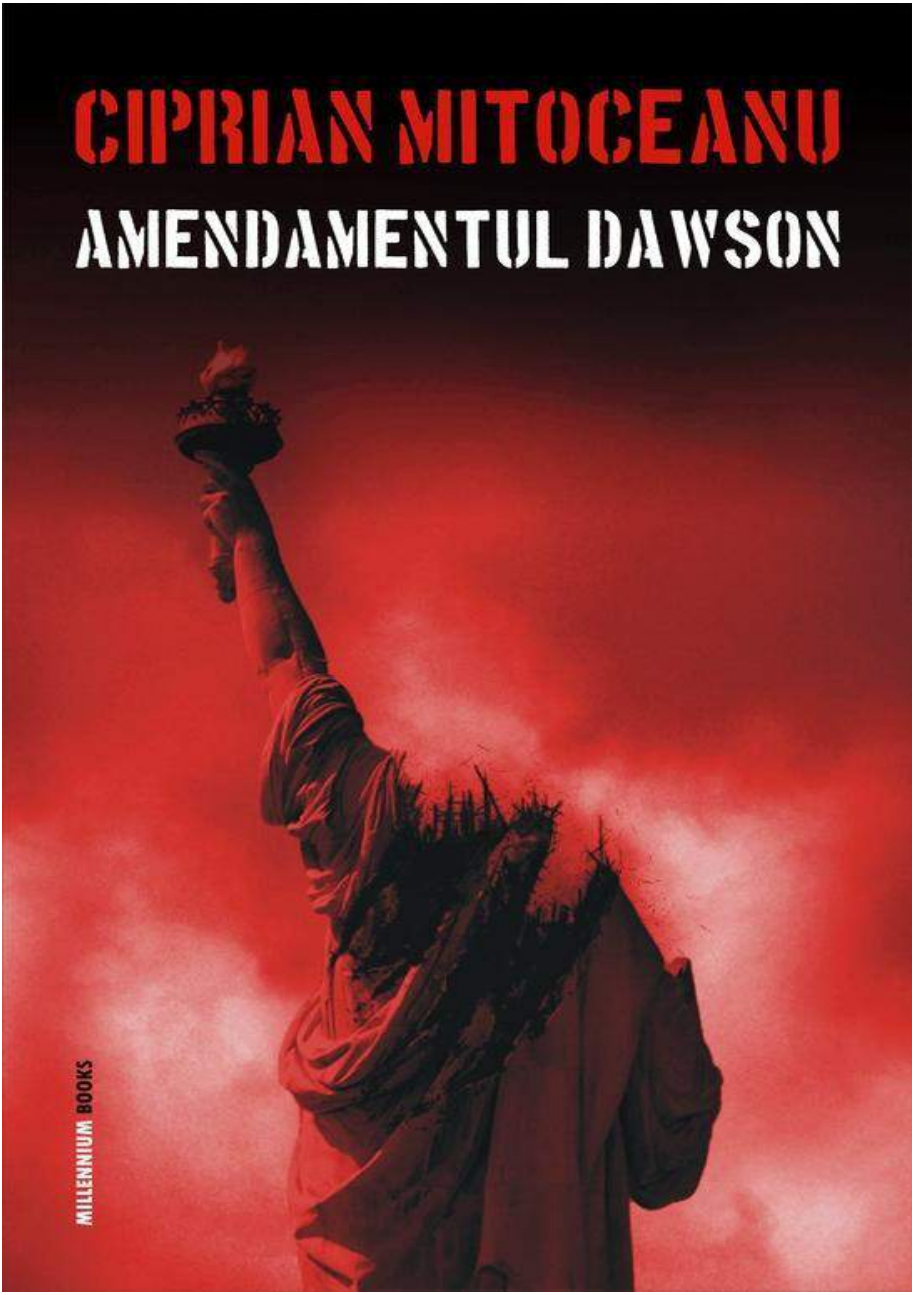

MILLENNIUM BOOKS

Ciprian Mitoceanu

AMENDAMENTUL DAWSON

(V.F.)

TEXAROM & MILLENNIUM BOOKS

2012

Redactor: Michael Haulică

Coperta: Vlad-Mihai Botta

AMENDAMENTUL DAWSON

Copyright © Ciprian Mitoceanu, 2009

VERSIUNE FINALĂ

PROLOG

Zgomotul făcut de ploaie aducea al naibii de mult cu larma produsă de un tren marfar în plină viteză. Un tren cumplit de lung şi zgomotos. Lovite neîncetat de rafalele de vânt, ferestrele vilelor elegante scoteau sunete sinistre, amenințând să cedeze în orice moment. Alimentarea cu curent electric căzuse de aproape o oră în tot oraşul, dar fulgerele luminau totul mai ceva ca în miezul zilei.

Urletul sirenei reuşea cu greu să răzbată prin vacarmul furtunii, şoferul chiar îşi exprimase părerea că atât sirena, cât şi girofarul erau de-a dreptul inutile.

- Ce vreme, scânci unul dintre sanitari, strănutând aprig în pumni. O să consider că mama a născut un băieţaş al naibii de norocos dacă nu fac pneumonie în noaptea asta…

Tovarăşii de suferință nu-l învredniciră cu nicio atenție. Erau prea obişnuiți cu văicărelile individului pentru a le lua în seamă la modul serios. O adevărată muiere… Din fericire era unul dintre cei mai buni specialişti în branşa lui. Măcar pentru atâta trebuia suportat.

Dintr-odată zăriră maşina. O adevărată maşină americană, un imens SUV, o bijuterie pe care numai privilegiații şi-o puteau permite. Automobilul, răsturnat cu roțile în sus, era însă atât de distrus, încât cu greu i se putea identifica marca la prima vedere. O maşină de pompieri, două de poliție şi cea a unui echipaj de la descarcerare întregeau sinistrul peisaj. Ajutorul de şerif, un tânăr deşirat şi în mod sigur lipsit de experiență, le indică locul unde să parcheze. Şiroaie de ploaie i se scurgeau pe gluga mantalei galbene.

- Ce nenorocire! oftă pesimist şeful ambulanței.

Nu-i producea nicio plăcere să iasă în ploaie. În maşină, cel puțin, era cald şi bine, iar umezeala lipsea cu desăvârşire.

- Inconştiență totală, comentă un pompier, ştergându-şi mutra udă cu mâneca şi mai udă. Să conduci ca dementu' pe o vreme ca asta... Din partea mea, au primit ceea ce-au meritat.

Într-o clipă, sanitarii realizară grozăvia accidentului. SUV-ul, condus cu viteză exagerată în condițiile meteo deosebit de dificile, derapase şi se lovise violent de un parapet de beton. De acolo ricoşase într-un copac şi se răsturnase. Doar o minune mai putea asigura supraviețuirea după un asemenea dezastru.

Echipa de descarcerare îşi făcuse bine treaba, eliberându-i pe cei doi tineri cuprinşi în amalgamul de fiare. Un băiat şi o fată, abia trecuți de pubertate, gemeau pe iarbă, întinşi pe o pătură soioasă. Dintr-o prelată, imobilizată de brațele a doi pompieri pentru a nu fi smulsă de uragan, se improvizase un fel de acoperiş. Însă cei doi răniți erau la fel de uzi ca şi cum ar fi stat direct în ploaie.

Chiar şi după o examinare superficială medicul constată că rănile erau foarte grave. Fata se afla într-o stare mai bună. Încă nu era pe deplin conştientă, dar se mişca involuntar din când în când. Avea şanse bune de a fi salvată, chiar recuperată într-o proporție optimistă dacă i se acorda atenția necesară. Băiatul însă... Cu el lucrurile erau cu adevărat disperate.

- A chemat cineva elicopterul? suspină cu voce stinsă medicul în timp ce, discret, îşi ştergea mâinile de sânge. În situația actuală nu ne putem baza pe ambulanță...

- Dă-l în mă-sa de elicopter, țipă isterizat şeriful. Pe-o vreme ca asta nu se ridică de la sol niciun aparat, chiar dacă-i vorba despre viața preşedintelui. Tot ceea ce avem acum dispoziție este carapacea voastră.

- Nu putem face mare lucru..., cârti medicul. E zdrobit rău...

- Ai văzut ce are pe piept nenorocitul ăsta? horcăi şeriful, secondat de ajutorul său neexperimentat. Dacă nu facem tot posibilul să-l salvăm şi cineva trage concluzia că totuşi putea fi menținut în viață, ne-am dus dracului. Despre boarfă puțin îmi pasă, nu prezintă, din punct de vedere legal, decât o importanță minoră. Dar băiatul...

Medicul era gata să protesteze, ceea ce spunea omul legii era o lipsă crasă de respect față de sacralitatea persoanei umane. Chiar şi după standardele cele mai nesimțite din lume. Să spui că un om poate să se ducă dracului e acceptabil, mai poți trimite pe cineva la dracu' când eşti nervos, chiar şi el mai sărea calul din când în când în această privință, dar să afirmi aşa ceva despre un om care se zbate între viață şi moarte chiar la picioarele tale... Trebuia să-l urăşti din cale-afară de mult.

- Ce naiba s-a întâmplat?

O voce metalică îi făcu pe toți să-şi îndrepte privirile spre noul venit. Un individ bondoc, înfăşurat într-o pelerină albastră, proaspăt coborât dintr-o limuzină neagră, cu însemnele Congresului, şi înconjurat de agenți de pază.

- Maica mea, hohoti pierit şeriful de îndată ce realiză cine se afla în fața lui.

Restul celor prezenți, chiar dacă nu ştiau cine este mărunțelul cu apucături de şef, nu păreau mai puțin intimidați.

Nou-venitul avea în glas acea inflexiune metalică specifică celor obişnuiți să comande şi, mai important decât atât, obişnuiți să li se îndeplinească ordinele fără niciun fel comentarii.

- Îmi spune şi mie cineva ce dracu' se întâmplă aici?

- S-a produs un accident de circulație, hămăi şeriful, deşi ar fi preferat să paseze această povară subalternului

său, aşa cum proceda cu anumite sarcini de serviciu; cel puțin, în cazul în care făcea vreo măgărie, ajutorul de şerif avea drept scuză lipsa de experiență.

- Văd şi eu al dracului de bine că s-a produs un accident, țipă isterizat omulețul.

De sub gluga pelerinei se putea zări o mutră bosumflată, urâtă. Însă nimănui nu-i trecea prin cap să-l evalueze din punct de vedere estetic. Era mai degrabă înfiorător.

- Pe fondul excesului de viteză..., încercă polițistul să-şi repare imaginea şi să prezinte un tablou măcar parțial inteligibil al dezastrului automobilistic.

Bondocul cu pelerină nu-i mai acordă nicio atenție, probabil era convins că avea de-a face cu un tâmpit. Se îndreptă către medicul de pe ambulanță. Ar fi trebuit s-o facă de la început.

- Care e situația?

Părea pierdut, incapabil să-şi oprească tremuratul din voce. Smucea nervos de şiretul care-l ajuta să-şi țină pelerina în jurul gâtului.

Înainte ca medicul să deschidă gura omulețul îi preciză:

- Mă interesează doar soarta bărbatului... Niciun cuvânt despre femeie.

- E... E foarte grav rănit, oftă medicul, trecându-şi mâna prin cap. Nu ştim dacă va face față solicitărilor la care va fi supus până ajungem la spital.

Era un medic cu părul încărunțit din pricina vârstei şi a cazurilor disperate cu care se confruntase, care-şi petrecuse cea mai mare parte a vieții în saloanele de la Urgență. Ştia ce spune.

- Poți să-mi spui mai exact ce are?

Încordarea nou-venitului devenea din ce în ce mai vizibilă. În decursul îndelungaților ani de practică profesională medicului i se oferise ocazia să observe cele mai diferite moduri de manifestare a disperării. Văzuse

disperați isterici, disperați furioşi, disperați apatici, disperați de moarte... Omul din fața lui prezenta un caz aparte. Încerca din răsputeri să-şi domine sentimentele de frustrare şi neputință, canalizându-şi resursele către acțiuni utile, concrete. Era lucid, primejdios de lucid, şi, mai important decât toate, părea genul de om care avea posibilitatea de a pedepsi pe oricine dincolo de limitele regulamentelor.

- Băiatul mai poate fi salvat, însă traumele suferite sunt deosebit de grave... La analiza cu ecograful mobil a reieşit că organele interne au suferit mult de pe urma accidentului. Are hemoragii interne şi, dacă nu-l transportăm la spital cu elicopterul... Cu ambulanța nu vom ajunge la timp nici chiar dacă furtuna ar înceta complet.

- A chemat cineva elicopterul? sughiță omul cu pelerina albastră.

Se îndreptă interogativ către şerif, care abia acum realiza proporțiile gafei comise. Îşi permisese să aprecieze că din cauza condițiilor meteo extraordinare niciun elicopter nu se va ridica de la pământ. Asta în condițiile în care una dintre victimele accidentului prezenta o importanță deosebită din punctul de vedere al Congresului. Când naiba aflaseră aşa repede despre accident? Şi-şi trimiseseră şi un reprezentant pentru a supraveghea îndeaproape desfăşurarea acțiunii de salvare.

Mai bine ar fi chemat elicopterul, lăsându-i pe cei care administrau parcul de zburătoare mecanice să aprecieze dacă pot ridica un aparat de la sol sau nu merită efortul, chiar şi pentru un individ de talia celui care aproape se transformase în terci cu o maşină de două milioane de dolari. Teoretic, o asemenea investiție ar fi trebuit să-l protejeze pe posesor şi de efectele unui cataclism atomic însă în realitate lucrurile stăteau puțin altfel.

Cum de nu se gândise mai devreme? Dacă ar fi chemat elicopterul ar fi fost absolvit de orice vină, răspunderea trecând automat asupra celor care hotărau direct dacă trimit sau nu un aparat.

- O să-l chem chiar acum..., se bâlbâi, nesigur, polițistul. Chiar acum...

- Pentru asta o să plăteşti zdravăn, domnule şerif, scrâşni în urma lui omulețul. Mai ales dacă lucrurile merg prost...

Îşi îndreptă atenția asupra sanitarilor care, cu infinite precauții, reuşiseră să-l ridice pe rănit pe o brancardă. Îl urcaseră deja în ambulanță unde se afla la adăpost de urgia de afară. Coordonatorul echipajului îşi exprimă dorința de a se ocupa şi de fată, avea mari şanse de a fi salvată, dar posesorul vocii metalice i-o reteză scurt: femeia nu prezenta niciun interes. Toate eforturile lor trebuiau îndreptate în direcția salvării bărbatului, partenera lui nu avea decât să rămână sub cerul liber, la discreția mâniei naturii. Ce dacă putea fi salvată? Îi ceruse cineva s-o salveze? Puțin îi păsa de ea, şi aşa produsese destul rău.

Misteriosul străin era convins că numai din cauza ei se produsese accidentul, de ce s-ar fi chinuit cineva s-o salveze? Stabilise tranşant misiunea medicilor. Trebuiau să-l salveze cu orice preț pe imprudentul şofer, viitorul lor depindea de asta. Era diferența dintre o carieră strălucită şi un centru de reeducare.

- Nu mai avem sânge..., anunță sumbru unul dintre sanitari după câteva minute. Am băgat în el toată rezerva de sânge...

- Ce dracu' nu mai aveți?

- Sângele... Ni s-a terminat sângele... Dacă nu-i facem transfuzie este totul pierdut...

În clipa următoare străinul făcu un gest la care nimeni nu s-ar fi aşteptat, nu după felul cum se comportase față

de femeia rănită. Îşi aruncă pelerina, dezvelind o mutră rotundă, cu trăsături dizgrațioase. Cu mişcări din ce în ce mai ferme îşi dezveli antebrațul flasc.

- Poftim, sânge... lătră către sanitarul stingherit. Ia cât ai nevoie...

- Mai întâi testul de compatibilitate, anunță medicul.

Trebuia să fie foarte atenți cu genul acesta de teste. Dacă în venele rănitului era introdus un tip de sânge incompatibil rezulta coagularea sângelui donat, iar decesul nu mai putea fi evitat.

- Nu-i nevoie, scrâşni omulețul. Îți garantez eu...

În timp ce medicul se chinuia să introducă în venele donatorului un ac, prin ploaie răzbătu zgomotul făcut de motorul elicopterului.

- L-au trimis totuşi, şopti uluit şeriful.

Din punctul lui de vedere situația se complicase enorm în ultimele câteva minute. Tot ceea ce putea spera era ca medicii să facă imposibilul realizabil şi să-i salveze viața nesăbuitului şofer.

AMENDAMENTUL DAWSON

Chiar dacă prezența celor doi agenți încorsetați în hainele lor de piele devenise sufocantă, John Barton decise să-i ignore, în ciuda faptului că întrebări fără răspuns îl agasau, măcinându-i încrederea în sine asemenea talazurilor care atacă o stâncă singuratică. Nu se ştia vinovat de nimic, conştiința îi era curată ca cea a unui nou născut; era un angajat model, un vecin model şi, desigur, un cetățean model, toate acestea în limitele categoriei în care se încadra, ceea ce nu era numai foarte normal, ci şi cât se poate de legal.

Se ținea departe de tentațiile unei lumi care, după părerea lui, o cam luase la vale în ultimele decenii; dar prefera să-şi păstreze părerile pentru el, astfel că, şi din acest punct de vedere, se considera un model. Guvernului nu-i plăceau indivizii care dovedeau prea multă inițiativă particulară, cel puțin aşa şoşoteau cârcotaşii, agasanții Gică contra, cei care făceau tot timpul opinie separată şi care, culmea!, păreau să aibă dreptate.

Trebuia să fie vorba despre ceva foarte important de vreme ce cineva, naiba ştie cine, hotărâse că este cazul să trimită după el patru agenți speciali din trupele de elită ale guvernului, oricine îi putea recunoaşte după hainele lucioase de piele care le veneau ca turnate (la naiba, cât de mult şi-ar fi dorit să poarte şi el o haină din asta, măcar o zi; din păcate, pentru indivizii din categoria lui, aceasta era o dorință imposibil de îndeplinit), după ochelarii fumurii cu aspect futurist, cablurile aparatelor de emisie-recepție care parcă le ieşeau direct din cap prin ureche, şi insignele argintii care dovedeau apartenența respectivilor la categoria A, subcategoria inferioară a eşalonului superior.

Fără un motiv excepțional nu se deranja nimeni să trimită patru agenți A pentru a interoga un cetățean de

categoria C+, aşa cum o arăta insigna cenuşie pe care John o purta prinsă de piept. Lipsa acestei insigne de pe piept i-ar fi putut aduce o amendă usturătoare şi suspendarea unor drepturi pe o perioadă nedeterminată, Guvernul nu glumea când era vorba despre chestii de-astea, Gică contra ştia ce spune.

Un robot performant, însărcinat cu păstrarea ordinii în oraş apăru în viteză în fața grupului format din agenți şi prizonierul lor (în ciuda faptului că niciunul dintre agenți nu pomenise nimic despre arestare şi toți se comportau civilizat, ba chiar foarte atent cu el, John se simțea ca şi cum ar fi fost legat cu lanțuri de mâini şi de picioare). Maşinăria, o arătare longilină de oțel nichelat şi arabescuri de crom, cu un cap enorm, dacă era să-l compari cu restul corpului, şi dotată cu trei şenile şi două guri de foc se opri, îşi îndreptă coloana supra-articulată şi salută cu mâna metalică. Unul dintre agenți schiță, la rândul lui, plictisit, o vagă tentativă de salut, spre mulțumirea robotului care o şterse la treburile sale.

„Ca să vezi" reflectă amuzat John, uitând pentru câteva clipe de situația în care se afla. „Dacă faci parte din crema societății şi porți o insignă care să arate că eşti din categoria A, până şi polițaii de tablă te salută... Ce chestie!".

Oare, în ciuda tuturor aparențelor, robotul îl salutase şi pe el, nu numai pe strălucitorii agenți guvernamentali? Ştia însă prea bine că aşa ceva era imposibil, niciun robot, în afara maşinăriilor care trudeau prin localurile ieftine unde se putea mânca pe săturate mâncare sintetică, nu dovedea lipsă de respect pentru un cetățean de categoria C. Pentru a fi băgat în seamă de maşinării sau de guvern trebuia să porți măcar o insignă de B+, restul omenirii nu prezenta nicio importanță.

Oricum, nu aveau ce să-i facă. Ştia prea bine că nu încălcase nicio lege, probabil că, după ce va fi interogat, i

se va da drumul acasă. Nu i se mai întâmplase niciodată să fie ridicat de poliție dar, aşa cum spunea unul dintre amicii lui, Tim Parker, un tip cam sărit, „Odată şi odată tot e prima dată”, cu alte cuvinte, explica tot el, indiferent cât de expert ar fi cineva în a executa o anumită operațiune, nu trebuia uitat că, demult, individul făcuse asta „pentru prima dată”. Tim avea, în general, dreptate... Voiau să-l chestioneze în vreo problemă legată de Tim? Individul era genul care părea să adore a avea opinie diferită de cea a guvernului. Nu, nu putea fi vorba despre Tim, el era unul dintre cârcotaşi, de acea îşi redusese la minimum contactele cu această gură spurcată, tocmai în ideea de a evita genul de necazuri pe care le aducea cârdăşia cu Gică contra. Iar dacă agenții ar fi avut ceva de aflat despre Tim, l-ar fi ridicat chiar pe respectivul. În momentul în care agenții îl acostaseră, pramatia de Parker se afla la vreo zece metri distanță, iscodind încruntat în ideea de a înțelege ce se întâmplă. De ce nu l-ar fi ridicat direct pe principalul suspect? Existau o mulțime de substanțe sintetice capabile să-l facă pe individ să spună numai şi numai adevărul. Ca prin ceață îşi aduse aminte de indicațiile de care Tim făcea o adevărată risipă. „Dacă te saltă poliția sau orice altă instituție care are vreo legătură cu guvernul, cel mai indicat este să taci, să nu dai impresia că te-ar interesa în mod deosebit interogatoriul lor. Dacă te agiți prea mult şi pui întrebări sau îți ieşi din fire, o să devii imediat suspect şi, în ciuda tuturor legilor care ar trebui cică să te protejeze, vor fi în stare să te scoată vinovat. Poartă-te cât mai firesc şi nu te strădui să ieşi în evidență, asta este cheia succesului în relațiile cu poliția şi alte agenții, Dacă vor vedea că nu ştii chiar nimic şi nu te interesează problema lor, or să te lase, până la urmă, în pace”.

O maşină luxoasă, dotată cu ultimele artificii ale tehnicii, parcă fără zgomot lângă ei. Uşa pneumatică se deschise cu un fâsâit abia auzit.

- Urcă! îi ordonă agentul care părea să coordoneze dispozitivul. Ai grijă la cap…

John trase aer în piept, tulburat. Îşi dorise, desigur, să se deplaseze cu o asemenea maşină, cine nu şi-ar fi dorit? Dar circumstanțele nu erau cele mai fericite. Agentul îl îmbrânci înăuntru, nerăbdător. Era pentru prima dată, de când îl ridicaseră, când cineva se purta grosolan. Primul lui impuls fu să protesteze, dar se opri la timp. „Cetățeanul care-şi cunoaşte prea bine drepturile este ca un spin în ochii guvernului, trebuie să-i suporți hachițele, indiferent de situație, dacă vrei să scapi mai repede de copoii care-i fac treaba murdară". Câtă dreptate părea să aibă Tim… Nu aveau dreptul, desigur, să-l manipuleze de parcă ar fi fost un balot de cânepă, existau legi care-i acordau drepturi, dar dacă protesta se putea aştepta la un tratament „preferențial" - tot Tim îi explicase asta -, concretizat prin acuzarea de o infracțiune de care nu avea habar. Nu numai Guvernul avea obiceiul de a se răzbuna, ci şi gunoaiele care lucrau pentru el.

Canapeaua de piele naturală produse o vie impresie asupra lui „Dacă scap cu bine din afacerea asta" se pomeni gândind „o să mă laud la tot cartierul că m-am plimbat cu o bijuterie pe roți. Numai de m-ar crede careva…"

Agentul rosti o adresă printre dinți şi şoferul, un individ de categorie B+ puse bolidul în mişcare.

Peste un sfert de ceas maşina parcă într-o curte interioară, înconjurată de clădiri elegante, cu design aristocratic. Nu trebuia să-i spună nimeni că se afla în cuibul elitei oraşului, probabil că nimeni dintre cei care-şi duceau viața pe aici nu avea insignă inferioară categoriei B+, poate chiar B++.

- Am ajuns, îl înştiinţă agentul. Fii fără grijă, încercă să-l liniştească. Indiferent cum stau lucrurile, totul se va termina foarte repede.

- Se va termina repede?! repetă John, uitând de indicaţiile lui Tim.

Arestarea, drumul cu maşina la care şi purtătorii insignelor B nu aveau curajul să viseze îl zăpăciseră de-a binelea.

Din păcate individul cu haină de piele socoti că-i acordase deja prea multă atenţie şi-i întoarse spatele. Şi aşa îi permisese prea multe unui individ C+, ştia prea bine că existau indivizi de categoria A care nu suportau ideea de a atinge sau a fi atins de un individ din categoriile inferioare. Cică asta era pângărire. Câtă demenţă…

Doi bărbaţi înalţi, în halate albe care le acopereau insignele (bineînţeles că erau A), se înfăţişară aproape instantaneu lângă maşină.

- E John Barton, îl prezentă agentul, înmânându-le actele pe care i le confiscaseră în urma percheziţiei, un moment al naibii de penibil, numai în fund nu-l scotociseră.

- Prea bine, surâse unul dintre indivizii în alb, un individ cu mutră de hoţ de buzunare. (John decise pe loc că nu se va referi la el decât numindu-l Pungaşul). Sunteţi bun să ne urmaţi, domnule Barton?…

Aprobă cu o scurtă înclinare a capului. Era prea bulversat să mai poată răspunde verbal.

„Domnule Barton…” un individ de categoria A i se adresase cu „Domnule Barton”. Devenea din ce în ce mai ciudat. Ce surprize îl mai aşteptau?

- Să mergem!

În faţa uşii masive erau postaţi doi roboţi de pază, asemănători cu cei care-i salutaseră pe agenţi. Două grămezi inexpresive de metal, dar care îi dădeau fiori, cu gurile largi ale mitralierelor gata de tragere. Unul dintre

paznicii de metal întinse un scaner către insigna lui John şi imediat începu să pâlpâie nemulțumit în timp ce partenerul lui cibernetic adoptă o poziție defensivă, ațintindu-şi armamentul din dotare asupra intrusului.

- Are acceptul nostru, se grăbi unul dintre indivizii în alb să rezolve problema.

Roboții se dezumflară pe dată. Ştiau să asculte ordinele, drăcoveniile astea!

Urmându-i pe cei doi tipi în alb pătrunse pe un coridor întunecos în atmosfera căruia se simțea un puternic miros de dezinfectant, cu pereți vopsiți în alb şi pardoseala din marmură de calitate superioară. Abia după ce se intersectară cu alți indivizi în halate care purtau instrumente sofisticate, deduse că se afla într-un spital. Într-un spital rezervat celor din categoria A.

În urmă cu câțiva ani suferise o intervenție chirurgicală de rutină, extirparea amigdalelor, care începuseră să putrezească, pur şi simplu, o infecție cu denumire complicată pe care se pare că numai un medic o putea reține. Îşi amintea prea bine. I se oferise chiar un concediu de o săptămână... Ce diferență era între spitalul de categoria A şi cel de categoria C! Îşi dădu seama, pe dată, cât de mult îşi dorea să facă parte din elita societății, să poarte prinsă de rever insigna A. Chiar dacă şi-ar fi petrecut întreaga viață prin spitale ca acela în care tocmai intrase, ar fi preferat această alternativă decât traiul mizer rezervat categoriei C.

Cei doi îl îndrumară către un salon echipat cu aparatură despre care habar nu avea că există; părea desprins din decorul sofisticat al unui film de anticipație.

- Aşezați-vă cât mai comod, îl îndemnă Pungaşul (despre care acum bănuia că este doctor sau măcar asistent) arătându-i un pat imens, înconjurat de o duzină de monitoare. Relaxați-vă!

Se supuse, ca un automat incapabil să ia decizii din proprie inițiativă. Cu mişcări experte, Pungaşul îi suflecă mâneca dreaptă a combinezonului de lucru, dezvelindu-i antebraţul vânjos. John observă că medicul se strâmbă puțin la vederea stratului de murdărie, dar puțin îl interesa. Nu poți să lucrezi pe şantier şi să arăți ca şi cum ți-ai desfăşura activitatea în farmacie, barem dacă agenții A i-ar fi oferit răgazul necesar să se aranjeze puțin ar fi fost vina lui că era plin de jeg.

Însă Pungaşul trecu repede peste acest episod care nu-i producea nicio încântare.

- Vă deranjează să-mi oferiți o probă de sânge? întrebă cu un glas mieros, de parcă s-ar fi adresat însuşi Preşedintelui Congresului.

Se aplecase în față şi, prin deschizătura halatului, John reuşi să-i observe insigna aurită, privilegiul celor din clasa A++ sau, aşa cum obişnuia să se exprime în termeni neoficiali, A2+. O constatare care îi depăşise aşteptările. Indivizii care aveau dreptul să poarte asemenea cocarde erau mai rari decât virginele într-un bordel (şi expresia asta tot de la Tim o ştia). Şi iată că i se oferise ocazia de a fi consultat de un medic de calitate superioară. Cărui fapt îi datora această onoare?

- Nu, răspunse, după câteva secunde de tăcere buimăcită.

Un individ din clasa A2+ i se adresa de parcă ar fi fost dintr-o categorie superioară. Ceva ce nu şi-ar fi închipuit niciodată. Nu şi-ar fi permis să-şi închipuie. Dacă nu ar fi fost atât de conştient de propria lui situație ar fi crezut că visează.

- Nu mă deranjează…

- Perfect, surâse medicul, zâmbind neprefăcut. Cooperarea dumneavoastră mă onorează şi îmi uşurează activitatea…

Cu un tampon înmuiat într-un lichid parfumat medicul îi badijonă pielea sub care se zăreau venele umflate ca nişte şerpi violeți. Vorbea întruna, încercând să-l liniştească. Luă proba de sânge cu mişcări experte, ca şi cum ar fi făcut asta toată ziua (probabil chiar asta făcea toată ziua, presupuse John, îngândurat).

- Asta este tot? se pomeni întrebând cu o voce pe care, la început, nu reuşi s-o identifice ca aparținându-i.

Deşi tot ceea ce-l înconjura producea asupra lui o fascinație greu de imaginat - abia se abținea să nu pipăie cu palmele bătătorite aparatura electronică -, ar fi preferat să plece cât mai repede acasă.

- Nu, se grăbi Pungaşul să-i răspundă, introducând proba de sânge într-un aparat garnisit cu indicatoare digitale. Dar nu vă faceți griji, sunteți pe mâini bune, vă asigur... Şi nu durează mult.

Într-adevăr, nu dură mult. Pungaşul, asistat de colegul său, care se dovedea mult mai tăcut, îi făcu un examen complet, ceva ce John nu-şi amintea să i se fi întâmplat vreodată. Pe parcursul investigațiilor îl bombardă cu întrebări, clătinând nemulțumit din cap de îndată ce primea răspunsurile. Un individ cu constituția lui prefera să mănânce atât de nesănătoasa mâncare sintetică. Era sătioasă, nu contesta acest aspect, dar dacă ar şti ce ravagii producea în organism... John ştia chestia asta, bineînțeles c-o ştia, doar nu era tâmpit, dar puțin îl interesa. Doctorul ăsta, cu insigna lui aurie, probabil nu avea habar care era retribuția unui individ din categoria C şi care era prețul ce trebuia plătit pentru hrana naturală. Sau ştia? În mod sigur nu-şi asigura nevoile trupului cu haleala destinată uzului categoriilor inferioare.

Boli, antecedente genetice? Nu prea ştia?! Nu era o problemă, se putea rezolva cu aparatura din dotare, oricum ar fi verificat răspunsurile lui. Îl supărase vreodată inima? După părerea lui îşi solicita prea mult cordul,

munca pe şantier nu era cea mai indicată dacă voia să-şi menţină sănătatea. Erau de preferat plimbările şi sporturile care cereau un efort moderat, excesele dăunau totdeauna.

Ce tâmpenii îndruga Pungaşul? Nu ar fi putut urma recomandările lui nici dacă s-ar fi aflat pe marginea mormântului. Ceea ce-i recomanda specialistul A2+ nu era de nasul categoriei C. Numai elita îşi putea permite. Înţelese că respectul pe care i-l arăta medicul îşi avea originile în faptul că, pur şi simplu, individul nu era obişnuit să aibă drept pacienţi reprezentanţi ai categoriilor inferioare; îl vedea ca pe unul aparţinând cremei societăţii, probabil cel puţin egalul lui.

- Gata, îl informă medicul, după vreun ceas de cercetări amănunţite. Felicitări, aveţi o sănătate de fier, păcat că nu vă îngrijiţi suficient de păstrarea ei.

- Pot să plec?!

În loc de răspuns Pungaşul făcu semn unui agent impozant, pe care John nu-l observase până atunci. Când se strecurase în salon?

Agentul îi indică cu un vag gest al mâinii direcţia în care trebuia să se deplaseze. Spre deosebire de Pungaş, nu dovedea niciun pic de respect faţă de purtătorul unei insigne cenuşii. Părea mai ancorat în realitate decât medicul cu moacă de hoţ.

Peste câteva clipe John se trezi într-o sală cu pereţii vopsiţi într-un alb strălucitor. Singurul mobilier era reprezentat de o masă lungă, de culoarea abanosului, dispusă de-a lungul geamurilor care filtrau o lumină galbenă, ireală, şi câteva scaune tapiţate cu pânză. Nimic altceva, nici măcar un tablou ieftin pe perete. Această observaţie îl derută, cum era posibil aşa ceva? Până şi cetăţenii din categoriile inferioare îşi puteau permite să achiziţioneze câte un tablou cu care puteau face un perete să devină mai vesel. Cu ce zgârciţi avea de-a face?

În sală, lipiți de peretele din stânga uşii, se mai aflau vreo duzină de indivizi aparținând categoriilor inferioare. Reuşi să identifice două insigne C, vreo patru din categoria D şi chiar una E. Şi-ar fi dat seama că individul face parte din penultima categorie chiar şi fără să-i vadă detestata insignă. Avea o față roşcovană, de nebun, şi-şi rotea fără încetare ochii rotunzi fără să privească ceva anume. Din când în când, colțurile gurii îi tresăreau într-o strâmbătură dizgrațioasă. Nefericitul nu se simțea deloc în largul lui... Dar cine se simțea în largul lui? Niciunul dintre cei prezenți nu făcea efortul de arăta cât de fericit este.

Doi agenți impasibili supravegheau grupul inferiorilor. Ochelarii fumurii făceau imposibilă orice încercare de a afla în ce parte privesc. O imobilitate şi o indiferență aparente, desigur, erau de ajuns ca unul dintre indivizii de calitate inferioară să se comporte altfel decât i se dădea voie şi malacii A s-ar fi pus în mişcare, zdrobind totul în calea lor, asemenea unui tăvălug.

O a doua uşă se deschise brusc şi în sală pătrunseră cinci medici, cel puțin asta se putea concluziona după halatele albe, reprezentanți plini de sine ai clasei superioare. Pe piept aveau prinse şi nişte ecusoane pe care erau trecute numele: Greg, Will, Ramirez, Stewart şi Dale. Fără un cuvânt, se aşezară pe scaune.

John îl recunoscu pe Pungaş, individul zâmbea cu gura până la urechi de parcă ar fi încasat premiul cel mare la loterie sau, mai degrabă, ca şi cum tocmai ar fi şparlit un portofel doldora de bancnote cu valoare mare. Ecusonul arăta că, de fapt, numele lui era Greg. Şi ce dacă? El tot de Pungaş îl va ține, i se părea mai nimerit.

- Mda, deschise gura un individ înalt şi ciolănos, care părea şeful şi era etichetat drept Will, trosnindu-şi degetele noduroase. Să-i dăm drumul.

Pungaşul scoase pe dată dintr-o mapă argintie, cu încuietoare lucrată artistic, o foaie de hârtie. O răsuci de câteva ori pe ambele fețe, ca şi cum nu era în stare să hotărască de unde să înceapă. Tremura de încântare, ca un copil care descoperă poarta magică spre tărâmul basmelor.

- Numele?! îl presă Ramirez, un tinerel cu față ascuțită, ca de şobolan. Ce naiba, Greg, nu avem timp de glume…

Pungaşul tresări, semn că observația nu-l lăsase chiar indiferent. Tuşi repede de două ori în pumn şi recită:

- John Barton, el este alesul…

John simți că tavanul salonului se prăbuşeşte asupra lui. Ce naiba aveau cu el? Nu-şi amintea să fi văzut vreodată pe măcar unul dintre indivizii prezenți. Iar exprimarea lui Greg (pe care el se încăpățâna să-l numească Pungaşul), nu i se părea dătătoare de speranță, în ciuda tonului optimist pe care fusese rostită.

- Barton?! exclamă ciolănosul, oarecum uimit.

Evaluarea inițială, cu ajutorul informațiilor din baza de date nu-l plasa printre favoriți…

- Sunt absolut sigur, replică Greg, surâzător. Chiar eu am condus investigațiile medicale ale domnului Barton şi te asigur că l-am evaluat cât se poate de serios. Iar computerul central este de aceeaşi părere, aşa că…

- Era doar o observație de moment, nu trebuia să pui la inimă…

- Desigur… Să rămână numai John, restul sunt liberi să plece, se adresă celor din fața lui.

Înainte ca John să poată protesta, unul dintre cei doi agenți deschise uşa şi le făcu semn indivizilor posesori de insigne inferioare să se cărăbănească. Nefericiții se grăbiră să iasă pe uşă, afişând fiecare aerul că habar nu avea ce se petrece însă erau bucuroşi că scapă din balamucul clasei A. Probabil că nimeni nu se va sinchisi să le spună de ce fuseseră chemați, clasa superioară nu era nevoită să

piardă timpul dând explicații celor de jos. El era singurul care, poate, avea ocazia să afle motivul „convocării”, dar asta nu avea darul să-l facă foarte fericit, şi-ar fi schimbat bucuros locul cu unul dintre ignoranții care tocmai plecau.

- Nu vă faceți griji, strigă în urma lor Pungaşul zâmbind prosteşte, o atitudine nelalocul ei pentru categoria pe care o reprezenta. Costurile implicate de deplasarea voastră aici şi cele ale investigațiilor medicale vă vor fi reținute din salariu timp de trei luni…

Era un abuz, din punct de vedere legal, asta ar fi putut spune orice avocat. Asemenea lui, probabil niciunul dintre amărâții care se grăbeau să dispară pe uşă nu solicitaseră nici deplasarea cu maşina, nici examenele medicale. Şi totuşi, niciunul dintre ei nu comentă, erau prea grăbiți să dispară din spațiul generator de stres.

După ce şi individul de categoria E se strecură şchiopătând din încăpere, agentul închise uşa şi împinse un scaun în spatele lui John, făcându-i semn să se aşeze.

- Ia loc! îi ceru Pungaşul, văzând că ezită.

Un tip A îi oferea un scaun. Dacă aşa ceva s-ar fi petrecut în plină stradă, probabil că ar fi crezut că respectivul este numai bun de băgat în cămaşa de forță.

- Fă-te comod.

Se supuse, ce era să facă? Agenții l-ar fi putut sili, la o adică.

- Aş putea să ştiu şi eu de ce am fost adus aici? întrebă.

Panica începea să-l agaseze, se putea simți tensiunea în aer. Uită până şi de sfaturile lui Tim, care, în momentul de față, păreau să nu mai aibă nicio valoare.

Toți membrii comisiei îi aruncară priviri surprinse, chiar şi pungaşul de Greg părea luat pe neaşteptate, prea clipea des din ochii de bandit. Se vedea de departe că nu erau obişnuiți cu un asemenea comportament.

- Putem să-i spunem? se interesă Dale, ascunzându-şi faţa în spatele vecinului care deja începuse să şoşotească cu Greg.

Cererea lui John îi pusese într-o vizibilă dificultate.

- Nu ştiu dacă are dreptul sau nu, având în vedere circumstanţele…, continuă Dale.

Uşa pe care tocmai plecaseră inferiorii se deschise violent şi aproape imediat apăru un individ bondoc, îmbrăcat într-un costum negru cu croială impecabilă, dar boţit, de parcă posesorul ar fi dormit îmbrăcat, la reverul căreia strălucea ceva ce John personal nu văzuse niciodată în realitate, dar despre care auzise vorbindu-se adesea: insigna de diamant, cea cu care guvernul găsise de cuviinţă să-i identifice pe cetăţenii A4+, cei mai valoroşi oameni din America şi, implicit, şi din lume.

John simţi nevoia de a se ridica în picioare, cu toate că era foarte slăbit. De fapt nu era singurul care considerase că este cazul să dea o asemenea dovadă de respect. Şi indivizii din spatele mesei se ridicară slugarnici, adoptând poziţii care aduceau vag cu cea de drepţi. Se vedea de departe că nu prea des li se oferea ocazia de a oferi preţuire cuiva.

Nou-venitul avea o mutră pocită, era chel şi avea o faţă rotundă, pe care favoriţii stufoşi o făceau să semene cu a unui enot obez. Nasul coroiat şi ochii îngropaţi în grăsime îi confereau individului un aspect comic şi sinistru totodată, de-a dreptul porcin. Îşi roti rapid ochii prin încăpere, apoi îşi lipi privirea iscoditoare de faţa lui John.

- Congresmanul Dawson…, şopti Pungaşul, bâţâindu-se de emoţie.

- În persoană, surâse congresmanul, bine dispus, privindu-l pe medicul care, de uluială, uitase să-şi scoată mâinile din buzunar; John simţi o adevărată binecuvântare când enotul socoti că-i acordase destulă atenţie. Vă surprinde?

- Păi..., începu individul ciolănos, stingherit, fără a nimeri cuvintele potrivite.

- N-ar trebui, se grăbi Dawson să-l scutească de emoții. Când în joc este viața unui individ de valoarea lui Brendan Malcom mă interesez întotdeauna personal de mersul lucrurilor. E clar?

Avea o voce hârşâită, de fierăstrău ruginit. Cine l-ar fi judecat numai după aspectul exterior n-ar fi bănuit în veci că enotul bine îndopat era posesorul uneia dintre rarele insigne A4+, atât de rare încât se acceptase să fie confecționate din diamant veritabil fără ca prin asta bugetul să se plângă de cheltuieli.

- Desigur, aprobă Greg, care probabil ar fi făcut mai bine să-şi țină gura; părea mai degrabă un fecior în casă prins cu mâța în sac decât un medic, unul din A2+.

- Cum se simte pacientul astăzi? se interesă Dawson, ignorându-l.

- Destul de bine, răspunse repede Ramirez, mai stăpân pe situație. Comparativ cu ziua de ieri am putea spune că se simte excelent, dar pe viitor nu are nicio şansă fără grefă. Trebuie intervenit cât mai repede, mai ales când avem tot ce ne trebuie la îndemână.

- Ar fi minunat, aprecie Dawson, aplecându-se peste masă pentru a lua raportul lui Greg. Nu uitați că, pe lângă faptul că Brendan este unul dintre puținii A4+, mai este şi implicat într-o mulțime de proiecte de importanță majoră pentru Guvern şi Congres. Solicitați-mi tot sprijinul de care aveți nevoie...

Privi peste umăr la John, care simțea nevoia să se aşeze. Picioarele refuzau să-l mai asculte. Dawson avea ceva în privire... Ceva ce făcea să te cutremuri.

- El este „subiectul”?

- Da...

- Destul de arătos, pentru unul din categoria lui. Cum te cheamă?

Abia când agentul îl înghionti discret cu cotul, John sesiză că trebuia să răspundă personal la întrebare.

- John... John Barton..., reuşi să rostească după câteva încercări neizbutite.

- Prea bine..., surâse Dawson încântat.

În clipa următoare Dawson făcu un lucru care surprinse pe toată lumea, şi pe care John avea să-l considere singurul lucru plăcut care i se întâmplase în toată ziua. Degajat, omul din categoria A4+ îl apucă de mână şi i-o scutură cu putere. Un gest care le era permis cetățenilor doar în interiorul categoriei din care făceau parte.

- Îmi pare bine să te cunosc, John, lătră Dawson, ținându-l încă de mână; avea o mână umedă şi lipicioasă.

- Ar vrea să ştie de ce a fost adus aici, se pomeni vorbind Pungaşul; probabil încerca să se elibereze de tensiunea pe care o producea Dawson. Să-i spunem? Regulamentul este destul de ambiguu în privința asta, dar ținând cont de circumstanțe...

- De ce nu? răspunse importantul om în stat, studiind raportul în timp ce se scărpina fără jenă în fund; insigna pe care o purta îi dădea dreptul la orice. Chiar şi un individ din categoria lui are dreptul să afle care-i este contribuția la progresul umanității. Nu oricine are privilegiul acesta, dacă-mi aduc bine aminte a fost selectat din câteva milioane de posibilități. Are acum şi omul acesta importanța lui. Nu uitați că o parte a organismului lui va urca în curând pe scara valorică la categoria A4+, arătați-i puțin respect, ce naiba...

Medicii încuviințară din cap, în timp ce congresmanul începuse să-şi maseze cu îndârjire nasul supradimensionat. Ciudată ordine a priorităților, dos... nas...

- Cred că l-ar interesa... De fapt, cred că-i voi explica chiar eu.

John simți o mare uşurare. În sfârşit, avea să afle de ce i se stricase ziua. De dimineață nici măcar nu ar fi visat că va da ochii cu posesorul unei cocarde de diamant şi, mai ales, că acesta îi va strânge mâna.

- Ia loc, John, îi ceru congresmanul apropiindu-se şi bătându-l prieteneşte pe umăr, un alt gest imposibil. Trebuie să fii relaxat. Şi mândru, bineînțeles... Nu fiecărui individ din categoria ta i se oferă şansa asta.

John se aşează, fără să-l slăbească din ochi pe individul rotofei. Simțea că, într-un fel, soarta lui se afla în mâinile mahărului cu insignă de diamant care acum se scobea în ureche.

***

Maşina de teren, un Hummer care de multă vreme ar fi trebuit dus la cimitirul de fiare vechi, frână la adăpostul unui gard metalic. Începuse să se lumineze de ziuă, dar pe străzi nu se vedea încă țipenie de om. Cartierul de Vest, cel mai mărginaş şi sărac cartier al oraşului, încă se odihnea.

- De aici încolo mergem pe jos, mârâi şoferul. Prin zona asta nu locuiesc decât foarte puțini B+, aşa că nu sunt prea multe maşini.

Era un individ solid, cu umeri lați, îmbrăcat într-o haină de piele lungă, de culoare neagră, care-i ajungea până la călcâie. O cicatrice urâtă îi brăzda obrazul drept, imprimându-i un aer sinistru.

- Înseamnă că amicul nostru nu e chiar atât de prost pe cât ne-am dori, comentă celălalt, croit după tipare asemănătoare. Pe timp de zi ne-ar veni foarte greu să ne strecurăm până la vizuina lui cu maşina, nu-i aşa, Leon?

- Greu!?... E de-a dreptul imposibil. Țâncii sunt insuportabili, urlă cât îi țin puterile, numai să fii surd să nu-i auzi. Părinții lor i-au învățat chestia asta, să țipe când văd o maşină străină, un fel de alarmă umană contra

poliției, în special... Să fim mulțumiți că mai există şi noapte.

- Pe mine însă mă interesează mai mult subiectul decât țâncii urlători. Ce avem despre el?

- Nu prea multe date. Se ştie despre el că a spart un magazin de aparatură electronică destinată clasei A şi că a mai comis câteva delicte violente.

- Ceva mai clar, Andy ... Ceva mai clar...

- Nimic specificat, deci poate însemna orice. Valorează sub o bătrână...

Andy scoase din buzunarul hainei o coală de hârtie pe care se afla poza unui individ bărbos, cu ochii puțin încrucişați, ceea ce-i dădea un aer de gorilă nătângă.

- Mda... oftă şoferul, studiind îngândurat fotografia, deşi o vedea pentru a mia oară numai în ultimele ore. Nu mi-au plăcut niciodată indiciile lapidare. Ar trebui să ştim şi noi mai bine cu cine avem de-a face. Uneori împuțiții de la Judiciar au obiceiul de a ascunde o parte din activitatea infractorului pentru a oferi o recompensă mai mică decât s-ar cuveni în mod normal.

Şoferul scoase de sub banchetă o puşcă de vânătoare cu două țevi şi încărcător rotativ şi-i cercetă încărcătura. Tovarăşul său îşi cercetă, la rândul lui, cele două revolvere clasice pe care le purta în tocuri prinse la brâu. Totul era în regulă.

- Ştii ce mă intrigă în cartierul acesta? oftă Andy, cercetând cu atenție zona.

- Sunt prea multe case, nu? zâmbi Leon.

- De unde ai ştiut?!...

- Nu sunt vânător de capete de ieri, Andy... E zona veche a oraşului, care încă nu a fost asanată, adică n-a fost refăcută din temelii. Dar fii fără grijă, în curând buldozerele guvernamentale vor demola totul, pregătind terenul pentru o pădure de turnuri, toate numai oțel şi sticlă.

Coborâră simultan din maşină. Răcoarea dimineții îi înfioră, dar nu era suficient pentru a-i intimida. Şoferul îşi ascunse puşca sub haina lungă şi-i indică partenerului direcția de urmat.

Strecurându-se pe sub ferestre ajunseră în fața unei case dărăpănate, cu tencuiala coşcovită, al cărei acoperiş stătea să cadă. Un câine mărunțel, jigărit, se repezi mârâind, dar şoferul îl anihilă cu ajutorul unui aparat cu ultrasunete. Potaia o şterse, scheunând sugrumat.

Evident, cei doi formau o echipă, comunicau prin semne şi chiar şi aşa cu destulă zgârcenie. Andy se repezi către spatele casei, cu revolverele în mâini, gata să tragă în tot ce era suspect.

Şoferul aşteptă să treacă zece secunde, apoi băgă mâna sub haină, apucând patul puştii. Încă n-o scoase la vedere, poate că nu era necesar. Urcă grăbit cele trei trepte din fața uşii şi trânti de câteva ori ciocănelul.

- Erin Quinn, deschide!... Avem un mandat pe numele tău...

Se retrase, scoțând la iveală puşca. Dacă ceva avea să meargă prost, atunci avea să se întâmple în următorul minut.

Din casă nu se auzi niciun fel de zgomot, dar timp de o secundă o lanternă se aprinse şi se stinse. Vânătorul de recompense înjură neliniştit, armând cocoaşele.

- Erin Quinn... Avem un mandat pe numele tău şi suntem autorizați să folosim forța pentru a te aresta. Nu-ți îngreuna situația...

- Duceți-vă toți la naiba..., răsună o voce groasă prin pereții subțiri. N-aveți decât să vă băgați în cur mandatul...

Încă un idiot care se dădea de ceasul morți să le facă viața imposibilă.

- Sunt Leon Adair, Quinn... Fă-ne un serviciu la amândoi şi ieşi din casă cu mâinile ridicate, fără mişcări bruşte.

- Şi dacă fac asta cu ce mă aleg? pufni vocea nemulțumită. O să vii să mă vizitezi la bulău?... Să-mi aduci portocale şi gumă de mestecat cu gust de căcat?

- Număr până la trei, îl atenționă vânătorul, ignorându-l. Pe urmă intru în casă... Unu!...

Din spatele pereților răzbătu zgomotul unei încăierări. Quinn se certa cu cineva, şi judecând după zgomote puteau fi măcar trei persoane.

- Doi!... strigă destul de tare, în speranța că era auzit de cei dinăuntru.

Personal ar fi preferat să dărâme uşa înainte de expirarea celor trei secunde la care legea le dădea dreptul până şi infractorilor, dar, din păcate, Quinn nu era înregistrat la adresa respectivă şi proprietarii legali aveau ocazia de a depune plângere. N-avea nicio intenție de a pune mâna pe recompensă pentru ca apoi să plătească amenzi. Trebuia să respecte procedura standard.

Tocmai deschisese gura pentru a-i aduce la cunoştință derbedeului că timpul expirase şi, din punct de vedere legal, putea uza de orice mijloace pentru a-l imobiliza, când uşa căzu la pământ, transformată în cioburi şi aşchii. Urlând, o namilă de om, gol puşcă şi păros ca un urs, năvăli asupra lui cu viteza unei ghiulele lansate dintr-un tun.

Leon ridică puşca, dar, înainte de a trage, uriaşul îl şi doborâse la pământ, lovindu-l cu umărul în stomac.

- Andy, am nevoie de ajutor...

Violența atacului îl descumpănise pentru o clipă, suficient cât să se trezească cu huiduma peste el. Puşca îi zburase la câțiva metri şi nu numai că nu-i mai era de niciun folos, dar dacă intra pe mâinile unuia dintre fârtații lui Quinn avea şansa de a intra în folclorul local drept

vânătorul care sfârşise împuşcat cu propria sa armă. Şi pe unde naiba hălăduia Andy?

- Să te ia naiba, Leon…, horcăi uriaşul, încercând să-l apuce de gât.

Avea respirația puturoasă şi mâinile unsuroase. O brută…

Cu energia disperării reuşi să-l blocheze pe Quinn. Reuşi să-i aplice un cot în tâmplă, ce naiba, nu era nici el țânc, dar colosul nici măcar nu se clătină, avea duritatea unei stânci.

- N-aveți decât să veniți după mine toți cretinii de vânători de recompense, nu mă luați nici mort…

Quinn urla întruna, iar asta îl împiedica să se concentreze la ceea ce avea de făcut. Încercă să-i dea câțiva pumni în cap lui Leon, dar acesta reuşi să pareze cu antebrațul loviturile care ar fi putut da gata şi un taur. Împingând cu toate puterile reuşi să-l ridice puțin pe nemernic şi profită de ocazie pentru a-l lovi cu genunchiul între picioare. Simți o satisfacție colosală când urletul de moarte îi răsună în urechi.

- Ia de-aici, dihanie puturoasă…

Reuşi să-l observe şi pe Andy, acesta se lupta din răsputeri cu doi găligani aproape goi şi înarmați cu bâte. Unul dintre ei avea fața plină de sânge, Andy se pricepea de minune să-şi folosească pumnii. Cum de nu reuşise nici el să tragă măcar un foc? Ținând cont de modul în care începuseră ostilitățile era o minune că mai erau în viață.

Se repezi să-şi recupereze puşca, era hotărât să tragă în plin. Quinn însă îşi revenise şi i se încolăci de picioare, trântindu-l la pământ. Un călcâi în mutră şi borfaşul slăbi strânsoarea. După a doua lovitură îi dădu drumul. Era şi timpul, unul dintre cei doi indivizi cu care se lupta Andy observase şi el arma.

Printr-un salt acrobatic Leon ajunse primul la puşcă. O înşfăcă de mâner şi sări în picioare. Nu mai avea timp să dibuie trăgaciul, aşa că-şi pocni adversarul cu țeava peste față. Individul căzu ca secerat în timp ce al treilea găligan, văzându-şi tovarăşii căzuți la pământ, o luase la fugă.

- Stai că trag! tună Andy, scoțând la iveală revolverele.

De ce naiba n-o făcuse mai devreme? Ce mai conta acum? Bine că ieşiseră teferi din încăierare, deşi pentru câteva clipe Leon crezuse că-şi va găsi sfârşitul în mâinile lui Quinn.

- Dă-l naibii! îi sugeră Leon, gâfâind. Nu avem nicio treabă cu gealatul ăla, recompensă există numai pe capul lui Erin. Numai el face ceva parale… Eşti în regulă?…

- Mi-a atins umărul cu bâta, mârâi Andy, sumbru. Dacă pun vreodată mâna pe el o s-o capete cu vârf şi îndesat. Putea să-mi crape capul…

- Poate-l găsim pe liste săptămâna viitoare. După atacul asupra noastră sigur o să-i crească valoarea.

- Putem spune că am avut noroc cu carul. Mai erau doi indivizi, dar ăştia au preferat s-o şteargă. Dacă ne atacau toți cinci nu văd cum ne-am fi descurcat…

Leon se gândi să-l întrebe despre revolvere, dar îşi aduse aminte de stângăcia personală şi aprecie că este mai cuminte să-şi țină gura. Nu era el cel mai potrivit să facă aprecieri critice.

- S-o ştergem cât mai repede din zonă, am sentimentul că fiecare clipă care trece se scurge în defavoarea noastră, propuse Andy, scoțând la iveală cătuşele de oțel, model vechi, care se deschideau cu cheița.

Le considera la fel de eficiente ca şi suratele lor mai noi, cu microcipuri încorporate.

Erin zăcea gemând, cu mutra fioroasă plină de sânge, Leon îl lovise din toată inima. Nici tovarăşul lui nu arăta mai bine, dar cei doi vânători de recompense văzură dintr-o ochire că tipul nu figura pe lista fugarilor, astfel că

ridicarea lui nu le-ar fi adus niciun fel de beneficii materiale. Cel mult ar fi adăugat la cazierul individului atacul asupra unor reprezentanți ai legii. Mare chestie!

După ce-i trase una în coaste namilei, Leon îşi ajută partenerul să-i pună cătuşele. I le strânseră mai mult decât era necesar, era clipa lor de răzbunare. Erin protestă, înjurându-i cum îi venea la gură, fără succes. De când cu noua legislație, în calitate de arestat nu mai avea niciun fel de drepturi.

Cu mare greutate reuşiră să-l pună pe picioare, mai ales că prizonierul se străduia să le facă misiunea cât mai dificilă.

- Te zbați degeaba, îl atenționă Leon, trăgându-i câteva peste față cu dosul palmei.

- Chiar credeți c-o să ieşiți vii de aici? rânji Quinn, privindu-l cu ochii săi piezişi. O să vedem noi curând cine este jupânul…

- Şi de ce n-am ieşi vii? întrebă inocent Andy, pentru care misiunea se terminase odată cu încătuşarea suspectului.

Ca un răspuns, undeva răsună dangătul unui clopot. Un clopot lovit cu putere…

- Ce naiba…, tresări Andy. Ce se întâmplă?…

- Nemernicii care au scăpat dau acum alarma, îl informă înnegurat Leon. Numai printr-o minune scăpăm cu viață…

Porni către maşină, îmbrâncindu-l pe Quinn care, de când auzise clopotul, făcea tot posibilul pentru a se împotrivi.

Din casele dărăpănate răzbătură zgomote, peste tot se aprindeau lumini şi prin câteva uşi năvăliră în stradă bărbați tineri, încă buimăciți de somn.

- Aici sunt, băieți, încercă Erin să le atragă atenția. Ticăloşii m-au legat… La naiba!

Un pumn între ochi, administrat de Leon, îl năuci. Vânătorul de recompense se aplecă şi-l luă pe umăr, ca pe un sac. Trase două focuri asupra urmăritorilor, care se opriră panicați. Însă descumpănirea lor nu dură mai mult de câteva clipe. Stimulați de numărul tot mai mare al celor pe care alarma îi scosese din casă începură să urle şi să se apropie.

- Grenade fumigene, ordonă Leon, crispat.

Andy execută ordinul imediat. Două grenade explodară aproape simultan în mijlocul grupului care sporise considerabil. O perdea groasă de fum înecăcios îi înghiți pe urmăritori. Fumul nu-i putea opri, dar îi încetinea. Însă Leon nu avea de gând să-i lase numai cu atât. Smulse de la brâu o grenadă cu bile de cauciuc.

- Invenția naibii…

O aruncă rânjind şi imediat izbucni un cor de urlete. Bilele de cauciuc, aruncate în toate părțile de explozia grenadei, nu pricinuiau răni foarte grave, în schimb durerea de moment era insuportabilă.

Andy chiui de bucurie, dar se opri la jumătate. Din direcția opusă se îngrămădise o duzină de haidamaci, înarmați cu bâte şi țevi metalice. Şi, ca şi cum nu ar fi fost destul, în spatele lor se zăreau alții, foarte energici.

- Sunt prea aproape pentru grenade, hotărî Leon, trântindu-l pe Erin pe asfalt. Trage la picioare…

Înainte ca Andy să tragă primul foc Leon deja îşi golise încărcătorul în picioarele atacatorilor, doborând trei dintre ei. O piatră îl lovi în gambă dar asta nu-l împiedică să bage un nou încărcător în armă.

Andy gemu, lovit în coşul pieptului de o sticlă. Se clătină, dar reuşi să-şi păstreze echilibrul.

- Moarte agenților! răsună stridentă o voce de femeie. Să nu rămână unul în viață…

- Criminalilor!

Puşca lui Leon bubui din nou, rănind patru oameni înainte de a rămâne fără gloanțe.

Atacatorii şovăiră. Avangarda făcu pasul înapoi. Indiferent cât de simpatizat ar fi fost Erin Quinn, nu erau prea mulți cei dispuşi să se lase împuşcați pentru el. Rănile cauzate de armele de foc nu se puteau trata mereu acasă, cu ceaiuri şi cataplasme, iar serviciile medicale specializate costau o avere. Şi dacă se afla cum au fost căpătate puteau fi siguri că-l vor însoți pe Erin la puşcărie.

O nouă grenadă cu bile de cauciuc tăie o breşă suficient de largă pentru a le permite să se apropie de maşină, târându-l de picioare pe Quinn, leşinat.

Cu eforturi uriaşe îl urcară în maşină pe arestat. O ploaie de pietre se abătu asupra lor. Mulțimea schimbase tactica. Un proiectil improvizat înfundă capota.

- Asta ne va costa mai mult decât toată recompensa oferită pe păduchiosul de Quinn, țipă scandalizat Andy.

- Las-o naibii!... Eu m-aş mulțumi să plecăm vii de aici, încercă să-l tempereze Leon, care deja pornise motorul.

Băgă în viteză şi maşina începu să ruleze cu viteză printre oamenii care aruncau cu tot ce apucau. Ca şi cum ar fi vrut să-i facă în ciudă lui Andy o piatră plesni parbrizul, transformându-l într-o rețea de crăpături asemănătoare pânzei de păianjen.

- Acum îți dai seama de ce nimeni nu l-a deranjat pe Quinn timp de trei luni de zile, hohoti Leon după ce maşina ajunse într-o zonă mai liniştită. Am avut mare noroc să scăpăm întregi din balamucul ăla...

- Pentru rahaturi de-astea ar trebui să se tripleze recompensa, mârâi Andy, încă supărat din cauza stricăciunilor suferite de maşină. E ultima dată când mai calc în cloaca aia...

- Să sperăm că nu toți infractorii sunt la fel de isteți ca amicul Quinn. Încă o afacere ca asta şi va trebui să ne

împrumutăm pentru a ne menține în branşă. Ori să prindem un peşte cu adevărat mare…

- Peşte mare?!… Ai vise erotice sau ce naiba?…

* * *

Atmosfera din cameră se destinsese dintr-odată. Medicii zâmbeau ca tâmpiții şi Will chiar îi făcu semne prieteneşti cu mâna. Până şi agentul de pază părea să zâmbească.

- Timpul meu este foarte limitat, aşa că voi foarte scurt, mormăi Dawson, după ce sorbise aproape toată apa din carafă. Dragă prietene, conform Amendamentului care îmi poartă numele, adică Amendamentul Dawson, al doilea Amendament Dawson… Ai auzit de el?

- Nu… recunoscu franc John.

Nu-l interesa politica, nici măcar ca subiect de discuție. Îşi vedea de treaba lui şi atât. Nu discuta cu nimeni politică şi, mai ales, nu spunea nimic împotriva guvernului. De vreme ce drepturile lui politice erau atât de limitate încât erau ca şi inexistente la ce şi-ar mai fi bătut capul cu politica, domeniu deschis cu adevărat numai celor din clasele superioare.

- Păcat, îmi faci misiunea mai grea, reflectă congresmanul, sugându-şi un dinte. (Se părea că are o înclinație deosebită spre apucături grosolane.) Amendamentul Dawson, al doilea Amendament care-mi poartă numele, după cum ai observat, se referă la protejarea cu orice preț a cetățenilor care aparțin clasei A4+ şi, în anumite cazuri, şi a celor din restul categoriei A. Însă prioritate au cetățenii A4+, adică geniile, cei care sunt capabili ca, prin contribuția lor personală, să producă elementele de progres de care are nevoie societatea noastră, omenirea în general. Geniile au prioritate absolută, după cum am zis…

- Şi?… făcu John.

Nu-şi venea a crede ochilor. Cerea explicații unui cetățean A4+ şi culmea era că le şi primea. Nu înțelegea mare lucru, dar de obicei un individ care avea cocardă ca a lui era ignorat cu desăvârşire de cei din A şi B. În alte circumstanțe probabil s-ar fi ales cu o privire disprețuitoare sau chiar cu o amendă substanțială din partea polițiştilor cibernetici care erau foarte atenți ca cetățenii din clasele superioare să nu fie deranjați de indivizii inferiori.

- Şi... Uite cum stă treaba. Brendan, băiatul de care vorbeam, unul dintre excepționalii A4+ suferă de o maladie incurabilă, rară şi inexplicabilă, care i-a afectat inima. E cu un picior în groapă, dacă e să ne exprimăm mai lipsit de eleganță (se pare că Dawson era un expert în a face lucruri lipsite de eleganță). Dacă medicina nu ar fi fost atât de avansată ar fi fost mort de multă vreme, o pierdere irecuperabilă pe care guvernul nu şi-o poate permite. Malcom este implicat în producerea unui nou motor pe bază de hidrogen care va avea un randament superior oricărui motor construit până acum. În fine, presupun că aspectele astea pur tehnice nu te interesează, nu e cazul să-mi pierd timpul cu expuneri care nu te privesc. Din păcate, cu tot progresul medicinei, nu s-a găsit un tratament pentru boala de care suferă Malcom, singura lui şansă fiind transplantul de inimă. Un transplant foarte delicat, având în vedere condițiile de lucru şi starea pacientului... Brendan... Guvernul, de fapt țara întreagă, omenirea întreagă, are nevoie de o inimă. O inimă care, practic, va trece dintr-un corp de categoria C+ în unul de categoria A4+. Inima ta...

În timp ce Dawson turuia bine dispus, ca şi cum ar fi lăudat calitățile uluitoare ale ultimei limuzine produse de GMC şi nu despre soarta întregii omeniri, aşa cum voia să se înțeleagă, John analiza în viteză situația disperată în care se afla.

Îşi aminti dintr-odată despre al doilea Amendament Dawson şi tot ceea ce presupunea el. Tim bodogănise o săptămână întreagă pe marginea prevederilor Amendamentului, oripilându-se la gândul că naţiunea americană, cea născută din democraţie, nu se revolta cu trup şi suflet împotriva acestei atrocităţi. Personal, nu se sinchisise prea mult, simţindu-se la adăpost de prevederile Amendamentului, pe care-l socotea pe atunci doar un simplu act legislativ, fără prea multă acoperire în practică. Să se revolte alţii, el nu avea niciun chef.

Iată însă că venise ziua în care Amendamentul Dawson îl privea chiar pe el. Ţinând cont de sacrificiul pe care îl cerea ţara de la el se putea considera un om mort.

Inima… I se cerea inima… Într-o vreme inimile prizonierilor, ale celor consideraţi, într-un fel, la fel de demni de dispreţ ca şi cetăţenii de categoriile C, D sau E şi F, erau oferite drept jertfe zeilor. Acum i se cerea cu zâmbetul pe buze să-şi jertfească inima pe altarul patriei. Asta era crimă! Pe vremea când Constituţia cea mai democrată din lume oferea aceleaşi drepturi tuturor cetăţenilor, indiferent de abilităţi şi posibilităţi genetice, o asemenea cerere ar fi fost considerată drept o monstruoasă crimă împotriva umanităţii, dar acum nu era decât o crimă legală, privită cu aceeaşi detaşare care se acorda în trecut unei exproprieri în interesul statului.

Ei bine, nu avea de gând să-şi lase inima în mâinile lor. Criminali nenorociţi, însemnaţi cu insigne aurii sau de diamant… Îi zâmbeau, îl băteau cu palma pe umăr, îi vorbeau ca unuia din categoria lor, dar asta nu însemna că-i vor arăta milă atunci când… Grija pe care i-o arătau era numai pentru inima lui, pe care aveau de gând să i-o confişte în interes de stat. Mai ştia că oricine intra sub incidenţa Amendamentului Dawson nu putea spera să mai scape. Guvernul, transformat într-un instrument de represiune, îşi urmărea doar propriile-i interese. Treptat,

simți cum îl înconjură panica. Dacă putea face ceva, trebuia s-o facă cât mai repede, înainte de a fi dus în sala de operație. N-o să-i lase să-l omoare.

Furia orbitoare se instală pe neașteptate în locul panicii. Personal, se considera un om deosebit de calm, dar accepta ideea că furia este de preferat panicii.

Ca împins de un resort uriaș, țâșni de pe scaun și îl îmbrânci pe pretențiosul posesor al insignei de diamant, aproape fără să-și dea seama ce face. Abia după ceva timp va reuși să pună cap la cap evenimentele care se petrecuseră în spital.

Congresmanul icni ca un porc lovit în stomac după o masă copioasă și se prăbuși peste masă, chiar peste raportul Pungașului, care căscase gura de uimire. Ce se întâmpla ținea de domeniul fantasticului. Imposibil! Un individ din categoria C îndrăznea să ridice mâna asupra unui posesor de insignă de diamant. Și culmea, îl îmbrâncea din toată inima…

Și John rămase preț de o fracțiune de secundă imobil. Nu și-ar fi închipuit asta niciodată. Să lovească pe cineva pe care, în mod normal, nici nu i s-ar fi permis măcar să-l privească. Toți cei prezenți erau uluiți de îndrăzneala lui, chiar și agentul care, firesc, ar fi trebuit să preîntâmpine o astfel de manifestare din partea lui John.

Trebuia să profite de momentul de confuzie pe care-l crease și s-o șteargă. Nu era cazul să i se explice până la capăt ce se aștepta de la el. Nu era bătut în cap. Ticăloșii! Îi doreau inima, la propriu, și i-o aduceau la cunoștință cu zâmbetul pe buze, de parcă o asemenea posibilitate ar fi trebuit să-l dea pe spate de încântare. Câtă ipocrizie!.. N-o să se lase așa ușor, dacă-i voiau inima trebuiau să i-o smulgă de-a dreptul din piept.

Se repezi către ușă, gata să lovească pe oricine ar fi încercat să-l împiedice să fugă.

Primul care își reveni fu chiar congresmanul, care urlă:

- De ce staţi ca boii?! Puneţi mâna pe el!...

Agentul cu haine de piele tresări şi se puse în mişcare. Fusese luat şi el prin surprindere de violenţa reacţiei lui John, dar era un tip antrenat, care-şi petrecea o mare parte a timpului în sala de sport, lovind sacul de nisip sau ridicând greutăţi. Nu trebuia neglijat.

Agentul încercă un placaj, ca la rugby, aruncându-se asupra mijlocului lui John, grăbit să-l strivească sub greutatea lui. Din fericire acesta reuşi să anticipeze mişcarea şi fandă lateral. Agentul se prăbuşi pe podea, atingându-l în treacăt cu cotul. Un şut bine plasat între picioarele netrebnicului şi individul începu să urle ca din gură de şarpe. Cel puţin timp de un minut agentul era scos din cărţi. Pentru orice eventualitate îi mai trase şi un picior în plină figură. Un bocanc ţintuit, de şantier, face totdeauna o impresie deosebită. Auzi osul nasului trosnind sub ţintele de fier, iar sângele ţâşni din abundenţă. Ce chestie! Până acum câteva clipe trăise cu convingerea că agenţii sunt de-a dreptul invulnerabili, imposibil de doborât cu ajutorul armelor convenţionale. Supra-oameni aflaţi deasupra vulgului, reprezentat de categoriile B,C şi D (nici nu merita să pomenească de restul categoriilor) care şi-ar fi putut desfiinţa oponenţii inferiori numai privindu-i disprețuitor. Înţelesese însă, în numai câteva clipe, că până şi agenţii A+ nu erau, în fond, decât nişte oameni obişnuiţi, care nu se deosebeau de restul lumii decât prin cocardele strălucitoare. În rest, sufereau şi sângerau la fel ca indivizii de rând, pe care John îi asimila categoriei din care făcea parte.

Ramirez se repezi tremurând asupra lui mai mult pentru a face impresie în ochii congresmanului. Nu era decât un şoarece de bibliotecă. Îi aruncă în cap scaunul pe şezuse câteva minute prin amabilitatea lui Dawson şi a celorlalte lichele, iar medicul se prăbuşi gemând la pământ, ţinându-se de bot. Un firicel de sânge se scurgea pe podea.

- La naiba, ne scapă..., îl auzi cârâind pe Dawson în timp ce ieşea pe uşă.

Holul era pustiu, cu excepția a doi roboți însărcinați cu curățenia care lustruiau de zor pardoseala de marmură. John însă îi ignoră, erau inofensivi, şi începu să alerge spre ieşire. Îşi simțea inima în piept, bătând ca un ciocan. Furia îl părăsea încetul cu încetul, în timp ce spaima punea încet stăpânire pe el, împiedicându-l să gândească limpede. Un lucru era însă clar: dacă voia să scape cu viață, să-şi salveze inima, trebuia să fugă. Să fugă cât îl țineau picioarele. Să fugă până avea să-i explodeze inima în piept. Mai bine să explodeze de efort decât să le-o dea lor. Nenorociții naibii!

O înțepătură în palma dreaptă îi atrase atenția că strângea ceva în pumn. Ce putea să fie? Deschise pumnul şi descoperi, surprins, cocarda de diamant a marelui grangur Dawson. În momentul în care îl îmbrâncise agățase, fără să-şi dea seama, prețioasa insignă.

Era pe punctul de a o arunca, nu avea nevoie de un asemenea suvenir de la întâlnirea cu Dawson. Nu dorea nimic de la netrebnic, singurul lucru pe care şi-l dorea mai mult decât orice pe lume era să scape din spital şi să fugă. Unul dintre roboții de pază apăru vâjâind în fața lui, ațintindu-şi spre el cele două guri de foc şi scanerul. Într-un moment de inspirație John îi plasă în fața dispozitivului de scanare insigna congresmanului. În clipa următoare robotul elimină un piuit slugarnic şi se lipi de perete, lăsându-i cale liberă.

Răsuflă uşurat şi-şi continuă fuga, străbătând curtea aproape pustie. Unde or fi dispărut cu toții? Când îl coborâseră din maşină zona era mult mai animată.

- Stai! răsună o voce puternică. Stai sau deschid focul...

În clipa următoare curtea fu zguduită de o rafală de mitralieră. Un roi de gloanțe fierbinți şuieră pe lângă el,

aproape atingându-i combinezonul murdar, şi se loviră de un stâlp metalic, iscând o jerbă de scântei.

- La naiba! lăsă să-i scape printre buzele vinete de spaimă.

Nu-şi amintea să se fi simțit vreodată la fel de îngrozit, avea ocazia să probeze pe propria-i piele ce înseamnă „frică de moarte". Se aruncă în spatele unui autoturism de lux.

- Stai! mieună agentul, altul decât cel pe care-l lăsase aproape impotent, trăgând o nouă rafală asupra maşinii, transformându-i pe dată geamurile în țăndări.

- Nu trage nimeni, răsună autoritară vocea de fierestrău a congresmanului. Avem nevoie de el viu şi cu cât mai puține stricăciuni…

Prea bine… Împuşcăturile încetară imediat, ca şi cum însuşi Dawson ar fi eliberat trăgaciul cu mâna lui.

John se ridică, tremurând, şi-şi continuă fuga. În clipa următoare era în stradă, gata să se ciocnească de un camion de distribuție, care voia să intre în curte. Ca prin vis auzi cum şoferul îl trimetea la origini dar nu-l interesa să-i răspundă. Începu să alerge pe trotuar, printre oamenii care-şi vedeau de treburile lor ignorând fugarul. Ce treabă aveau cu el? În ziua de azi era mai bine să-ți vezi de treaba ta.

Alergă în neştire până când simți că nu mai este în stare să facă nici măcar un pas. În general se bucura de o bună condiție fizică, munca grea de pe şantier i-o cerea, dar nu practicase niciodată vreun sport anume şi niciodată nu-şi închipuise că poate să alerge aproape o oră. Spaima îi mobilizase toate resursele din organism. Se afla, cu siguranță, departe de spitalul elitei, dar nu chiar atât de departe pe cât şi-ar fi dorit.

Sleit, se aşeză în spatele unui gard viu, impecabil aranjat, care mărginea o alee dintr-un parc în care nu-şi amintea să fi fost vreodată. Erau atâtea parcuri în oraş, iar el avea prea puțin timp liber…

La acea oră parcul era aproape gol, doar câteva femei din clasa A îşi plimbau mândre landourile cumpărate din magazinele de lux. Un măturător slinos, cu insignă D, îşi făcea de lucru în jurul unor boscheți, agitând frunzele cu o mătură uriaşă.

Deocamdată era linişte, nu se vedea niciun robot sau agent care să scruteze zona, în căutarea lui, dar nu putea să se creadă scăpat. Probabil semnalmentele lui erau transmise, prin toate mijloacele posibile, la toate secțiile de poliție, la toți agenții şi roboții militarizați, poate că şi la ferocii vânători de recompense despre care se spuneau o mulțime de lucruri cumplite. În curând se va declanşa o veritabilă vânătoare de oameni care nu se va termina decât după ce aveau să pună mâna pe el.

Respirând greoi, şuierat, îşi apăsă pieptul. Bătăile inimii i se transmiteau în tot corpul, ca sunetul făcut de un clopot imens. Ca prin vis îşi reaminti de sfaturile Pungaşului: „Ai o inimă bună, trebuie s-o menajezi". Câtă ironie…

Ce era de făcut? Reuşise să scape din spital, un noroc nemaipomenit, dar nu-şi sporise prea mult sorții de izbândă. Alergând, chiar şi cu viteza unui tren expres, avea la fel de multe şanse ca un iepure şchiop urmărit de o haită de ogari bine dresați.

- Ce să fac? Ce să fac? scânci, privind neajutorat în jur.

I se păru că una dintre mamele A îl priveşte dezgustată. Era normal. Progenitura ei genială nu trebuia să respire aer poluat de prezența unui ins inferior. Poate că femeia i-ar fi fost foarte recunoscătoare dacă l-ar fi văzut plecat.

Situația în care se afla era al naibii de gravă. Pe punctul de a deveni cel mai căutat om din oraş sau chiar din stat, dacă reuşea să scape de urmăritori timp de 24 de ore, ceva la care nici măcar nu s-ar fi gândit dimineață. Cine şi-ar fi dorit o asemenea aventură? Mai rău era că nu avea nicio idee despre ceea ce însemna să fii un hăituit, un

individ în afara legii. Nu ştia nimic despre tehnicile de supraviețuire în asemenea situație şi, în consecință, urmărirea nu avea să dureze prea mult. Până vor pune mâna pe el era o chestiune de ore, iar după ce-l vor prinde îi vor scoate inima... O vor face asemenea vechilor preoți incaşi, renumiți pentru cruzimea şi precizia lor de a-şi deposeda victimele de organul vital? Cu ochii minții se şi vedea imobilizat cu funii proaspăt împletite de un altar dreptunghiular de piatră, în văzul unei mulțimi care urla excitată în timp ce Pungaşul şi Dawson îşi disputau într-o încăierare mută imensul cuțit de obsidian.

Se cutremură, simțindu-şi inima străpunsă de un junghi. Cum se simte cineva când îi este smulsă inima din piept? Probabil că va afla, dacă nu se grăbea să facă ceva... Ceva... Ce anume?

Dintr-odată îşi aduse aminte de Tim... Tim Parker...

***

După fiecare misiune Ryan Bonner se simțea cu un pas mai aproape de balamuc şi, mai mult, de marginea propriului mormânt. De câteva ori avusese senzația că a scăpat cu un picior în groapa mirosind a pământ reavăn. Veteranii spuneau că în clipa în care erai aproape să dai colțul întreaga viață ți se perindă prin fața ochilor în mai puțin de o fracțiune de secundă. Ryan nu-şi văzuse niciodată viața, aşa cum spuneau bătrânii, dar de multe ori crezuse că a sosit clipa să-şi încheie socotelile cu ea.

- Asta e, încerca să-l consoleze veteranul Roney Sandoval, cel care se bucura de invidiata reputație de a se fi întors fără nicio zgârietură din toate misiunile. Să-ți pierzi viața când nu te aştepți nu este numai privilegiul nostru, cum ai fi tentat să crezi, băiete. Poți să zbori la ceruri din o mie de mici motive, ți se poate întâmpla mergând pe stradă sau când stai la coadă pentru o franzelă din grâu sintetic. Surprinzător este să constați că

în rândul celor care au meseria noastră numărul de decese la datorie este simțitor mai mic decât la mineri, de exemplu, sau față de spălătorii de geamuri de bloc turn.

- Nu faci decât să minți cu neruşinare..., surâse Ryan, răsucind în mâinile-i puternice paharul cu bere.

De la o vreme simțea din ce în e mai des nevoia de a ieşi la o bere cu prietenii, bere care se prelungea întotdeauna până după miezul nopții.

- Nici tu nu crezi ceea ce spui, adăugă după o râgâială profundă, menită să-i scandalizeze pe clienții de la masa învecinată.

În seara aceasta nu-l avea alături decât pe Sandoval, restul băieților îşi găsiseră ocupații mai interesante.

- Astea sunt statisticile, iedule, hohoti Roney. Nu le-am făcut eu, dar am posibilitatea de a le populariza. E ceva rău în asta?

- Uneori am senzația că sunt depăşit de evenimente, Ron, oftă Ryan, îngândurat. Că nu mă voi mai întoarce viu acasă...

- Toți trăim cu coşmarul ăsta, Ryan, cei care spun că nu se tem de moarte mai bine şi-ar căuta altă ocupație. Să vânezi criminali şi să-i aduci la dispoziția şerifului nu este o ocupație pentru domnişoare. Frica de moarte este cea care-ți salvează viața şi te ajută să-ți păstrezi capul pe umeri, iar tu pricepi asta. Ştii care este cel mai grozav vânător de capete din tot statul? După mine, desigur...

Ryan nu răspunse imediat. Trase un gât de bere direct din sticlă şi-i aruncă o ocheadă chelneriței. Era oarecum surprinzător că într-o asemenea bombă clienții erau serviți de o femeie de categoria D şi nu de un robot cu forme grosolane.

- Am decis să mă retrag, îşi anunță tovarăşul, trântind sticla goală pe masă. Pe bune!

Roney sughiță surprins şi abia după câteva minute reuşi să-şi recapete glasul.

- Bă, tu iar te-ai îmbătat? De la o vreme îți cam place să le sugi... N-ai decât, dar să ştii de la mine, niciodată să nu pleci la vânătoare dacă ai băut.

- Vorbesc serios... Cât se poate de serios. Mă bate gândul să mă retrag... Pentru totdeauna...

- Dacă ți-au venit cumva gânduri negre din cauza a ceea ce-a pățit Craig Burfeindt să ştii că faci o mare tâmpenie. Ceea ce i s-a întâmplat lui Craig a fost numai şi numai din vina lui. Şi-a subestimat adversarul şi i-a permis să se îmbrace. Şi, în plus, nu l-a percheziționat ulterior. Asta a fost... O lamă de ras, chiar şi în mâna unui profesoraş anemic, poate produce multe necazuri. Craig a crezut că nu se poate aştepta la nimic rău din partea unui intelectual de colegiu şi a plătit cu viața. Cel care l-a băgat în pământ pe Craig îşi omorâse cu două zile înainte soția, omule, iar Craig ştia asta. O măcelărise cu un ciocan, ar fi trebuit să țină cont...

- Nu e vorba numai de Craig, recunoscu Ryan, oftând.

Ce bine că îl avea alături pe Ron Sandoval... Era un adevărat părinte spiritual. Ştia o mulțime de chestii şi-şi păstra sângele rece chiar şi în cele mai imposibile situații.

- Bănuiam că mai există ceva... Mie poți să-mi spui...

- Nu ştiu, de la o vreme tot ceea ce se petrece mi se pare ciudat. Al naibii de ciudat...

- Ciudat?!... Ce anume?

Roney devenise foarte interesat. Îşi trase scaunul mai aproape pentru a asculta. Cu un semn discret îi arătă chelneriței că la masa lor ar fi binevenite încă două sticle de bere.

- Cum să spun..., oftă Ryan, descumpănit. Mi se pare că nu mai arestăm pe cine trebuie, că cei pe care-i vânăm nu au nimic de-a face cu infracțiunile care le sunt puse în cârcă sau cam aşa ceva. Unii par de-a dreptul resemnați sau bucuroşi atunci când le batem la uşă...

- Viața de fugar nu e simplă, Ryan, ştii asta. Uzează atât de mult, încât unii fugari sunt, într-adevăr, nespus de fericiți în momentul arestării. Până aici nu mi-ai spus nimic nou.

- Dacă ar fi numai asta... Dar trăiesc din ce în ce mai des senzația că arestez nevinovați, că sunt doar o unealtă excelentă în mâna unui ticălos.

- Naiba să te înțeleagă, băiete... Dacă ajungi să-ți faci scrupule în ceea ce-i priveşte pe fugari,să ştii c-o să ajungi foarte repede alături de Craig. Şi el o fi crezut că nu arestează pe cine trebuie şi a ajuns la urgențe cu jugulara tăiată. Exact la timp ca medicul de gardă să constate decesul... Problemele de conştiință sunt cele care-i duc la pierzanie pe vânătorii de recompense, să ții minte asta.

- Voi încerca, dar...

- Dar ce?

- Nu-mi iese din cap arestarea pe care am făcut-o acum două zile. O arestare de două bătrâne...

În limbajul simplificat al vânătorilor de recompense asta însemna că pe capul fugarului se pusese o recompensă de două mii de dolari.

- O sumă frumuşică, ce să spun? Din recompensă ai cumpărat berea, nu?

- De unde alți bani? Toată viața mea nu am fost decât un afurisit de vânător de capete, nimic altceva...

- Să revenim la arestare, deocamdată ştiu ce ai fost şi de la cine ai învățat toate figurile.

- A, da... Să revenim la arestare... Pe numele tipului exista un mandat de arestare pentru crimă cu premeditare, nu cunosc amănuntele...

- Nici nu interesează, eu personal sunt mai interesat de recompensă decât de cazier. Acum câțiva ani nici nu mă oboseam să citesc mandatul.

- Da, cică şi-ar fi ucis un vecin după o ceartă de la locul de parcare sau aşa ceva...

- Un privilegiat, nu? Dacă ajungi să te cerți de la un loc în parcare înseamnă că ai ce parca, e cât se poate de logic…

- Un tip din B2+…

- Un mic baştan…

- Da…

- Ce era cu individul?

- L-am descoperit ascuns într-o groapă de gunoi, la marginea unui orăşel… Naiba să mă ia dacă-mi mai aduc aminte cum se chema aşezarea aia blestemată…

- Contează?! îl întrerupse Roney, pragmatic. Dacă nu are nicio relevanță, nu te mai obosi să-ți aminteşti.

- La naiba, nu contează. Nu le-am avut niciodată cu geografia. Şi, cum îți spuneam, l-am găsit pe amărât la groapa de gunoi a oraşului. Arăta ca vai de capul lui, de-abia l-am recunoscut. Bărbos, jegos, slab ca un țâr şi cu privirea tulbure. Se rănise serios la mâini şi la picioare, iar rănile netratate se infectaseră, puțea mai groaznic decât un cadavru în descompunere. Mi-am închipuit că se va bucura când o să-şi dea seama de ce am venit. Ținând cont de halul în care era, să ajungă în închisoare părea o adevărată binecuvântare.

- Ştiu şi eu ce înseamnă asta, oftă Roney, gânditor. Şi eu am avut ocazia să arestez asemenea deşeuri umane. Adesea nu-ți mai poți închipui cum arătau oamenii aceia în perioada lor bună, atunci când au comis faptele de care sunt acuzați, şi te întrebi ce naiba poate avea cineva cu un cadavru ambulant. Ți-am spus-o de atâtea ori încât dacă o s-o repet o să crezi că altceva nu ştiu să spun. Dar o voi face… Indiferent ce se întâmplă cu un individ după ce comite o crimă, indiferent cât de jos ajunge pe scara de valori a aprecierii noastre umane, asta nu înseamnă că şi-a ispăşit pedeapsa. Nu uita că mortăciunea de care vorbeşti, plin de furuncule purulente şi nehrănit de săptămâni întregi, a ucis un om. Comportă-te cu orice

criminal aşa cum te-ai comporta imediat după ce a comis fărădelegea. Nu trebuie să ai nici indulgență, nici milă față de nimeni. Orice şansă pe care i-o dai unui fugar se poate întoarce împotriva ta, e ca şi cum ai încerca să te sinucizi cu mâna altuia. Nu uita... Craig este ultimul dintr-un lung şir de vânători de capete care a făcut greşeala de a lăsa garda jos, fie şi câteva clipe. Fără milă...

- Ai început să-mi ții o predică despre ceva ce n-am nevoie... Voiam să-ți spun altceva, dar nu m-ai lăsat să continui...

- Aşa e, m-am lăsat luat de val... Ai crescut mare, eşti cât se poate de destoinic, dar tot cred că trebuie să te mai dădăcesc. Cum stă, de fapt, treaba?

- Adevărul e că nefericitul de la groapa de gunoi a dat dovadă de o vitalitate extraordinară pentru un individ aflat în situația lui. L-am fugărit aproape trei ore prin groapă şi împrejurimi... Poate nu-ți vine să crezi...

- Ba te cred. Spaima are darul de a mobiliza resurse nebănuite de energie, aşa că să nu crezi că te-ai rablagit total pentru că n-ai putut ține pasul cu un amărât de cerşetor. E un mecanism care depinde de fiecare individ în parte, unii se uzează astfel încât nu pot face altceva decât să se bucure că sunt arestați, în timp ce pe alții hăituiala îi îndârjeşte într-un asemenea hal încât sunt capabili să treacă şi prin zid.

- Ei bine, după ce l-am prins şi i-am citit drepturile, individul a început să urle ca din gură de şarpe şi să se jure că nu a scris nimic pe niciun zid, că nu e decât un cetățean inofensiv.

- Ce spunea?!

Roney tresări, involuntar.

- Spunea că nu el este omul care a scris pe ziduri, că nu are nimic de-a face cu cei care scriu pe ziduri. Pricepi? Un individ care este arestat pentru crimă se dă de ceasul morții să demonstreze că nu a scris pe niciun zid...

- Ăăă... Ți-a spus ceva anume? Despre ce ar fi scris pe zidurile respective? Ți-a spus aşa ceva?

- Nu... O ținea una şi bună că nu a scris nimic. N-a scris şi gata!

- Interesant! suspină Roney trăgând din sticlă. Era atât de absorbit de ceea ce i se întâmpla, încât nici nu observase că sticla se golise de ceva vreme. Dar nu inexplicabil...

- Adică?

- Spuneai şi singur că fugarul era într-o pasă proastă. Fizic arăta deplorabil, cu toate că mai avea ceva vână, şi cred că nu greşesc când spun că nu stătea mai bine din punct de vedere mintal. O fi luat-o razna şi a ajuns să se sugestioneze că este persecutat pe degeaba sau pentru o faptă de nimic, cum ar fi să scrii obscenități pe pereții instituțiilor publice. Pricepi? Tipul şi-a băgat în cap că n-a făcut mare lucru şi, în consecință, ar fi trebuit lăsat în pace, să-şi poată duce traiul mizerabil printre gunoaie. Un alt mecanism de autoapărare. Din nefericire acesta nu are nicio eficiență în fața legii. N-ar trebui să-ți bați capul prea mult din cauza lui...

- S-ar putea să ai dreptate, acceptă Ryan, descumpănit. Există o şansă în direcția asta. Dar un lucru este clar.

- Ce anume?

- Sunt vulpe bătrână, Ron... Nu trăiesc pe lumea asta doar de trei zile şi ştiu că adesea nu totul este ce pare a fi...

- Acum ce naiba mai vrei să insinuezi?

Roney încerca să-şi păstreze calmul, deşi se vedea de departe că discuția cu Ryan nu-i producea o plăcere deosebită. Roney ar fi preferat, poate, să fie oriunde în altă parte şi într-o altă tovărăşie.

- Se întâmplă ceva ciudat de la o vreme încoace. Am convingerea că nu mai vânăm pe cine trebuie. Că cei pe care-i arestăm nu sunt chiar atât de vinovați pe cât ar dori

s-o credem cei care ne trimit pe urmele lor. Am dreptate, Ron?

- Băiete, ai căzut în butoiul cu melancolie, iar chestia asta s-ar putea să te coste mai scump decât îți poți închipui. Ai început să gândeşti prea mult şi treaba asta ajunge să-l facă pe un vânător de capete să rămână, la modul cel mai propriu, fără căpățâna personală. Cu privire la individul de care-mi vorbeai sau despre mulți alții... Ce-ți pasă? Exista un premiu pe capul lui? Exista... L-ai umflat şi cu asta basta! Tu ai bani de pâine şi chiar de o bere rece, iar un criminal a fost dat pe mâna legii. Nu încerca să descoperi tu dacă sunt într-adevăr vinovați sau este vorba despre o greşeală. Orice fugar, atunci când este prins se va apuca să-ți pună placa prin care să-şi dovedească nevinovăția, dar asta o fac cu toții, nevinovați şi criminali deopotrivă. În clipa în care sunt ridicați este unica lor şansă de a scăpa. Poate, dacă eşti destul de convingător, reuşeşti să convingi pe cineva că nu ai omorât pe nimeni. Să nu-mi spui că nu ți s-a întâmplat niciodată până acum.

- Cum să nu mi se întâmple? De la prima arestare pe care am operat-o... Dar tipul cu zidul mâzgălit...

- Să zicem că este opera unui nebun. Sau a unui geniu... A încercat să te ducă cu altă chestie, o dovadă de inventivitate.

- Nu ştiu ce să mai cred... Senzația că este ceva putred nu-mi dă pace. Simt, mai mult ca oricând, că ar trebui să mă dau deoparte...

- Vorbeşti prostii... În primul rând nu ştii să faci nimic altceva în afară de hăituitul oamenilor. Viața este a naibii de dură în ziua de azi, şi ştii asta, cum ți-ai putea câştiga bucata de pâine?

- Nu m-am gândit niciodată... Toată viața am fost vânător de capete şi multă vreme am crezut că nimic nu va

schimba asta. Dar am unele îndoieli asupra moralității a ceea ce facem.

- Atunci nu încerca să schimbi ceea ce eşti şi nu gândi mai mult decât e necesar. Treaba ta este să-i prinzi pe fugari, pentru asta eşti plătit, şi încă destul de bine, nu să le stabileşti vinovăția.. Dacă cei pe care-i aduci în fața şerifului sunt sau nu vinovați de ceva, are cine s-o stabilească. Există lege, procurori şi criminalişti.

- Într-o vreme au existat şi avocați..., îi atrase atenția Ryan. Avocați care să le apere drepturile celor acuzați pe nedrept. N-am văzut prea mulți avocați în ultima vreme...

- La naiba cu avocații! De asta nu mai poți tu? Legea este foarte clară şi există foarte puține şanse ca un individ a cărui vinovăție a fost dovedită să primească o pedeapsă mai aspră decât se cuvine.

- Poate că ai dreptate...

- Vezi bine că am dreptate. Şi dacă vrei un leac minune pentru starea asta de spirit prin care treci, ascultă la mine: bea până nu te mai poți ține pe picioare, nu-ți face griji, te duc eu acasă. Mâine dimineață o să te trezeşti cu o durere de cap cumplită. Atât de cumplită, încât n-o să te mai gândeşti la mâzgălitori de ziduri sau alte tâmpenii destinate să te distrugă. După ce îți trece durerea de cap consideră că ți s-a dat şansa de a începe o viață nouă... Lasă totul în urmă, mustrări de conştiință, întrebări fără răspuns, dezamăgiri sentimentale şi tot ceea ce-ți poate tulbura sufletul. Consideră că orice dimineață de mahmureală este un nou început, o şansă pe care ți-o acorzi singur. E un tratament foarte eficient, dar să nu abuzezi de el că s-ar putea să capeți dependență. O „cură" pe lună cred că ajunge.

- Poate c-o să încerc şi eu... Cândva... Poate...

- Sfatul meu este să încerci chiar în seara asta. Tot ai început... O să-ți stau alături, ca un bun prieten. O să şi plătesc rândul următor...

- Mulțumesc, dar aş prefera să mă retrag...

- Nu eşti încă suficient de beat, dar se rezolvă în curând. Bea până nu-ți mai simți capul şi scoate-ți din minte tot ceea ce te poate împiedica să mergi mai departe.

- Cum poți fi atât de indiferent, Ron? izbucni Ryan, trântind cu pumnul în masă. Cum poți fi atât de orb la ceea ce se petrece în jurul tău? Chiar nu-ți dai seama? Sunt sigur că a trebuit să arestezi şi tu pe cineva care se simțea vinovat doar de murdăritul pereților sau pentru că şi-a permis să strige lozinci antiguvernamentale. Nu ți s-a întâmplat?

- Ba da... Dar nu mă interesează... Pur şi simplu am ajuns să nu-mi pese. Şi aşa ar trebui să faci şi tu... De fapt, chiar ai făcut-o. Din câte mi-ai spus am dedus că, în ciuda poveştii înduioşătoare despre pereții pictați, totuşi l-ai predat pe amărât. Corect?...

- Mă simt ca naiba... Abia mai târziu am înțeles cam cum stau treburile. Şi aveam nevoie de bani.

- Ei, vezi că ai început să pricepi ce e cu viața reală? Şi eu şi tu suntem prea mici pentru a schimba lumea sau a ne opune, în vreun fel, schimbării. Nu putem face nimic, suntem nişte rotițe neînsemnate într-un angrenaj în care doar puține piese sunt cu adevărat imposibil de înlocuit. Şi, cât timp nu eşti de neînlocuit, cel mai înțelept este să te laşi purtat de valul mare şi să te străduieşti să eviți vâltorile care te pot trage la fund. Şi eu am arestat oameni despre care aş fi putut jura că nu au nimic de criminal în ei, singura lor vină fiind aceea că au vorbit sau au făcut mai mult decât era cazul. Mi-am pus şi eu întrebarea dacă este bine ceea ce fac dar m-am oprit la timp, înainte de a obține un răspuns. Eu îmi fac meseria. Nu eu stabilesc cine trebuie prins şi de ce, eu sunt doar vânătorul de capete. Nimic mai mult...

- Roney, mereu am putut conta pe sfatul tău...

- Ştiu asta, şi sper să nu te fi dezamăgit vreodată. Lasă toate deoparte şi îmbată-te.

Oftând descumpănit, Ryan ciocni totuşi sticla de bere cu mentorul său. Roney ştia ce spune, era o legendă vie în branşă dar, pentru prima dată după ani de zile, Ryan simți că Sandoval are ceva de ascuns. Şi chestia asta nu era în măsură să-l liniştească.

- Bea până la fund, puştiule!... Mâine o să vezi lumea cu alți ochi...

***

Nu se putea socoti prietenul lui Tim, relațiile dintre ei erau doar amabile, dar preferase să se țină departe de această gură bogată care nu pierdea nicio clipă fără să-i înjure pe politicieni şi vedea conspirații guvernamentale împotriva cetățeanului şi în cele mai nevinovate lucruri. Guvernul, mereu nenorocitul de Guvern... Era o adevărată piază rea, capabil să contamineze întreaga lume cu pesimismul său. În ciuda faptului că munca de pe şantier era criminal de epuizantă, Tim găsea mereu resurse pentru a-şi alimenta fenomenala logoree. Mai toată lumea îi prognoza un viitor nu prea strălucit, probabil îl aştepta temnița pe viață, dar Tim revenea în fiecare zi la muncă, vesel şi surâzător, înjurând Guvernul şi pe reprezentanții lui cu aceeaşi plăcere cu care golea sticlele de bere.

Tim ştia în mod sigur lucruri pe care nu le ştia orice muritor şi era la curent cu abuzurile pe care guvernul le practica asupra cetățenilor de rând, pe care cică ar fi trebuit să-i protejeze. Tim era un revoltat, unul dintre cei pe care guvernul îi detesta şi care nu s-ar fi dat înapoi să-i facă o figură urâtă ipocritului Guvern.

Se ridică, scrutând zona. Nimic suspect. Probabil nu credeau că reuşise să ajungă atât de departe, îl căutau în jurul spitalului, scotocind fiecare gang, fiecare firidă. Vor trimite o echipă de agenți să-l caute şi acasă sau la

serviciu. Nu era atât de tâmpit încât să se ducă acasă deşi, dacă avea de gând să devină un fugar, ar fi avut nevoie de câteva lucruri. Măcar câteva haine şi puținul mărunțiş pe care-l economisise pe fundul unui sertar. Stomacul începu să-i atragă atenția că nu mâncase de mai bine de jumătate de zi.

Din fericire Tim locuia destul de departe față de locuința lui, iar legăturile pe care le avea cu acesta nu erau atât de strânse încât să fi putut trece drept prieteni şi, în consecință, să trezească interesul anchetatorilor. Preferase să se țină departe de Tim şi acum nădăjduia că Tim avea să-i ierte reticența şi să-şi dea silința să-l ajute.

***

Nu-l vizitase niciodată pe Tim, ideile pe care le împrăştia individul cu nonşalanța unui nabab nefiind de natură să-i aducă prea mulți prieteni, însă aflase unde locuieşte din pură întâmplare. Într-o zi se întorcea de la lucru, ostenit după o zi aprigă de muncă, înghesuit în bena unui camion mizerabil. Unul dintre tovarăşii de suferință, un buldozerist uriaş, cu cocardă C+ îi arătase o vilă cochetă.

- Vezi căsoiul ăsta? îl întrebase uriaşul cu ochii strălucind de invidie.

- Ce-i cu el? ridicase impasibil din umeri.

Pentru el „căsoiul" era o vilă ca oricare alta, proprietatea vreunuia din clasa A care avea unul sau două „plusuri" (Tim găsea al naibii de distractiv să le numească cruci, cică denumirea era mai potrivită, şi adăuga că naziştii ar fi mândri de inventivitatea Guvernului american).

Cei din categoria lui trebuiau să se mulțumească cu apartamentele gen „cutie de chibrituri" din care confortul lipsea cu desăvârşire, iar numărul locatarilor era determinat de importanța insignei de pe piept.

- Să nu-ți vină să crezi, sughițase individul, mângâindu-şi burdihanul. Unul dintre apartamentele de aici este ocupat de nimeni altul decât amicul nostru Tim Parker, asta în condițiile în care cocarda pe care o poartă la gât nu-i dă dreptul decât la cazarea într-un apartament pentru trei persoane.

- Parker locuieşte în vila asta? devenise John interesat de subiect. Ca orice individ, tânjea după un trai mai bun, cine nu şi-ar dori să aibă o casă numai a lui când tot ce i se oferă este un apartament înghesuit pe care trebuie să-l împartă cu alți trei indivizi de categoria lui? Auzise că se putea mai rău, cei din D împărțeau câte opt un apartament cu aceeaşi suprafață ca a celui în care locuia el. Cât despre cei din E sau F auzise că erau înghesuiți ca sardelele în nişte imobile în care niciun om cu mintea întreagă nu ar fi acceptat măcar să intre preț de un minut. Nu-l interesase niciodată să verifice dacă zvonul era adevărat, dar nu avea niciun motiv să nu-l creadă. La urma-urmei nu erau decât indivizi inferiori, care nu aduceau niciun fel de servicii societății.

- Dacă-ți spun… Uite, vezi fereastra aceea cu multe flori? Ei bine, e fereastra de la livingul lui Parker…

Buldozeristul părea foarte sincer şi oarecum resemnat. Nu mai avea nici măcar puterea de a-l invidia pe Tim pentru presupusul lux în care se lăfăia.

- Dar nu e cu putință aşa ceva… Tim are categoria C, o ştim cu toții, C simplu, fără niciun fel de plus… Conform legii…

- Mda, legea e lege, dragă, sună al naibii de bine când e citită, dar în realitate, atunci când este aplicată, mai există şi unele scăpări. Ce să spun… Oamenii fac legile şi tot ei le aplică. Cei din C simplu au dreptul la un apartament de suprafață minimală pentru cinci persoane. Ştiu, de asemenea, că într-o asemenea vilă nu poți sta dacă nu ai

măcar B+, dar ceea ce ți-am spus e adevărul adevărat. Sunt în stare să-mi pun viața pariu.

Vocea buldozeristului scăzuse simțitor în intensitate, fiind aproape acoperită de duduitul motorului, semn că ceea ce spunea el acum nu trebuia auzit de multă lume. Trebuia să depună eforturi considerabile pentru a înțelege ce spune.

- Acum ceva timp dragul nostru camarad Tim m-a rugat să-i fac o „livrare specială" şi astfel am intrat în casa lui. Beton, ce să spun!

- Livrare specială?! Ce fel de livrare?

Namila se schimbase brusc la față. Înțelesese că vorbise prea mult şi mormăi o scuză, amintindu-şi subit că are ceva foarte important de făcut, ceva urgent, încât nu-şi mai permite să stea cu el nici măcar o clipă. Lovi cu pumnul în soneria care-l atenționa pe şofer că trebuie să oprească şi sări din camion încă înainte ca acesta să frâneze complet. Din trei paşi se şi pierdu în mulțimea de trecători, o masă pestriță purtând insigne cenuşii.

În urma lui, John rămăsese cu câteva semne de întrebare. Putea un individ catalogat ca inferior să se bucure de aceleaşi privilegii cu crema societății deşi legea i-o interzicea cu desăvârşire? Teoretic aşa ceva era imposibil, legea era cât se poate de clară în privința asta, dar ce anume se ascundea în spatele expresiei „mai există şi unele scăpări"? Şi ce era enigmatica „livrare specială"? Vreme de câteva săptămâni se chinuise să găsească câteva răspunsuri logice la întrebările ce-l chinuiau, dar descoperise că, în condițiile date, nu exista niciun fel de răspuns logic. Fiecare individ avea dreptul doar la ceea ce-i permitea legea, niciun dram în plus. Toate drepturile pe care le avea cetățeanul, indiferent de categoria din care făcea parte, izvorau din lege. Şi, după câte ştia el, nu existau erori. Presupunând, prin absurd, că lui Tim i-ar fi fost repartizate printr-o eroare inexplicabilă drepturi mult

mai consistente decât i s-ar fi cuvenit conform categoriei din care făcea parte. Ar fi trecut această eroare neobservată? Bineînțeles că nu. Orice cetățean, indiferent de categorie, s-ar fi grăbit să atragă atenția autorităților asupra greşelii comise iar acestea s-ar fi grăbit, la rândul lor, să repare gafa şi să-l „repună" pe Tim în drepturile sale, penalizându-l corespunzător pentru că nu sesizase el însuşi eroarea. Ori poate buldozeristul era puțin sonat şi se apucase să debiteze chestii pe care nici el singur nu avea curajul să le creadă? Până la urmă renunțase să se mai chinuiască dezlegând enigma, dar hotărâse să se țină cât mai departe de Parker. Indiferent cum stăteau lucrurile, cu Tim era ceva necurat, dar nu simțea neapărat nevoia să afle. Instinctul de supraviețuire îi indica să se țină cât mai departe de treaba asta.

Acum însă, în opinia lui, Tim era unica persoană care putea să-l ajute. Trebuia să-l găsească neapărat. Avea peste opt kilometri până la vila în care presupunea că locuieşte acesta, o distanță enormă, ținând cont de situația în care se afla. Dar trebuia să încerce să ajungă acolo, era, deocamdată, singura şansă pe care o întrevedea.

Reuşi să ajungă cu bine până la vila cochetă, deşi de câteva ori crezuse că totul s-a terminat. Patrule mixte, formate din roboți şi polițişti scotoceau fără încetare străzile oraşului. Trebuia să fii de-a dreptul ignorant să nu sesizezi că numărul patrulelor era mult mai mare decât într-o zi obişnuită, cel puțin dublu. Din fericire oamenii şi maşinăriile legii nu făceau niciun efort pentru a trece neobservați, roboții goneau scoțând sunete stridente, asemănătoare unei sirene cu aburi, în timp ce polițiştii „clasici", aleşi din categoria B, nu făceau decât discute prin stațiile de emisie-recepție.

Vila părea cufundată în linişte, în jur nu se vedea niciun fel de mişcare. Studie câteva minute construcția impresionantă, cu ferestre înguste şi înalte cât

apartamentul lui, cu acoperişul de olane roşii şi tencuiala rozalie. Într-un asemenea căsoi şi-ar fi găsit adăpostul, în condițiile legii, aproape o sută de indivizi de categoria C.

„Numai de-o fi ajuns Tim acasă…" îşi spuse, îngrozit de perspectiva sumbră de a nu-l găsi pe Parker. Tim era la lucru când îl ridicaseră agenții.

Dar, oare chiar locuia Tim aici? Era puțin probabil, buldozeristul era pus pe bârfă sau măcinat de ură împotriva lui Tim, Parker ştia de minune să se facă urât de toată lumea. Începu să se întrebe ce naiba căuta aici, aşteptându-se să găsească oploşit într-o vilă enormă un amărât care nu putea spera decât la traiul comun în apartamentele mizere, dar legale. Nu vedea însă o altă mână de ajutor în afară de cea pe care i-ar fi putut-o întinde Tim.

„Imposibilul e, oare, posibil?" îşi spuse. „Putea să-şi permită Tim un trai asemănător privilegiaților sorții?"

Traversă strada, forțându-se să nu alerge. Grăbindu-se, ar fi putut să atragă atenția.

Reuşi să descopere repede apartamentul lui Tim, numele proprietarilor erau scrise pe o plăcuță aurie chiar pe poartă. Tim Parker figura alături de un oarecare Jason Collins, expert IT şi de Martin Lowry, consultant în domeniul afacerilor imobiliare. În dreptul numelui lui Tim nu figura nicio funcție, ceea ce era de aşteptat.

Conform plăcuței, vila nu avea decât trei apartamente, ceea ce-i prilejui o şi mai mare nedumerire. Ce naiba era de capul lui Tim dacă-şi putea permite asemenea extravaganțe, care pentru egalii lui, cetățenii C, erau nu inaccesibile, ci cu desăvârşire interzise? Cum de acceptau vecinii lui, expertul IT şi cel în afaceri imobiliare, prezența unui individ inferior sub acelaşi acoperiş cu ei?

Intrarea în apartamentul lui Tim era prin spatele clădirii, ferită de ochii celor care ar fi trecut pe stradă.

Ciocăni încet în uşa masivă, având impresia că provoacă un tărăboi grozav şi reuşi cu greu să-şi reţină un ţipăt de uimire când Tim deschise aproape imediat. Deci buldozeristul nu mâncase rahat.

- Bună, Parker..., reuşi să articuleze după câteva secunde de fâstâceală.

- Barton..., ţipă uluit, la rândul lui, Tim.

În mod sigur nu se aştepta la o asemenea vizită. Era îmbrăcat într-un halat lejer, de culoarea vişinei putred,e şi ţinea în mână o sondă goală. După faţa pe care o avea tocmai băuse ceva alcool.

- Am nevoie de ajutorul tău, trecu direct la subiect John, gata să-l îmbrâncească pe Tim înapoi în apartament.

- Intră, îl invită Tim, deşi invitaţia era de prisos.

John deja se afla în mijlocul holului, un hol imens în care ar încăput fără niciun fel de probleme întregul apartament în care trăia el.

- Mamă...

- Intră... Şi aruncă şi tu o privire, îl invită Tim, umflându-se în pene. Bine ai venit în umila mea căsuţă, adăugă, cu un aer supus.

Pentru câteva clipe, John uită de propriile-i necazuri. Nu-şi imaginase niciodată că cineva poate deţine doar pentru sine o asemenea locuinţă de vis, cel puţin nu un individ din C. Mahon lustruit, marmură veritabilă şi tapet de mătase. Mobilă din cataloagele de lux şi tot ce era mai nou în materie de aparatură electrocasnică. Şi, pe lângă toate astea, expuse mai peste tot, o sumedenie de tablouri şi statui. Veritabile, nu poze decolorate. Nu ştia că genul acesta de obiecte pot fi deţinute în proprietate particulară. Visa sau o luase razna?

- Aici e raiul pe pământ, concluzionă, după ce reveni în hol unde Tim îl aştepta, prefăcându-se indiferent.

- Am încercat şi eu să fac maghernița asta mai confortabilă, surâse complice Tim, conducându-l spre un

gigantic fotoliu de piele. Ce vânt te aduce pe la mine? Am văzut că te-au dat şi la televizor…

- Sunt urmărit?! gemu John de parcă nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

- Puțin spus, îl asigură Tim, turnând dintr-o sticlă cu formă ciudată un lichid verde în două pahare cu picior înalt. Serveşte-te! N-am mai pomenit o asemenea agitație pe canalele de ştiri din ziua în care țicnitul ăla de categoria E, Michael Bruner, i-a tăiat glanda guvernatorului. Că tot veni vorba de asta, ce ai făcut?

- Mă poți ajuta? îi ignoră John întrebarea. Să nu spui că nu poți, ştiam eu! Ştiu că ai legături cu cei care nu sunt de acord cu politica guvernului şi cu legea care ne obligă să purtăm tâmpitele astea de insigne. Ştiu!

- Şi ce-i cu asta? pufni Tim nepăsător, dând peste cap jumătate din conținutul paharului. E drept, cunosc mai multe persoane care nu se sfiesc să facă ceva pe blestematele astea de cocarde, dar să ştii că asta nu mă obligă la prea multe față de tine…

Tim părea obosit. Privi meditativ lichidul din pahar apoi, cu o mişcare bruscă, dădu paharul pe gât dintr-o înghițitură. John încercă să-l imite, dar nu reuşi şi se înecă. Alcoolul era prea tare pentru gusturile lui.

- Din câte-mi aduc bine aminte, continuă Tim, înviorat, mai tot timpul ai preferat să te ții departe de chestiunile politice şi să te faci că nu vezi cum oameni paşnici sunt abuzați de guvern în numele unei legi pe care nu ei au cerut-o. Ai preferat să-ți bagi capul în nisip, considerând că ceea ce nu te afectează direct nu este destul de interesant pentru a-ți stârni reacția. Nu țin minte să te fi văzut vreodată la mişcările de protest împotriva guvernului şi politicii sale oprimante…

- Este foarte adevărat, recunoscu John repede. (Cum ar fi putut să nege aşa ceva? De manifestările contra

Guvernului ştia numai din auzite.) Acum însă am nevoie de tine...

- Înduioşător... Dintr-odată îţi dai seama că şi ţie ţi se poate întâmpla ceva la fel de rău cum li s-a întâmplat şi altora. Lasă-mă să ghicesc... Nu erai individul care să se bage în niciun fel de necazuri, preferai să-ţi vinzi forţa de muncă pe exact preţul care ţi-l oferea guvernul, fără să încerci măcar să comentezi. Un dobitoc supus, uşor de controlat şi de mulţumit, adică exact genul de om pe care şi-l doresc toţi politicienii care ne conduc. Conştiincios şi cinstit până la capăt, care mai degrabă şi-ar tăia mâna decât să ia ceva ce nu-i aparţine. Am uitat ceva?! Nu cred... Deci nu ai comis niciun fel de delict, cel puţin nu ceva cu bună ştiinţă. În consecinţă, cred că guvernul a cerut de la tine mai mult decât eşti tu dispus să oferi, nu? E vorba cumva de Amendamentul Dawson?

- De unde ştii?

Aproape că strigase. Tim era cu mult mai inteligent decât şi-ar fi imaginat vreodată iar asta nu era de natură să-l liniştească. Era, oare, Tim ceva mai mult decât şmecherul care reuşea să fenteze legea bucurându-se de ceea ce-i era interzis?

- Deducţia, dragă prietene, deducţia este flerul pe care îmi bazez supravieţuirea proprie, hohoti Tim, gata să umple din nou paharele. Tu eşti genul care nu ar culege de pe jos nici măcar o bancnotă de un dolar dacă asta ar fi interzis prin lege. Eşti dispus să te supui, să te supui total şi necondiţionat atâta vreme cât asta îţi va aduce blidul de linte zilnic, o palidă compensaţie pentru mentalitatea ta de vită de povară, dar dacă aşa consideri că este normal să procedezi, ce treabă am eu? Ce ţi s-a cerut, „pentru binele întregii naţiuni" dacă nu sunt prea indiscret? Deduc că ţi s-a cerut ceva suficient de important dacă până şi un dobitoc ca tine, scuză-mi exprimarea, dar nu văd în momentul de faţă alta mai potrivită, a găsit că este

momentul să spună „Nu” guvernului? Nu mi-o lua în nume de rău, dar dacă toți americanii ar fi la fel de docili şi lipsiți de coloană vertebrală ca tine, politicienii ar duce-o împărăteşte. Din fericire mai există câte unul ca Michael Bruner…

- Ascultă, decise John să-l înfrunte, tonul lui Tim nu i se părea prea prietenos. Dacă mă poți ajuta cu ceva, ar fi bine s-o faci mai repede. Nu am timp de pierdut, guvernul îmi vrea pielea şi dacă nu mă ajuți mi-o vor lua. Te implor să mă ajuți dar, dacă nu poți s-o faci, mai bine spune-mi, să pot pleca.

- Ia te uită la el…, râse Tim, îndemnându-l să ciocnească, ceea ce John şi făcu după câteva clipe de ezitare. Te-ai şi supărat. Cum naiba vrei să te ajut dacă nici nu ştiu de ce eşti căutat? Vii pe capul meu, aşa, pur şi simplu, după ce ani de zile ai preferat să mă ocoleşti, şi-mi ceri să te ajut. Nu ți se pare că-mi ceri prea mult, domnule Barton? De ce aş face-o? Am încercat de mii de ori să-ți deschid mintea, şi ție şi altor vite de povară care s-au lăsat înhămate doar pentru că aşa le-au spus nişte idioți de politicieni a căror singură realizare este faptul că au inventat o lege menită să-i favorizeze doar pe ei. M-ai alungat, şi nu ai fost singurul… Atunci am încercat să te ajut, dar ai preferat să nu mă vezi…

- Te implor, Tim…

John îşi simți ochii umezi. Nu mai plânsese de multă vreme, nici nu-şi mai aducea aminte de când nu mai vărsase lacrimi, probabil din copilărie. Dar nici nu-şi amintea să se fi simțit vreodată atât de înspăimântat. Afurisitul de Dawson reuşise să bage spaima în el.

- Păi… Spune-mi cum stă treaba, ce au cerut de la tine? Ți-au cerut, pentru binele națiunii, desigur, să cobori în miezul unui reactor nuclear dezafectat costumat numai cu nişte chiloței de plumb care nu te protejează deloc şi asta pentru că geniile care ne conduc consideră că nu e cazul

să prăpădească un roboțel în valoare de câteva zeci de mii amărâte? Sau să manevrezi deşeuri toxice pe care nici măcar un individ bun de dus la balamuc nu are curajul să le privească măcar? Mă îndoiesc... Dacă ar fost aşa n-ar mai fi pus în mişcare asemenea forțe pentru a te captura. Ar fi fost mult mai ieftin să te înlocuiască cu alt tâmpit. Nu, le eşti cu mult mai necesar. De ce?

- Păi...

Trase aer în piept, nu era uşor să vorbească despre ceea ce i se întâmplase. Nutrea încă speranța naivă că dacă nu vorbeşti despre o problemă aceasta poate dispărea de la sine. Dar Tim avea dreptate, ignorând o problemă nu înseamnă s-o rezolvi.

- Spune!

- Ai văzut că m-au ridicat azi dimineață agenții...

- Mai întrebi? M-am speriat al naibii de tare, credeam că au venit să mă ridice pe mine, cred că ştii de ce, mă gândeam că vreun „binevoitor" a considerat necesar să dea cu papagalul la poliție sau altă agenție.

John privi cu mirare fața rumenă a colegului său de serviciu. Lui Tim să-i fie frică? Aşa ceva nu ar fi crezut niciodată.

- Da, mi-a fost al naibii de frică, mi s-a făcut rău de spaimă, credeam că este ceva legat de mine, de aceea nici nu am mai întârziat mult pe la lucru. M-am prefăcut bolnav şi am şters-o. Tocmai îmi făceam bagajele s-o tai şi de-aici când s-a deschis televizorul şi am aflat că eşti urmărit. Ce uşurare!... Mi-am dat seama că nu era nimic legat de mine, dar nici măcar o clipă nu m-am aşteptat să-mi faci o vizită. Acum, că tot ai venit, să văd dacă te pot ajuta cu ceva. De ce te caută?

- Tocmai încercam să-ți spun...

- Scuză-mă...

- Agenții m-au dus la un spital unde a venit Dawson...

- Dawson?! Dawson în persoană?! țipă uluit Tim, sărind în picioare. Scuză-mă. Am promis că nu te mai întrerup… Chiar era Dawson?

- Da, aşa s-a recomandat, şi toată lumea se purta de parcă ar fi fost stăpânul lumii…

- Ce ştii tu? oftă Tim. Dawson este chiar stăpânul lumii, ar fi timpul să afli şi tu asta… Povesteşte-mi mai departe…

Cu poticneli, întrerupt mereu de exclamațiile şi hohotele lui Tim (individul găsea anumite chestii ca fiind foarte hazlii, şi John le-ar fi găsit, poate, dacă nu l-ar fi privit personal), reuşi să-i povestească ce se petrecuse la spital şi cum reuşise să evadeze.

- Băi frate, să ştii că se poate spune că ai avut o zi plină, nu-i aşa? surâse Tim la final. Mai ia un pahar, o meriți…

- M-aş lipsi bucuros de o asemenea zi plină, scânci John. Nu vreau decât să mă întorc la munca mea şi la traiul meu nenorocit. Puțin îmi pasă de Amendamentul Dawson şi de inima lui Malcom…

- Chiar l-ai îmbrâncit pe Dawson? rânji Tim, satisfăcut de parcă ar făcut-o el însuşi.

- Altfel crezi că mai eram pe aici?

- Mda, ai dreptate…

- Acum, că ştii cum stă treaba, mă vei ajuta?

- Dragă John, să ştii că nu e chiar aşa simplu pe cât ai dori tu… Nu cunosc mare lucru despre Malcom, dar dacă se interesa Dawson personal de sănătatea lui atunci situația nu este prea roză pentru tine.

- Ce vrei să spui?

- Dawson este mai tare decât preşedintele, naiba să-l ia, individul ăsta are drept de viață şi de moarte asupra a tot ceea ce mişcă în țara asta. E al naibii de discret în ceea ce priveşte aparițiile publice, dar nu există nimic pe care să nu-şi fi pus amprenta. El e geniul care a pus la punct sistemul de evaluare al indivizilor, precum şi drepturile

care revin fiecărei categorii în parte; cu alte cuvinte Dawson e individul care-ți controlează viața în cele mai mici amănunte. La un moment dat umbla vorba că, de fapt, n-ar exista niciun Dawson, ci că ar fi vorba despre o instituție secretă, un grup de masoni sau ceva de genul acesta, dar dacă tu spui că l-ai văzut cu ochii tăi, ba chiar i-ai dat una în mutră, înseamnă că individul există.

- E de rău că l-am îmbrâncit, aşa e?

- N-aş zice că din cauza asta ai tu acum necazuri. Dacă Dawson îți purta pică şi ar fi vrut să se răzbune pe tine ar fi fost de ajuns să-i ordone unui robot să te plumbuiască şi acum ai fi scăpat de toate belelele. Mai degrabă ai probleme din cauză că le eşti absolut necesar, înțelegi? Dacă Dawson s-a implicat personal, să ştii că nu se vor lăsa până nu vor pune mâna pe tine. Când am spus că de la asasinarea guvernatorului nu am mai văzut o asemenea desfăşurare de forțe nu am exagerat cu nimic. Habar nu am de ce este aşa de important Malcom, fac eu ceva pe cocarda lui de diamant, dar dacă pentru Dawson este important, să ştii că ar fi în stare să sacrifice jumătate din populația unei categorii inferioare numai pentru a-l salva pe individ. Cu alte cuvinte, zilele tale sunt numărate. Dawson nu te va slăbi până când inima ta nu va ajunge în pieptul cui vrea el. Dacă există cineva pe lumea asta care obține exact ceea ce vrea, acesta nu e nimeni altul decât amicul pe care ai avut curajul să-l pocneşti…

- Nu l-am pocnit, l-am împins doar, nu am crezut că va ajunge peste masă.

- Ți-am spus că nu contează, puteai să-i săruți şi tălpile, tot cu asta te-ai fi ales…

- O să mă ajuți, nu-i aşa?

Spaima începu din nou să-l strângă în ghearele ei nemiloase. Era mai puternică chiar decât atunci când îl încolțise în spital. Tim era, deocamdată, unica lui speranță. Ce va face dacă-l va refuza? Dacă nu-i va oferi nimic în

plus față de paharul de lichid verzui? Dar Tim părea şi el foarte speriat. Dacă cineva avea curajul să-l pocnească pe Dawson era de aşteptat ca şi prietenii lui să plătească pentru asemenea acțiune necugetată.

- Încerci măcar să mă ajuți? Sau spune-mi ce aş putea să fac…

- Tu nu eşti în toate mințile, râse Tim, bine dispus; masca spaimei care-i schimonosise chipul ceva mai înainte dispăruse fără urmă. Drept cine mă iei de-mi ceri să te ajut împotriva lui Dawson? Eu nu sunt decât un amărât de cetățean care de-abia şi-a căpătat dreptul de a purta o scârboasă de insignă C şi tu-mi cer să te apăr împotriva celui mai puternic om din lume? Îți dai seama ce-mi ceri? Dacă ceea ce mi-ai spus este adevărat, şi deocamdată nu am niciun motiv să nu te cred, atunci gealații lui Dawson sunt în stare să mărşăluiască până în pânzele albe numai să pună mâna pe tine. Singura ta şansă este să crape ori Dawson, ori tipul… cum îi spune?… Malcom. În rest… Nu e cazul să-ți faci iluzii, o să fii vânat peste tot.

- Nu se poate aşa ceva…

- O să descoperi foarte curând că se poate… Îmi pare rău, John, dar nu te pot ajuta cu absolut nimic, chiar dacă aş vrea…

- Chiar dacă ai vrea?!

- Mda… Chiar dacă aş vrea. Deşi, mărturisesc că, cel puțin în momentul de față, nu prea vreau. Nu vreau chiar deloc să te ajut…

- De ce?…

- John, băiete, nu mi-o lua în lume de rău… Dacă ar fi fost vorba despre altceva, bunăoară ceva substanțe interzise, o femeie sau un harem cum nici măcar în vis n-ai văzut, chiar o armă, te-aş fi servit cât se poate de repede, fiindcă îmi eşti simpatic şi m-ai prins într-o pasă bună. Ți-aş fi dat o femeie şi pe gratis, restul ți-aş fi oferit la prețul producătorului; înțelegi, John, aş fi renunțat la

comisionul meu doar de dragul tău, chiar dacă ai preferat să-mi ignori avertismentele şi să mă consideri un idealist țicnit, aş fi dorit să-ți arăt că am, totuşi, suflet. Dar ceea ce-mi ceri tu este de-a dreptul imposibil. Sunt prea mic să mă pun cu Dawson şi sistemul pe care l-a inventat şi-l patronează. Individul este teribil şi nu ştie ce este aceea iertare, ştiu asta, toată lumea o ştie, şi din păcate o s-o afli şi tu. E de ajuns să facă un semn şi dispar de pe fața pământului. Dacă te ajut fii sigur că nu se va lipsi de plăcerea de a mă desființa.

- Tim, eşti ultima mea speranță…

- John… te înțeleg, dar nu pot face nimic pentru tine. Absolut nimic!

- Nu înțeleg! Mereu am crezut că eşti unul care luptă împotriva guvernului…

- Ştiu asta, de aceea m-ai ocolit cu atâta sârguință. Da, sunt împotriva guvernului şi a legii care ne împarte pe categorii, ca portocalele din super-market, sunt împotriva multor lucruri, aşa de multe încât tu nici măcar nu le bănuieşti, dar nu sunt împotriva mea. Nu sunt un fanatic, John, nu sunt genul care să moară pentru o idee. Sunt o mulțime de lucruri pentru care merită să mori, dar nu o idee, cel puțin nu în condițiile în care peste 95% din populație preferă să ignore realitatea şi să accepte doar picăturile care i se dau. De ce să mori pentru cei care nu s-ar deranja să-ți dea nici măcar un pahar cu apă dacă genul acesta de mărinimie ar fi interzis prin lege?

- Nu-ți cer să mori pentru mine, Tim… Îți cer doar să mă ajuți să scap de cei care mă urmăresc.

- Mă rog, nu mă rogi direct, dar dacă te ajut cam tot aia este în ceea ce mă priveşte. Dacă te prind, or să-ți smulgă inima din piept, dar pe mine mă aşteaptă scaunul electric.

- N-o să spun că m-ai ajutat… O să le spun că nici măcar nu te-am cunoscut vreodată.

- Nu ține, John... Cu mijloacele pe care le au acum la dispoziție sunt în stare să scoată de la tine tot ceea ce-i interesează fără niciun fel de efort. O injecție în antebraț şi le spui şi ce gust avea laptele pe care l-ai supt în primele zile de viață. Ce te face să crezi că nu o să le spui şi despre mine?

- Nu ştiu... Pur şi simplu, nu o să le spun nimic...

- Asta nici tu nu o crezi. Termină-ți paharul şi pleacă, voi uita că ai trecut pe la mine, mai mult nu pot face pentru tine...

- Tim...

- John, te rog să mă înțelegi, nu pot face chiar nimic pentru tine.

- Tim, ascultă-mă măcar câteva secunde... Bine, înțeleg că nu mă poți ajuta tu personal, înțeleg... Dar trebuie să ştii câte ceva despre rebelii care luptă împotriva guvernului. Nu-mi spune că nu ştii...

- Ştiu destule, răspunse Tim, zâmbind şmechereşte; îşi revenise total. Chiar mai multe decât şi-ar putea imagina şi cel mai isteț copoi, cu condiția să nu apeleze la fiola adevărului, bineînțeles. Mă surprinde că ştii şi tu ei. Însă nu cred că ei te-ar ajuta prea mult, sincer. Şi pe ei îi vânează guvernul...

- De ce nu m-ar ajuta? Nu suntem în aceeaşi tabără? Sunt şi ei fugari, nu?

- Mda... Cred că este posibil să te ajute, surâse Tim, cu o sclipire ciudată în ochi. De ce nu te-ar ajuta, vorba ta...

- Unde-i pot găsi? Spune-mi!

- Unde?! Cum unde? În canalizarea oraşului, ca nişte adevărați şobolani. Un trai mizerabil, mai mizerabil chiar decât cel la care au dreptul cetățenii E şi F, dar cel puțin au scăpat de împuțitele de insigne primite de la guvern. S-ar putea să te surprindă, dar pentru unii dintre cei care trăiesc în canalizare lipsa afurisitelor de cocarde reprezintă adevărata libertate.

- Poți să mă duci la ei?

- Pot, de ce să spun că nu pot? răspunse Tim după câteva clipe de tăcere, afişând o mină generoasă. Asta o pot face şi nu te costă nimic, dar să nu îndrăzneşti să mă mai deranjezi vreodată, sub niciun motiv. Şi aşa mi-ai pus existența în primejdie.

- Promit că nu te voi mai deranja niciodată, se grăbi să-l asigure John.

Deja începea să se simtă mai confortabil.

- Probabil că sunt nebun că fac una ca asta, hohoti Tim, sugând direct din sticlă, dar ştii ceva? Îmi place s-o fac pe nebunul…

- Pornim chiar acum? se interesă John, nerăbdător.

Dacă lui Tim îi trecea prin cap să se răzgândească?

- Nu, nu acum… Tu nu vezi ce e pe stradă? De fapt, nici nu voi merge personal cu tine în subteran…

- De ce?

- De ce aş face-o? Pentru micul meu grup de prieteni răzvrătiți sunt mai de folos afară decât în măruntaiele canalizării. Ți-am spus c-o duc al naibii de greu acolo. Dacă nu ar fi cineva să-i ajute de la suprafață le-ar fi imposibil să supraviețuiască. Au nevoie şi ei de hrană, medicamente, informații, chiar şi arme. De unde crezi că le iau? Ultima dată când am coborât sub pământ nu țin minte să fi văzut niciun magazin… Bine, dacă se va întâmpla să fiu descoperit atunci nu voi avea încotro, va trebui să devin şi eu „omul-şobolan”, dar sper să mai treacă ceva vreme până atunci.

- Deci ai şi tu legătură cu grupurile subversive?! Bănuiam eu…

- Şi ce dacă? Îl voi suna pe şeful rețelei de oameni-şobolan, s-ar putea să dureze ceva timp pentru că trebuie să folosesc câteva artificii tehnice pentru a nu fi detectat de agenți. Din cauza evadării tale au devenit

probabil mult mai vigilenți. Tu fă-te comod şi termină-ți băutura.

Tim dispăru în spatele unei uşi metalice, lăsându-l pe John pradă unor gânduri contradictorii. În ce dandana intrase... Dimineață era doar un amărât de muncitor de categoria C, unul care avea dreptul să execute munci care necesitau o anumită dexteritate, dar în niciun caz nu i se puteau încredința posturi de răspundere - aşa scria în lege -, şi înainte ca înserarea să-şi arunce umbrele întunecate peste oraş devenise cel mai căutat infractor, dacă era să ia de bune spusele lui Tim. Ce răsturnare de situație... Bine măcar că Tim acceptase să-l ajute. Niciodată nu se considerase prea grozav, probabil şi din cauză că insigna blestemată acționa ca un inhibitor asupra lui ş,i fără un ajutor „calificat", zilele lui erau numărate.

„Cu chestia asta la piept trebuie să munceşti, nu să gândeşti" îl atenționase într-o zi şeful de şantier, un individ cu insignă A+, când îl avertizase că sunt necesare consolidări în sectorul nordic. Aia era! Nici când versantul se prăbuşise, îngropând sub zeci de tone de argilă utilaje şi oameni nu i se dăduse prea mult credit. Cine era el să-şi dea cu părerea? Privilegiul acesta aparținea categoriilor superioare.

Prin uşa masivă răzbătură câteva zgomote. Tim urla la cineva. Se certa de-a binelea. Ce se întâmpla? Îşi încordă auzul dar nu reuşi să prindă nimic din discuție. Îl vor accepta rebelii în mijlocul lor? Dacă Tim va insista nu aveau de ce să nu-l accepte. Tim reprezenta o verigă foarte importantă în lanțul care le asigura supraviețuirea (dacă ceea ce-i spusese Tim era adevărat) şi recomandarea lui avea să cântărească destul de greu în luarea unei decizii.

În spatele uşii zgomotele se estompară şi, după câteva secunde, Tim reapăru zâmbind încântat, cu o nouă sticlă în mână.

- Nici nu ştiu dacă e ziua ta ghinionistă sau cea norocoasă, începu Parker, împleticindu-se.

Alcoolul începea să-şi facă efectul asupra lui.

- Au acceptat?!...

- Păi, ce credeai? Am şi eu influența mea, pufni Tim, umflându-se în pene. Nu-ți ascund că la început nu prea i-a interesat propunerea mea, sunt un grup închis, în care se pătrunde foarte greu, trebuie să-i înțelegi. În ciuda faptului că nu sunt decât o adunătură de indivizi plini de boli şi păduchi, guvernul îi consideră foarte periculoşi şi ar da orice să-i reducă la tăcere. De câteva ori a încercat să-şi infiltreze agenții în grupul oamenilor-şobolani, dar de fiecare dată băieții s-au prins. Însă cu tine este altă treabă, sunt în stare să pariez pe scumpa mea viață că tu nu ai nimic de agent în tine...

- Mulțumesc Tim... Promit că nu voi uita chestia asta niciodată şi dacă voi putea vreodată să te răsplătesc...

- Nu-mi mulțumi! Nu e cazul să-mi mulțumeşti decât printr-un singur lucru: pleacă şi să nu mai revii niciodată. Altceva nu poți face pentru mine...

- Jur că nu te voi mai deranja niciodată, hohoti John, sincer mişcat. Îți jur pe viața mea...

- Poți să-mi juri şi pe inima ta..., rânji Tim, trântindu-se pe fotoliu. În curând va veni cineva care să te călăuzească în subterane. Până atunci nu ai nimic de făcut, aşa că ar fi bine să te odihneşti. Ce zici de încă un păhărel?

- Nu, mulțumesc... Şi aşa ai făcut destule pentru mine...

- Exact! Atunci ce mai contează un păhărel?

- Ştii, eu nu consum de regulă alcool.

- Ca să vezi... Probabil ții cont de recomandările guvernului care ține să-i avertizeze pe muncitori despre efectul nociv pe care alcoolul îl are asupra capacității de muncă... Ai obiceiul să te pileşti din când în când? De

fiecare dată când tragi la măsea şi te prezinți mahmur la lucru statul nu mai beneficiază de întreaga ta putere de muncă. Numai gândindu-te la chestia asta şi mori de nerăbdare să devii alcoolic incurabil.

- Nu, nu de asta, încercă să se apere John, deşi era cât se poate de adevărat că propaganda anti-alcool reuşise să-l subjuge, să-i bage în cap că alcoolul era al naibii de nociv, poate mult mai nociv decât era în realitate. Nu-mi ajung banii pentru mâncare şi...

- Prostii! pufni Tim, făcând un gest complicat cu mâna dreaptă. Nici tu nu crezi ceea ce spui,dar, dacă asta e părerea ta, atunci nu am ce comenta. Adevărul este că un pic de alcool nu strică nimănui, te ajută să te relaxezi şi să te simți bine. Ştiai că unul dintre privilegiile categoriilor sus-puse, mă refer de la B++ în sus, îl reprezintă consumul de alcool? Pricepi? Ei au voie să bea în timp ce pentru noi alcoolul e, cică, nociv. Cum vine asta? Ceea ce este bun pentru clasele superioare nu este bun pentru inferiori? Normal ar fi să fie invers...

- Da, da..., se grăbi să aprobe John, simțind o furnicătură plăcută prin oase.

Începea chiar să se simtă bine, mulțimea de polițişti care-l urmăreau şi necazurile care-l asaltaseră de dimineață erau undeva departe. Ba chiar îşi dădu seama că ar avea chef să tragă un pui de somn. Era sigur că zece minute de somn i-ar fi readus pofta de viață.

- Într-o vreme guvernul chiar încuraja consumul de alcool şi tutun, nu pentru că asta ar fi adus beneficii contribuabilului american, ba dimpotrivă, se făcea exces şi chiar şi ceea ce aduce beneficii, dacă e în exces, devine nociv. Atunci însă conducătorii noştri se mulțumeau să ne exploateze încasând taxele de pe urma alcoolului şi tutunului. Înțelegi? Atunci doreau ceva de la noi şi au obținut. Acum îşi doresc cu totul altceva. Nu mai vor bani, ci forța de muncă. Asta vor, asta obțin. În ochii lor nu eşti,

nu suntem, decât un simplu maldăr de materie primă din care pot obține orice doresc. Cea mai prețioasă şi totodată cea mai ieftină materie din câte există. Întotdeauna guvernul îşi doreşte ceva de la tine, îşi doreşte mult mai mult decât are chef să-ți ofere. Poate te întrebi de ce s-a ajuns la asta? N-ar trebui... Ai preferat mereu să-i laşi pe alții să ia decizii pentru tine şi să accepți doar cât ți se oferă. Pe de o parte, poate că ai procedat cum trebuie; nu e deloc simplu să te pui împotriva guvernului, John.

- Nici nu intenționez, sughiță John. Tot ceea ce-mi doresc în momentul de față este să-mi salvez pielea.

- Da, asta am observat...

- Povesteşte-mi câte ceva despre noii mei tovarăşi...

- Despre cine?!

Tim era beat de-a binelea.

- Despre tipii din canalizarea oraşului...

- A... da!... Despre oamenii-şobolani, nu?

- Da, m-ar interesa să ştiu mai multe despre ei...

- Desigur! Toată lumea şi-ar dori să ştie câte ceva despre indivizii ăia, culmea e că nu sunt prea mulți care să-i şi iubească, deşi amărâții nu au nimic cu nimeni, poate cu guvernul, dar asta ar trebui să-i deranjeze numai pe cei care ne conduc destinele, nu şi pe alții. Tu te-ai simțit vreodată deranjat de atitudinea disidenților?

John simți un nod în gât, unul foarte inconfortabil. Ce ar fi putut să-i răspundă lui Tim? Adevărul?!... Dacă Tim se supăra? Întotdeauna considerase că opoziția nu ducea la nimic bun. De fiecare dată când li se impuneau noi restricții şi obligații reprezentanții guvernului nu uitau să le aducă aminte că respectivele constrângeri se datorează faptului că există cetățeni care preferă să-şi ignore îndatoririle, care vor să distrugă tot ceea ce guvernul încearcă să construiască. Cei care erau împotriva guvernului erau, de fapt, împotriva tuturor cetățenilor.

Cum să-i iubeşti pe cei din cauza cărora viața devine din zi în zi din ce mai grea?

- Lasă, nu-mi povesti, îl scoase Tim din încurcătură. Ştiu ce gândeşti, nu are rost să negi. Ai considerat mereu că, dacă toți ar fi ca tine, viața noastră ar decurge minunat. În realitate guvernul se foloseşte de opoziție, nu numai de oamenii din canalizare, există o mulțime de alți indivizi care s-ar şterge undeva cu congresul, doar pentru a-şi justifica anumite acțiuni nepopulare, pricepi? Totul se reduce la interese, iar deocamdată interesele guvernului sunt departe de cele ale cetățeanului, adică interesele mele sau ale tale. Asta am descoperit-o de multă vreme, pe când tu abia acum deschizi ochii către realitate. Chiar ai crezut vreodată că undeva, prin guvern, există un individ sau chiar mai mulți care nu dorm de grija ta? Care nu-şi găsesc liniştea din cauză că un amărât de cetățean a rămas fără un acoperiş deasupra capului? Ai crezut vreodată asta?

- Păi...

- Bănuiesc că da... Aşa au gândit cei mai mulți dintre noi, altfel nu s-ar fi ajuns cu îndobitocirea noastră până aici... Cerule! Ce timpuri! Să ți se ceară inima cu nonşalanța cu care ți se cerea în mileniul trecut să completezi un sondaj de opinie.

- Dar oamenii-şobolani? încercă John să aducă discuția pe făgaşul dorit de el.

Dacă era să înceapă o nouă viață, era mai bine să ştie cât mai multe despre ceea ce-l aştepta.

- A, despre ei era vorba... Oamenii şobolani... reprezintă doar o parte a unui întreg pe care nimeni nu-l cunoaşte cu adevărat. Câți dintre semenii noştri au preferat să fugă de mâna lungă a guvernului? Nimeni nu ştie cu adevărat şi mă îndoiesc că se va şti vreodată. Nu sunt propriu-zis o organizație, mai degrabă un grup de fugari care nu au chef să se supună guvernului, dar care

nu au prea multe posibilități de a se împotrivi şi, totuşi, o fac destul de bine. Li s-au pus în cârcă o serie de atentate şi sabotaje, dar, ca un individ care sunt cât de cât la punct cu activitatea lor, îți pot spune că se mai exagerează. Cei mai mari duşmani ai lor spun că sunt doar nişte criminali, nişte bestii fără minte, care nu se gândesc decât cum să omoare, să jefuiască şi să vorbească guvernul de rău. În realitate nu sunt decât nişte fugari, care au ales să trăiască prin canalizările oraşului sau pe-aiurea, ca să-şi salveze organele pe care statul le-ar fi confiscat altfel în baza Amendamentului Dawson. Prea puțini dintre ei eu comis un delict în adevăratul sens al cuvântului, şi adevărul e că şobolanii îi detestă pe violatori şi criminali. În realitate cea mai mare parte a activității lor „criminale" este reprezentată de devalizarea magazinelor cu produse pentru clasele superioare şi mâzgălirea pereților cu lozinci antiguvernamentale.

- Şi numai pentru că au mâzgălit nişte ziduri sunt căutați de agenții guvernamentali? Mi se pare o nebunie...

John simțea dintr-odată nevoia de a-şi spune părerea pe care ani de zile şi-o reprimase, în dorința de a evita neajunsuri de genul celor cu care se confrunta acum. Simțea o mare uşurare să poată vorbi deschis, ce putea să i se întâmple?

- Superficial ca întotdeauna, John, mugi Tim, căzând zgomotos pe podea.

Slugarnic, John se grăbi să-l ajute să se ridice.

- Crima adevărată a acestor indivizi, continuă Tim, nu este, în ochii guvernului, aceea de a scrie pe ziduri, ci ceea ce scriu aceşti oropsiți ai sorții. Cuvântul, dragul meu, este chestia de care se tem cel mai tare cei care ne conduc. Se tem de mii de ori mai mult de cei care-i contestă decât de criminalii adevărați, care pot ucide trupuri, dar nu pot deştepta conştiințe. Un individ care e capabil să deschidă

ochii la alți zece este mult mai temut de agenți decât unul care poate ucide acelaşi număr de nefericiți. Ai înțeles?

- Da...

Nu era momentul să-i spună că nu pricepuse mai nimic. Tim era din ce în ce mai beat, de-abia se mai putea controla, şi devenea din ce în ce mai nervos.

- Posibil... De câteva ore ai devenit foarte receptiv la anumite chestii, dar trebuie să ținem cont de circumstanțe, nu eşti decât un idiot, dragă John...

- Asta sunt...

- Un idiot de două parale, care... Ce s-o mai lungim? Nu are niciun rost, şi aşa ai destule pe cap. Sincer, când te-am văzut la televizor, dat în urmărire generală, nu-mi puteam închipui de ce s-ar pune în mişcare o mulțime de mijloace doar ca să te prindă. Ştiam prea bine că nu eşti capabil să faci niciun fel de opoziție. Credeam că, de fapt, te-au confundat cu altcineva.

- Păi nu au spus la televizor de ce mă caută? se interesă John, descumpănit.

- Nu te aştepta să cred una ca asta, surâse Tim, complice, ca unul care le ştie pe toate. Sunt vulpe bătrână, nu uita, şi-apoi ştii că suntem colegi de serviciu. Varianta oficială spune că ai omorât doi agenți A+ în timpul unui jaf armat...

- Am omorât doi agenți A+?! țipă îngrozit John, scăpând paharul din mână.

Lichidul se întinse încet pe parchetul lustruit, formând o băltoacă verde.

- Ce cretin! scrâşni Tim, înfuriat. Chiar nu-ți dai seama? Asta s-a spus numai pentru a-i face pe oameni mai vigilenți, recompensa oferită pentru cei care ucid agenți este suficient de substanțială pentru a-ți îndeplini şi cele mai năstruşnice vise. Probabil că recompensa pentru cel care le-ar aduce inima pentru Malcom ar fi şi mai mare dar, vezi, sunt destui cei care ar strânge din pumni auzind

că un cetățean este vânat pentru a asigura supraviețuirea altuia. Guvernul e foarte atent când e vorba de sensibilitățile cetățenilor. Cazul tău sau al altui donator involuntar de organe nu cred că este suficient pentru a stârni o răzmeriță, dar nu se ştie niciodată. Oricum, n-ar trebui să te intereseze prea mult. Cât timp eşti urmărit ce mai contează motivul? Şi nu mai tropăi prin balta aia de alcool că mai rău faci. Parchetul acesta valorează mai mult decât căpățâna ta, fiule...

- Dă-mi o cârpă şi şterg eu...

Se simțea de-a dreptul mizerabil. Nu era capabil să se controleze chiar deloc? Tim avea dreptate, ce mai conta pentru ce era urmărit?

- Lasă, vrei chiar să-l distrugi de tot? O să se ocupe servitoarea...

- Servitoare? Ai o servitoare?

- Da, ce te miră?

- Păi... Eşti...

- Sunt cetățean de categoria C, asta vrei să spui? Şi ce dacă? Dacă legea tâmpită spune că o insignă de categoria C nu-ți dă dreptul decât la traiul într-un apartament mizerabil eşti obligat să te supui? Personal consider că nu trebuie să te supui legii dacă nu eşti total lipsit de materie cenuşie. Ei bine, eu nu sunt...

- Ştii ceva, îl întrerupse John, bucuros că-i poate muta atenția de la paharul vărsat. Aş dori să-ți mai pun o întrebare, una personală, dacă nu te deranjează...

- Ce ar putea să mă mai deranjeze în momentul de față? căscă Tim, plictisit, de-i trosniră fălcile. Ai dat buzna în viața mea încercând să mă convingi să mă lupt cu balaurul Dawson, mi-ai spart un pahar de colecție şi mi-ai nenorocit un metru pătrat de parchet. Ce ai mai putea face să mă deranjezi cu adevărat? Dă-i drumul, frate!

- Tot timpul am avut față de tine un... un... Cum să-i spun?... Un sentiment ciudat.

- Ce naiba încerci să spui?

- Mereu am crezut c-ar trebui să faci parte din altă categorie decât C. Am crezut mereu că ai dreptul la cel puțin o insignă de categoria B, eşti prea deştept pentru a fi...

- Un cetățean inferior? Asta vrei să spui? surâse Tim cu indulgență.

- Da... Acum îmi dau seama că ar trebui să faci parte măcar din B. Eşti... Genial!

- Ca să vezi! râse Tim din inimă. Dragul meu John, spre deosebire de mine, tu ți-ai merita din plin insigna, dacă singurul criteriu care ar conta în acordarea ei ar fi cantitatea de inteligență. Da, e adevărat, cocarda blestemată pe care o port e inferioară celei pe care aş merita-o. În realitate ar trebui să port cel puțin A+, chiar A2+, dar eu o prefer pe asta...

Cu gesturi tandre îşi mângâie insigna, pe care şi-o agățase conştiincios de gulerul halatului.

- Dacă ai şti cât de greu mi-a fost s-o obțin... O vreme am crezut că n-o s-o port niciodată. Blestemații care au pus la punct Sistemul de Evaluare a Capacității Cetățeanului ştiu să-şi facă meseria, nu glumesc deloc.

- De ce ți-ai dori să porți o insignă inferioară celei la care ai dreptul? se repezi John să întrebe. Toți cei pe care îi cunosc ar fi în stare să facă orice pentru a purta o insignă destinată claselor superioare. De ce şi-ar dori cineva să aparțină unei categorii inferioare, care-i dă mult mai puține drepturi? De ce?

- Vezi tu, John, tu şi cei asemenea ție, care preferă să se supună total guvernului, sunteți obişnuiți să vedeți doar partea plină a paharului, aveți în voi un optimism care nu are la bază niciun fundament real. Nu vedeți decât privilegiile de care se bucură cei din B şi A, nu vedeți decât ceea ce este bun în viața lor. Asta nu e decât lipsă de profunzime, o dovadă crasă de ignoranță. Dacă ai fi în

stare să analizei ceva mai profund tot ceea ce se petrece în jurul tău ai înțelege că nimic nu este pe gratis şi că, dacă ai o insignă care te ridică în eşalonul superior, numărul obligațiilor pe care le ai este proporțional cu calitatea privilegiilor de care te poți bucura. Pricepi, John? Dacă ți se dă ceva în plus, trebuie să te aştepți să plăteşti pentru asta. E drept, şi au aş putea purta o insignă A, poate cu mult mai multă demnitate decât o fac unii dintre posesorii unor astfel de cocarde, dar prefer să-mi servesc patria doar cât am chef; să-i ofer eu picături, nu doar să mi se ofere. Aşa că prefer să-mi port pe umeri povara cocardei cenuşii şi să mă descurc cum pot. Nimic nu e gratis pe lumea asta, John, fiecare se descurcă cum poate. Eu mă descurc chiar foarte bine, deşi nu se poate spune c-o fac legal, dar cât am obligațiile unui cetățean de categorie inferioară şi privilegiile celor care reprezintă vârful societății pot spune că iubesc la nebunie țara asta. Dumnezeu să binecuvânteze America... Exact ca în vremurile bune, John... Au existat nişte timpuri în care oamenii chiar erau liberi să facă ceea ce voiau... Era perioada de glorie a Americii, când visul american era într-adevăr realizabil, nu pur şi simplu un vis. Ştii ce e visul american, John? Ce naiba! Ar trebui să ştii despre ce vorbesc, doar te-ai născut şi trăieşti în America...

O bătaie discretă în uşă îi readuse la realitate.

- Au venit! îl anunță Tim, bine dispus. Eşti pe punctul de a-ți începe viața de şobolan, care nu are nimic în comun cu ceea ce ai fost obişnuit până acum, dar sper să te obişnuieşti şi, desigur, să nu-mi porți pică...

Grăbit, se repezi să deschidă uşa în timp ce John încerca să-şi recapete echilibrul. Nu se mai îmbătase niciodată până atunci şi senzațiile care-l încercau acum erau departe de a fi atât de savuroase pe cât îi explicase Tim. Se ridică şovăind. Ce bine ar fi fost să mai fi zăbovit

măcar un ceas pe fotoliul de piele. Era atât de reconfortant...

În cadrul uşii apăru silueta masivă a unui individ îmbrăcat în uniforma poliției municipale.

- El e individul... se grăbi Tim să-l prezinte. Credeam că nu mai veniți...

- Ce naiba... rosti John, buimăcit. Ce se întâmplă?

Capul îi era din ce în ce mai greu şi privirea începuse să i se tulbure, binecunoscutele simptome ale intoxicației cu alcool, aşa cum erau descrise în afişele de propagandă anti-alcoolică.

Polițistul masiv pătrunse tropăind în holul cochet. Scoase de la brâu un pistol din ultima generație.

- Cetățene Barton, eşti arestat! lătră polițistul fără prea multă tragere de inimă. Întinde-te la podea şi supune-te ordinelor, altfel s-ar putea să te alegi cu câteva găuri în plus...

- Ce e asta?...

Privirea disperată a lui John îl căuta pe Tim, care se retrăsese într-o parte din calea polițistului. Ba chiar îşi ascundea halatul vişiniu în spatele formelor mătăhăloase ale individului.

- Ce să fie, John, nimic personal, desigur, răspunse Tim, evitându-i privirea. Absolut nimic, te asigur...

- M-ai vândut! scrâşni John, înâelegând o parte din crudul adevăr.

Tim nu era decât un ticălos...

- Nu neapărat, consideră că am speculat o situație favorabilă, John. Şi consolează-te cu ideea că oricum nu mai aveai mult de trăit în libertate. Dacă Dawson este pe urmele tale nu ai nicio şansă să-i scapi. Gândeşte-te că o parte din recompensă le va reveni prietenilor despre care ți-am vorbit...

- Le voi spune tot ce ştiu despre tine...

- Nu prea cred. În momentul de față le eşti mai util ca bancă de organe decât ca informator. Îmi pare rău, dar sunt conştient că asta nu te ajută cu nimic...

- Lasă vorba, îl somă polițistul, nerăbdător. Întinde-te la podea şi nu uita de ce ți-am spus.

- Nu e cazul să te lupți împotriva sistemului, John, cel puțin nu în momentul de față, hohoti Tim, clătinându-se periculos. Toată viața ta ai preferat să nu te implici...

- La podea! tună polițistul, încruntat. Şi fără şmecherii...

Copleşit, John se lăsă în genunchi. Era conştient că, dacă polițistul reuşea să-l încătuşeze, nu mai avea nicio şansă să scape.

Un bâzâit slab îi atrase atenția. Cu coada ochiului observă luminița verde de pe cătarea pistolului. Se întinse pe podeaua de marmură. Răcoarea avea un efect reconfortant.

- Scoate tot ce ai prin buzunare... Nu folosi decât două degete, cetățene, altfel te ciuruiesc, continuă polițistul cu indicațiile. Fără gesturi bruşte şi nu încerca s-o faci pe eroul...

Ascultător, John băgă mâna dreaptă în buzunarul combinezonului. Nici el nu era tâmpit...

Scoase insigna de diamant pe care o smulsese de pe pieptul lui Dawson şi se ridică în picioare. Bâzâitul scanerului se repetă, însoțit de un țiuit strident.

- La podea! urlă polițistul. La podea sau trag!

- Trage! rânji John, înşfăcând o statuie suplă, care reprezenta o divinitate africană.

Polițistul apăsă pe trăgaci, țintind picioarele. Arma țăcăni, dar nu se întâmplă nimic. Buimăcit, omul legii se holbă la arma inofensivă şi încercă s-o armeze manual, dar fără niciun rezultat.

John îl lovi cu sete în frunte, folosindu-se de statuie ca de o bâtă.

- Ce dracu' faci, John? țipă Tim, înspăimântat. E polițist municipal. Ştii ce înseamnă asta?

- Încerc să supraviețuiesc, nimic altceva, replică John, scotocind buzunarele polițistului. La naiba cu prejudecățile! Nu ți-ai dat seama ce s-a întâmplat, nu? Ce naiba, eşti un geniu, parcă aşa te lăudai, unul fără insignă, dar asta nu-ți diminuează prea mult meritele, nu? Nu ştiai că armele din noua generație au un scaner care le blochează atunci când detectează prezența unui cetățean din categoriile A3+ şi mai sus? Geniile sunt prea prețioase şi s-a făcut tot posibilul pentru a fi protejate de anumite incidente, cum ar fi descărcarea accidentală sau voită a unei arme. Pricepi, Tim, deşteptule? Armele inteligente devin inofensive dacă prin preajmă se află o insignă A mare... Doar cu o armă clasică poți ucide un geniu. Sau poți folosi o bâtă...

- Nu mă ucide, John... N-am vrut decât să fac nişte bani cinstiți, te rog să mă crezi. S-a pus o recompensă foarte mare pe capul tău şi m-am gândit că este şansa mea...

- Nicio grijă, sughiță John. Nu sunt un criminal, cel puțin nu până azi dimineață, dar să ştii că am avut încredere în tine... Te-am considerat, vreme de câteva ore, singura mea şansă de salvare, iar tu...

Polițistul începu să geamă. Îşi revenea de pe urma loviturii. John îl lovi cu piciorul în vintre apoi îl legă cu propriile lui cătuşe de picioarele lui Tim, care bocea disperat.

- Dă dovadă de ceva mai multă bărbăție, nu ți s-a părut prea greu când era vorba s-o ceri de la alții, îl îndemnă, pocnindu-l în tâmplă.

Tim se prăvăli greoi, ca un sac plin de cărbuni.

John se holbă la cei doi oameni, legați unul de altul. Până acum, exceptând episodul din urmă cu câteva ore, nu mai lovise pe nimeni. Lovise într-un polițist... Pentru el

legea era lege şi poliţiştii meritau la fel de mult respect cât şi legea în sine.

O durere violentă îi străbătu tâmplele. Tim îi mai adăugase vreun ingredient secret în băutură? Un drog, care să-l facă inofensiv? Probabil că nu. Din câte îşi amintea, Tim turnase din aceeaşi sticlă în ambele pahare. Se încrezuse prea mult în eficienţa poliţiei, din fericire.

- Un idiot, murmură John, trăgând un şut în trupul inert. Şi când mă gândesc că am crezut în el...

Nu putea să zăbovească prea mult în casa lui Parker. Poliţistul avea asupra lui un emiţător care transmitea din cinci în cinci minute poziţia purtătorului la secţia de poliţie de care aparţinea, precum şi alte informaţii. Dacă cei care-i monitorizau activitatea miroseau ceva suspect nu stăteau mult pe gânduri până să trimită o echipă de intervenţie pentru a face verificări amănunţite.

Ieşi pe scări împleticindu-se, ţinând încă în mână arma poliţistului. Deocamdată nu-i era de niciun ajutor. Cât mai avea la el insigna lui Dawson arma era blocată. Din fericire, era singurul care ştia acest mic secret. Se hotărî să n-o arunce.

Îşi simţea capul din ce în ce mai greu, iar vederea îi era mai tulbure. Un junghi cumplit îl săgetă în stomac şi simţi cum tot conţinutul acestuia se urcă pe esofag. Vărsă fără fereală, drept în stradă, un delict, desigur, pe care l-ar fi dezaprobat cu vehemenţă cetăţenească cu chiar câteva ore în urmă. Acum prea puţin îi păsa...

Tâmplele îi zvâcneau, furioase, de parcă ar fi fost lovite pe dinăuntru de nişte ciocane neîndurătoare. Şi gustul amar de fiere, în gură...

Trebuia să treacă urgent peste toate şi să-şi reanalizeze situaţia. Cu câteva ore în urmă crezuse că se află în cea mai dificilă situaţie din câte existau pe lume. I se oferise şansa de a constata că se poate şi mai rău. Cel puţin acum câteva ore întrevăzuse o speranţă. Însă Tim nu numai că

nu-i oferise niciun ajutor, ci se gândise că ar fi mult mai practic să-l vândă. Ticălosul! Cine şi-ar fi închipuit?

Tim, cel care nu pierdea nicio ocazie de a demonstra tuturor cât de perfid şi tiranic poate fi guvernul, cel care îşi informa şoptind colegii de muncă despre acțiunile de protest puse la cale împotriva potentaților zilei. Tim, cel în care îşi pusese toate speranțele, nu se dovedise a fi decât un trădător josnic, un negustor fără scrupule, care nu se gândise decât cum ar putea profita de pe urma situației create. Şi, culmea, mai avusese tupeul de a-l înştiința că o parte din recompensă o va folosi pentru a-i ajuta pe cei care luptau împotriva guvernului. Chiar avea haz, netrebnicul... Probabil că, dacă ar fi pus mâna pe bani, oamenii-şobolani nu ar fi primit niciun sfanț, Tim părea mai degrabă interesat să-şi cumpere câteva tablouri sau chiar statui cu aspect oribil.

Acum însă nu-l mai avea nici pe Tim şi doar printr-o minune reuşise să scape de „ajutorul" pe care acesta se grăbise să i-l ofere. Şi, chiar dacă ar mai fi cunoscut vreun opozant al guvernului, nu ar fi avut curajul să-i calce pragul. În situația lui nu mai putea avea încredere în nimeni.

Scrâşnetul unor cauciucuri îl făcu să tresară. Lăsă planurile de viitor deoparte, deocamdată trebuia să facă față momentului. Observă la timp un gang îngust, mai degrabă o nişă, în peretele unui bloc locuit, având în vedere aspectul, de cetățeni de categoria D. Niciun cetățean dintr-o categorie superioară acesteia nu ar fi acceptat să locuiască într-un imobil atât de neîngrijit.

O maşină de poliție trecu pe lângă el, aproape că-i simți căldura gazelor evacuate de eşapamentul supradimensionat. O adevărată bijuterie a tehnicii. Cândva, aflase asta din surse sigure, maşinile de poliție erau nevoite să se strecoare în trafic atenționându-i pe restul participanților cu ajutorul unor sirene stridente şi al

luminilor intermitente, montate pe capotă. Sirena poliției îi era de ajutor şi infractorului, care era informat din timp asupra poziției urmăritorilor. Acum, datorită tehnologiei moderne, maşinile de poliție reuşeau să blocheze traficul prin câteva ordine date calculatorului de bord, lăsând liber un culoar pe care să poate alerga nestingherite. Nu era cazul să se întrebe ce căuta maşina de poliție în zonă. Cumva, polițistul sau Tim reuşiseră să-i anunțe pe colegii omului în uniformă despre cele întâmplate, dacă nu cumva se sesizaseră ei mai înainte. Înțelese, îngrijorat, că Tim le va oferi polițiştilor o pistă în ceea ce-l priveşte. Despre ce naiba discutase din clipa în care perfidul lui amic „acceptase „ să-l ajute? Despre opoziția care-şi ducea zilele în canalizarea oraşului. Cu ajutorul lui Tim aflase în jumătate de ceas mai multe decât ştiuse despre aceşti indivizi timp de o viață întreagă. Şi nu era greu de anticipat că Tim, nemernicul, îi va îndruma pe polițişti către prima gură de acces în subsolurile oraşului. Mai bine l-ar fi ucis pe ticălos, dar ştia foarte bine că era incapabil de o asemenea faptă. A ucide era rău, aşa spunea legea, dar mai ales morala, şi trebuia să eviți a ucide o altă ființă, oricare ar fi consecințele. Bine, dacă Tim l-ar fi atacat şi ar fi trebuit să lupte pentru viața lui ar fi lăsat aceste principii la o parte. Când lupți pentru viața ta o dai naibii de morală, dar în momentul în care-l văzuse căzut pe podeaua de marmură, milogindu-se cu lacrimi în ochi, înâelese că nu poate să-l zdrobească asemenea unui vierme.

Maşina de poliție se opri, scrâşnind din cauciucurile late, chiar în fața vilei în care-şi ducea traiul secret Tim Parker, cetățean de categoria C. C simplu, fără niciun fel de plus. Uşile pneumatice se deschiseră aproape fără zgomot şi doi bărbați zvelți, îmbrăcați în uniforma trupelor de intervenție ale poliției se repeziră spre casă, agitând impresionantele bastoane de cauciuc. Ce noroc! Dacă la

apelul lui Tim ar fi răspuns cei doi atleți cu bastoanele lor şi nu grasul de la poliția municipală, nu ar fi avut nici cea mai mică şansă de a ieşi întreg din toată afacerea. Spre deosebire de pistolul pe care îl confiscase ceva mai devreme, genul acesta de arme nu puteau fi făcute inofensive cu ajutorul insignei de diamant. Pentru a le pune în funcțiune posesorii lor nu trebuiau decât să mişte din brațele vânjoase.

Simți o undă de satisfacție la gândul că polițiştii vor descoperi, pe lângă amănuntele legate de el, şi şiretlicurile folosite de Tim Parker pentru a-şi însuşi privilegii ce nu-i erau destinate. Mizerabilul o merita din plin.

Tocmai se pregătea să plece, fără să ştie nici el prea bine unde, când îi veni ideea de a arunca o privire în maşina polițiştilor. O idee nebunească, ținând cont de împrejurări, dar dacă zăpăciții apărători ai ordinii uitaseră uşile deschise...

Din trei salturi ajunse lângă maşină. Aruncă doar o privire dezgustată spre computerul care făcea legătura cu baza de date a poliției. Dacă ar fi ştiut să utilizeze o asemenea sculă ar fi putut afla informații care să-l ajute să supraviețuiască. Ar fi aflat câte forțe au fost mobilizate pentru a-l captura, care era planul de acțiune al vânătorilor de capete pentru următoarele zile. Din păcate nu avea nici cea mai mică idee despre cum trebuia utilizată maşinăria.

Descoperi însă o pungă de hârtie în care era posibil să se găsească ceva de mâncare. Îi văzuse adesea pe polițiştii prea prinşi de obligațiile meseriei pentru a-şi permite luxul de a sta la masă mâncând exact din pungi ca aceasta, înghesuiți în spatele volanului în câte o parcare mai ferită. Numai la vederea pungii şi simți că ameteşte de foame. Nu mâncase nimic de dimineață, iar dacă Tim îi oferise din belşug băutură, nu-i oferise în schimb nicio firimitură de mâncare. Observă, încântat, că punga era destul de grea.

Îşi însuşi şi lanternele pe care posesorii legitimi, neglijenți, le abandonaseră între scaune, lângă frâna de mână. Lanternele deosebit de puternice şi cu o durată mare de utilizare intraseră de multă vreme în dotarea obligatorie a poliției americane. Pentru păzitorii legii există atâtea ocazii de a-i urmări pe infractori în cel mai întunecate locuri.

Din păcate, nu mai găsi nimic bun de furat. Pentru orice eventualitate trase un şut în monitorul computerului. Era conştient că asta nu-i va încetini prea tare pe urmăritori, dar îl ajută să se simtă mult mai bine. Se opunea sistemului cu toate puterile... Ah, dacă Tim s-ar fi opus sistemului la fel de consecvent în faptă ca în vorbă...

Cu lanternele în buzunare şi strângând la piept punga cu mâncare, John se grăbi s-o şteargă din zonă. După ce-i vor vedea isprava, polițiştii îşi vor dori din inimă să stea de vorbă cu el.

***

În salonul mare cât un hangar era linişte. Nu se auzea decât piuitul osciloscopului. Trei medici în halate albe imaculate îşi făceau de lucru în jurul patului pe care zăcea un trup împuținat şi pe chipul căruia se aşternuse o paloare cadaverică, iar un infirmier cu mutră serioasă studia permanent monitoarele aparaturii.

Congresmanul Dawson îşi concedie cu un gest al mâinii cei doi agenți de pază. Nu avea nevoie de ei în interiorul spitalului.

- Vreau un raport amănunțit asupra a tot ce s-a întâmplat cu pacientul, şuieră către medicul care purta o insignă A2+. Mi s-a spus că starea pacientului se stabilizase, acum de ce naiba spuneți că a fost un miracol că nu l-ați pierdut? Răspunde-mi, doctore...

Omul în alb oftă abătut. Auzise destule lucruri rele despre congresmanul Dawson, dar nu-şi imaginase că va

trăi ziua în care să-i dea explicații. Ar fi preferat să nu-l fi cunoscut deloc…

- Răspunsuri, doctore… Răspunsuri…, îl presă Dawson, nerăbdător. Nu am tot timpul din lume la dispoziție…

- Asta e situația, răspunse resemnat medicul. Cordul pacientului s-a degradat în ultimul hal, aşa că… Ne putem aştepta la ce este mai rău în următoarele ore.

- Adică?!… Cât de rău?…

- Dacă nu intervenim prin transplant în următoarele trei, patru zile…

- La naiba! scrâşni congresmanul, trântind pe podea ochelarii pe care tocmai îi pescuise din buzunarul sacoului. Acum două zile mi s-a spus că poate rezista fără transfer şi o lună, sub supraveghere medicală, fireşte… Acum de ce îmi spui asta?

- Starea pacientului a evoluat imprevizibil, dădu medicul din umeri a neputință. Ne-am străduit cât am putut şi totul părea să se fi stabilizat, dar acum o oră a făcut o criză atipică…

- O ce?!…

- O criză atipică, simptome care nu sunt specifice afecțiunii pacientului. De-abia l-am putut stabiliza, dar este foarte slăbit. Atât de slăbit încât am renunțat să mai facem investigații suplimentare, deoarece există riscul de a complica şi mai mult afecțiunea existentă.

- Bine, bine… Deocamdată încercați doar să-l păstrați în viață, indiferent cât de multe eforturi umane şi materiale ar însemna asta, aveți aprobarea mea. Şi, dacă faci vreo greşeală, tu sau colaboratorii tăi, să ştii că rămâneți fără insignele de categoria A şi ajungeți direct într-un centru de reeducare. Dacă veți supraviețui nu veți mai avea dreptul să purtați decât insigne D. Mai aveți ceva de spus?

- Da, sări medicul, nerăbdător. Indiferent cât de mult ne-am strădui, fără grefă îl vom pierde în mai puțin de o săptămână. Singura şansă e grefa…

- Ştiu asta, îl opri congresmanul, nepoliticos, împungându-l cu arătătorul în piept. Şi nu v-am cerut imposibilul, şoareci de bibliotecă tâmpiți, v-am cerut să-l țineți în viață până vom aduce donatorul. E chiar aşa de greu să mă fac înțeles?

- Nu…

Pufnind nemulțumit congresmanul scoase din buzunar o tabacheră de aur şi îşi puse o țigară între buze. Era pe punctul de a o aprinde când medicul îl apucă de mână.

- Nu e voie…

- Drept cine mă iei? izbucni Dawson, furibund. Am insignă de diamant aşa că pot face ce vreau şi unde vreau… Dacă vreau să fumez aici n-o să mă împiedici tu.

- Fumul de țigară nu-i va face bine pacientului, suspină medicul.

- Uitasem, se îmbună Dawson, punând țigara în buzunar. O să fumez mai târziu…

- A deschis ochii, răsună vocea infirmierului care supraveghea monitoarele. Se mişcă…

Dintr-un salt Dawson ajunse lângă patul bolnavului.

- Pot să-i vorbesc? îl întrebă cu voce scăzută pe medicul care-l urmase rugându-se în gând să scape mai repede de pacostea cu insignă de diamant.

- Ar trebui să-l scutiți de orice efort, inclusiv prezența dumneavoastră…

Dezumflat, Dawson era pe punctul de a se retrage când pacientul vorbi.

- Congresmanul Dawson?!…

Avea o voce slabă, ca o adiere. Încercă să ridice mâna dreaptă, dar Dawson îl opri cu blândețe.

- Brendan, odihneşte-te, şi aşa ai trecut prin destule…

- Mă bucur să vă văd, domnule…

- Şi eu mă bucur, suspină congresmanul, privind chipul desfigurat de boală.

Cât de mult îl schimbase suferința pe nefericitul Malcom... În patul care părea şi mai mare din cauza puținului trup pe care îl susținea nu se mai afla decât o umbră palidă a celui care fusese Brendan Malcom cu doar două luni înainte. Pentru câteva clipe Dawson se cutremură la gândul că toate eforturile de a-l salva pe cel mai promițător cercetător al Americii vor fi zadarnice. Mai putea face ceva medicina, cu toate progresele ei, pentru nefericitul tânăr?

- Cum te mai simți?

- Destul de bine..., încercă să zâmbească Malcom, dar rezultă o grimasă dureroasă. Mă mai supără „pompa" din când în când şi am o durere în piept când respir, în rest totul este bine, abia am reuşit să-mi țin în frâu dorința de a ieşi cu o asistentă, este una a naibii de drăguță şi cred că mă simpatizează...

- Îmi pare bine să văd că ai rămas un optimist incorigibil... Ai nevoie de ceva?

- Mi-aş dori să mă pot întoarce la lucru, domnule... Nu-mi place deloc să lâncezesc şi aici nu mi se dă voie să citesc nici măcar cărți. Mă gândesc zi de zi la laboratorul meu...

- Ascultă-i pe medici, Brendan, deocamdată ştiu ei mai bine ce-ți este permis şi ce nu. Şi nu te mai gândi la nimic care ar putea să-ți facă rău. După ce o să te faci bine o să-ți reiei cercetările, poți conta pe sprijinul meu...

- Oare o să-mi mai revin? oftă Malcom cu ochii înlăcrimați. Nu sunt chiar aşa de sigur...

Dawson se încruntă, nelinişti. În ciuda optimismului afişat cu câteva clipe mai devreme Malcom nu era decât un biet om înspăimântat de umbra morții care plana în jurul lui în cercuri din ce în ce mai strânse. Era mult prea tânăr ca să moară, dar, mai ales, era mult prea necesar.

- O să-ți revii, îl asigură Dawson strângându-i mâna descărnată. Ai cuvântul meu. Se pare că există un pacient în moarte clinică la un spital din Texas a cărui inimă este exact ce-ți trebuie.

Medicul deschise gura pentru a-l corecta, dar Dawson îl observă la timp şi-i făcu semn să tacă.

- Chiar există?!

În vocea slăbită se simțea o fărâmă de entuziasm.

- Domnule, ce veste minunată…

- Mai ai puțină răbdare şi încearcă să lupți, sunt necesare câteva analize suplimentare şi… Baftă!

Malcom lăsă capul în piept, obosit.

- Lăsați-l să se odihnească, îi recomandă medicul. Are nevoie de odihnă…

Dawson ieşi din salon, îngândurat, urmat slugarnic de medic. Când ajunse la o distanță sigură îşi vărsă furia asupra omului în halat alb.

- Idiotule, să nu încerci niciodată să mă corectezi. Malcom nu trebuie să afle sub nicio formă de unde provine inima. Şi ai grijă să-ți informezi şi oamenii despre asta, cel care vorbeşte mai mult decât trebuie ar fi bine să-şi facă din timp bagajele pentru sejurul de la reeducare. Ai înțeles?

- Da.

- Ține-ți gura şi ocupă-te de aparatura ta… Malcom este unul din puținele genii pe care le-a dat omenirea în ultimii treizeci de ani, dar este un idealist, un visător. Mai degrabă ar muri decât să accepte un organ obținut pe baza celui de-al doilea amendament.

Un agent impunător se apropie grăbit. Dawson îşi îndreptă atenția asupra lui, spre uşurarea medicului care se grăbi să dispară în salon.

- Cum stă treaba, Albert? se interesă congresmanul scotocindu-se prin buzunare.

Acum putea să fumeze liniştit, fără să se teamă că ar putea să-i pricinuiască vreun neajuns lui Malcom. Aceasta era deocamdată singura teamă lui Dawson.

- Situația este cam nasoală, raportă agentul dintr-o răsuflare şi fără măcar să salute.

Lucra de multă vreme sub ordinele importantului om de stat, astfel că ştia prea bine că Dawson nu dă doi bani pe etichetă sau regulamente.

- Individul a fost dat direct în urmărire generală. Având în vedere situația n-am mai aşteptat să treacă termenul legal.

- Prea bine… aprecie Dawson, trăgând fumul în piept; nicotina avea calitatea de a-l linişti într-o oarecare măsură. Sper că nu ai comunicat motivul real pentru care este urmărit, nu? Chiar dacă e legal, nu înseamnă că nu sunt indivizi care să conteste moralitatea Amendamentului. Nu mai pot eu de ei, dar trebuie să ținem seama şi de sentimentele mulțimii, nu vreau să-l transform pe nemernicul de Barton în cel mai compătimit erou național.

- Deoarece trebuia să punem în mişcare toate departamentele am transmis la toate secțiile că John Barton este suspectat de asasinarea cu premeditare a doi agenți A+. Cu o asemenea „recomandare" a pus pe jar toată poliția. Practic toți agenții disponibili îl caută pe Barton.

- Cu o asemenea faptă în cârcă riscă să fie ucis de vreun agent dornic să-şi răzbune colegii, grohăi îngrijorat Dawson, oprindu-şi țigara aproape de buze. Altceva nu ai găsit?

- Am avut grijă de acest amănunt, surâse Albert în spatele ochelarilor negri. Pe lângă uciderea agenților, Barton mai este implicat şi într-un complot contra vieții preşedintelui, a mai furat nişte secrete de stat şi se recomandă să fie prins viu. Am specificat cât se poate de clar în comunicat că trebuie prins viu prin orice mijloace.

- Vorbeşte cu şeful poliției, să facă tot posibilul pentru a trimite cât mai mulți oameni pe urmele lui Barton. Şi cât mai mulți roboți, să scoată din birouri pe toți cei care pierd timpul cu hârțoage.

- Am vorbit…

- Şi?!

- Deocamdată este imposibil să mai dea şi alți oameni. Au avut loc şi ceva tulburări în Cartierul de Vest…

- Puțin îmi pasă de ceea ce se petrece în Cartierul de Vest! Nemernicii de acolo n-au decât să se omoare între ei, dacă asta le face plăcere. Eu vreau să-l prindă pe Barton, şi asta cât mai repede. Au intervenit nişte complicații…

- Asta m-a spus… A trimis pe urmele lui Barton pe toți cei de care se putea lipsi.

- O să iau chiar eu legătura cu el, o să vezi că se poate. S-a aflat ceva despre Barton?

- Un anume Tim Parker a sunat la poliție şi a declarat că Barton se află la el acasă. A fost trimis un agent municipal pentru a face verificări, dar Barton a reuşit să-l doboare pe polițist şi i-a confiscat şi arma…

- Au trimis numai un agent? ochii lui Dawson ieşiseră din cap de iritare. De ce naiba nu au trimis o echipă operativă? Cum a fost posibil să fie tratat ca un găinar de rând?

- Să ştiți că munca polițiştilor e mai grea decât pare, îl informă agentul, el însuşi fost polițist care petrecuse ani întregi în stradă. De fiecare dată când se oferă recompensă pentru informațiile necesare pentru prinderea unui criminal telefoanele de la secțiile de poliție sună neîncetat, tot omul are ceva de spus, a văzut sau i s-a părut că a văzut ceva, dar cei mai mulți sună aiurea, fie din prostie, fie din speranța deşartă de a pune, printr-o minune, mâna pe premiu. Unii sună doar din dorința de a încurca şi mai mult ițele… Îți trebuie fler, nu glumă, să poți tria apelurile. Parker n-a reuşit să fie suficient de credibil…

- Asta e, o să mă ocup mai târziu de pedepsirea vinovaților. Deocamdată n-am timp! Pe Parker l-ați interogat? Voi, nu tâmpiții de la poliție…

- Un agent special s-a ocupat de individ şi mi-a transmis chiar acum câteva minute concluziile lui.

- Rezumă…

- Se pare că Parker este un mic escroc care s-a cam eschivat de îndatoririle față de patrie, a reuşit să se strecoare grație colaborării cu serviciile de informații…

- Treci peste asta, nu mă interesează câtuşi de puțin gunoiul de Parker şi nici activitatea lui de spion. Ce a spus despre Barton?

- În timpul cât au stat la taifas în aşteptarea poliției Parker s-a prefăcut că vrea să-l ajute şi i-a vorbit despre oamenii-şobolani…

Involuntar, Dawson tresări atât de tare încât scăpă țigara din mână. Agentul se opri, aşteptând să-şi revină.

- I-a vorbit despre oamenii-şobolan?! De ce naiba? Chiar n-a găsit alt subiect de discuție?

- Cică trebuia să-l ducă cu preşul, i-a spus că rebelii din canalizarea oraşului numai pe el îl aşteaptă să-i dea o mână de ajutor. A încercat să-i arate că vrea să-l ajute… Domnule, vă simțiți bine?

Tenul congresmanului devenise brusc cadaveric. În ciuda stăpânirii de sine de care reuşea să dea dovadă în cele mai grele momente nu-şi putea opri tremuratul mâinilor.

- Mă simt bine… O uşoară indispoziție, ce naiba… Am şi eu nişte ani în spate. Continuă!

- Parker acesta, deşi face parte din categoria C, a fost apreciat de agentul nostru ca fiind mult mai inteligent, suspect de inteligent, chiar. Şi-a dat cu presupusul şi a apreciat că Barton nu s-a dus în canalizare, nu după dezamăgirea pe care a simțit-o când s-a trezit cu poliția la uşă. Cică Barton este un individ cu o personalitate fără

prea multă independență, dar extrem suspicios. Presupune că nu se va refugia în canalizare…

- De când sfaturile unui escroc au ajuns să călăuzească un agent?

Dawson îşi revenise. Nu ceda uşor.

- Păi… Cred că s-ar putea să aibă dreptate. Barton nu cunoaşte mare lucru despre fauna din canalizare şi suspectează pe toată lumea.

- Nu… O fi o apreciere înțeleaptă, dar personal prefer să mă ghidez după instinct, înțelegi?

- Da domnule…

- Părerea mea este că Barton a pătruns în canalizare. Ştii de ce am ajuns la concluzia asta?

- Nu…

- Ar trebui să-ți dai singur seama, ținând cont de valoarea insignei de pe piept. Dacă Barton mai era la suprafață ar fi fost imposibil să se strecoare neobservat până acum. Cu recompensa care s-a pus pe capul lui sunt în stare să pariez că pătura inferioară a societății îşi petrece timpul vânându-l în speranța că va pune mâna pe bani. Ori, până în prezent nu avem niciun fel de dovezi clare că l-ar fi văzut cineva, nu?

- Mda… După ce a fugit din casa lui Parker nu l-a mai văzut nimeni. Se pare că a jefuit o maşină de poliție, cea care venise pentru a verifica ce s-a întâmplat cu agentul trimis anterior la adresa lui Parker, dar după aceea nu se mai ştie nimic. Se pare că a intrat în pământ…

- Nu „se pare”, ci chiar a intrat.

- Şi ce facem, domnule?

Dawson îşi aprinse o nouă țigară. Era atât de agitat, încât într-un târziu îşi aminti că nu-i oferise una şi lui Albert. De obicei îşi permitea asemenea familiarisme cu el.

- Uitasem de tine…, se scuză, întinzându-i portțigaretul din care agentul luă trei țigări deodată. Ce să

facem? Dacă a intrat în subteran situația se complică rău de tot…

- Vă referiți la…, presupuse agentul, făcând un semn cu capul.

- Nu, să fiu al naibii, nu din cauza aia… Ar fi ultima mea grijă, dar odată intrat în canalizare, fără experiență, îi va fi foarte greu să supraviețuiască dacă nu se întâlneşte cu şobolanii. Posibilitățile de orientare în hățişul de canale sunt practic nule şi mai există şi altă faună în afară de oamenii-şobolan. I se poate întâmpla orice…

- Să trimitem câteva echipaje de poliție să scotocească toate gurile de canalizare din zona casei lui Parker? Ținând cont de lipsa de experiență a subiectului nu cred că a ajuns departe.

- Nici eu nu cred că a ajuns departe, dar dacă s-a întâlnit cu oamenii-şobolan… Se deschid două posibilități… Ori l-au ucis, considerându-l spion, şi-n cazul acesta am pierdut orice şansă în ceea ce-l priveşte pe Malcom, ori l-au acceptat, şi atunci ne va veni foarte greu să-l luăm din mâinile lor. Afurisiții cunosc toate cotloanele de sub oraş şi au şi arme…

- Trimitem oamenii?

- Cât de mulți posibil… Tu o să te deplasezi la fața locului şi mă vei informa din jumătate în jumătate de oră despre ce se petrece acolo. Să folosească şi roboții specializați pentru scotocitul prin canalizări. Senzori, roboți de hăituială şi anihilare… Să nu vii înapoi fără nemernic…

Agentul o şterse fără o vorbă. Dawson îl urmări cu privirea, clătinând din cap. Albert se descurca aproape în orice situație, dar de data aceasta trebuia să reuşească numaidecât.

Dawson rămase pe holuri şi mai fumă trei țigări. Din când în când se ciocănea cu degetul peste fruntea

încruntată, ca şi cum ar fi încercat prin aceasta să-şi stimuleze gândirea.

Era pe punctul de a aprinde cea de-a patra ţigară când se lumină la faţă. Scoase telefonul celular din buzunarul pantalonilor şi formă numărul agentului Albert.

- Ceva noutăţi? mormăi în clipa în care agentul răspunse. Nimic? Am avut dreptate, deci, ai găsit locul pe unde a pătruns în subteran… Foarte bine! Bănuiam eu că poliţia nu are oameni suficient de bine pregătiţi pentru a duce la bun sfârşit o asemenea misiune. Am omis să-ţi spun, dar poliţiştii noştri sunt grozavi doar când snopesc în bătaie un beţiv care s-a uşurat pe unde nu trebuie… Albert, îţi mai aduci aminte care erau cei patru vânători de recompense care l-au capturat pe Michael Bruner? Exact, dementul care l-a asasinat pe guvernatorul Paulson şi care s-a refugiat în canalizare…

***

Nu-şi imaginase aşa ceva nici în cele optimiste presupuneri. Se aşteptase să pătrundă într-o lume dominată de spaţii înguste şi joase, întuneric, umezeală, mucegai şi mirosuri insuportabile, o lume plină de spaime. Descoperi că lucrurile nu stăteau chiar aşa de rău. Tunelele subterane erau suficient de largi încât să permită trecerea unui camion de dimensiuni medii şi totul era uscat, uluitor de uscat. Din loc în loc, atârnate de tavan, lămpi cu cuarţ răspândeau o lumină difuză, suficientă însă pentru a înainta fără a pipăi. Subteranele oraşului erau mai bine întreţinute decât multe zone de la suprafaţă.

Hotărâse să se aventureze în canalizare după o matură chibzuinţă. Era de presupus că Tim le rezumase poliţiştilor discuţia avută.

Doar un tâmpit s-ar grăbi să ajungă la o anumită destinaţie când aceasta este cunoscută de urmăritorii lui. Spera, din inimă, ca poliţiştii să-l considere ceva mai

inteligent şi să-l caute la suprafață. Dacă ar fi ştiut care sunt condițiile din subteran n-ar mai fi furat lanternele. Ce tâmpenie! Or să-şi dea seama de intențiile lui de îndată ce vor descoperi lipsa lanternelor.

La câteva sute de metri depărtare de casa lui Tim descoperise gaura de canal, protejată de un grilaj metalic care nu-i ridicase mari probleme.

Se gândi că ar fi bine să spargă lămpile pe unde trecea, dar îşi dădu seama că asta nu însemna decât pierdere de vreme. Urmăritorii, indiferent care ar fi fost aceştia, aveau posibilitatea să se doteze cu tot ceea ce le era necesar pentru a străpunge şi întunericul cel mai cumplit. În plus, era cea mai simplă metodă de a le arăta pe unde a trecut.

- Ce ticălos! strigă, referindu-se la Tim. Ce canalie…

Să-şi audă propriul glas era foarte confortabil. Îl ajuta să nu intre în panică.

Oare exista, într-adevăr, o opoziție care trăia în canalizare? Până în prezent condițiile erau mult mai bune decât la suprafață.

După trei ore de mers în forță se opri să-şi tragă sufletul. Era zdrobit de oboseală, nici în cele mai grele zile de şantier nu se ostenise atât.

Un junghi în stomac îi atrase atenția că era cazul să şi mănânce ceva. Noroc cu punga luată de la polițist. Găsi în ea o franzelă, una adevărată, din grâu adevărat, nu produs din chimizarea unor substanțe pe care guvernul se străduia să le țină secrete. Şi o bucată de carne… Carne cu gust de carne, nu ceea ce se servea categoriilor inferioare sub denumirea de carne.

Mâncă jumătate din conținutul pungii, rezistând ispitei de a înfuleca totul. Trebuia să se gândească la ziua de mâine.

Şi pâinea, şi carnea aveau un gust extraordinar, nu mai mâncase ceva la fel de gustos de când era el. Păcat că polițistul nu avea în maşină un sac de merinde…

Strânse toate firmiturile şi le înghiți, atent să nu risipească niciuna.

- Acum mi-ar prinde bine un pui de somn…, cugetă, căutând cu privirea un loc unde să se adăpostească.

Durerea de cap pricinuită de alcoolul lui Parker dispăruse cu totul, efortul depus ajutase la eliminarea toxinelor din organism.

Un mic trosnet îl alarmă. În zonă se mai afla încă cineva.

***

Leon Adair nu făcea niciun efort să-şi ascundă furia ce-l asalta din toate părțile, asemenea valurilor unei mări agitate care tabără asupra unei stânci singuratice. Alături de el, cu armele scoase la vedere, Andy Redmond renunțase de ceva vreme să-l mai calmeze şi aştepta ca mai experimentatul său tovarăş să revină de la sine la sentimente mai bune.

- Tâmpenia care mi s-a întâmplat azi dimineață le întrece pe toate… De ce naiba a trebuit să mi se întâmple tocmai mie? De ce ni se întâmplă numai nouă? Sandoval şi Bonner… Nenorocire mai mare decât asta nu cred că există… Tu de ce naiba nu spui nimic?

- Ar ajuta la ceva? rânji Andy, consultându-şi arsenalul din dotare. Ai auzit cum stau ordinele, nu? Trebuie să facem echipă cu cei doi rahați, fie că ne place, fie că nu…

- Să le ia naiba de ordine! Aş fi preferat să plecăm doar noi doi în căutarea tembelului, reuşim să ne descurcăm şi singuri, n-avem nevoie de idioți care să ni se încurce printre picioare. Şi încă ce idioți…

- Şi eu preferam misiunea pe cont propriu, dar sunt mulțumit că am primit-o şi în condițiile astea.

- Ce dracu' vrei să spui?

- Mai nimic…

De fapt ar fi vrut să-i spună că se puteau considera foarte norocoşi că cineva îi recomandase pentru misiune, recompensa pusă pe capul fugarului era cea mai mare de care auzise vreodată.

- Ştiu ce naiba gândeşti, mugi Adair, furibund. Ascultă la mine, nu noi suntem cei norocoşi că am fost trimişi după „peştele cel mare", ci Bonner şi Sandoval. Noi suntem adevărații profesionişti pe când ei nu sunt decât nişte amatori plini de noroc ca o potaie râioasă de păduchi. Nu e nimic de capul lor, să ştii asta!

- Cum doriți, râse Andy, plecându-se slugarnic. Mai degrabă ți-ai conserva energia în loc să urli degeaba…

- N-am nevoie de sfaturile tale, aşa cum nu am nevoie nici de tâmpiții în plus, tu îmi eşti de ajuns…

Andy socoti că este mai cuminte să ignore aluzia răutăcioasă. La cât era de turbat, Leon avea nevoie să-şi descarce nervii pe cineva şi nu simțea nevoia de a fi folosit drept tampon.

Nu era un secret pentru nimeni din branşa vânătorilor de recompense faptul că Leon Adair îi ura de moarte pe Ryan Bonner şi pe Roney Sandoval. Personal, Andy îi dădea dreptate partenerului său, dar era de părere că Leon prea punea la suflet nişte chestii care se întâmplaseră cu mult timp în urmă. N-avea niciun rost să dezgroape cai morți, în loc să-i înjure pe rivalii lui de moarte ar fi fost mai bine să-şi concentreze toate eforturile pentru a pune mâna pe fugar. Cu recompensa promisă îşi puteau permite să se retragă şi chiar să se refugieze într-o țară în care legislația era mai blândă, iar o jumătate de milion de dolari valora cât un milion întreg în S.U.A. Sau mai mult. Rămânea doar partea mai interesantă, aceea de a pune mâna pe parale.

Pentru Leon Adair, Sandoval şi ucenicul lui reprezentau o piază rea, indivizii care se iveau tot timpul la locul nepotrivit şi umflau potul pentru care el se spetise.

Aşa se întâmplase şi cu primul mare peşte din cariera lor, Michael Bruner.

Deşi în general nu-l interesa viața personală a celor pe care îi vâna, în cazul lui Bruner făcuse o excepție şi se documentase puțin, un semn de recunoaştere pentru recompensa încasată.

Bruner nu era decât un biet amărât care, înainte de intrarea în vigoare a legislației privitoare la categoriile sociale şi drepturile care se cuveneau fiecăreia dintre ele, îşi câştigase existența reparând ceasuri şi jucării mecanice. Evaluarea îl plasase în categoria E, penultima pe scara valorii şi în ceea ce priveşte drepturile acordate. Un individ din categoria E era considerat din start redus mintal şi, prin urmare, nu avea dreptul de a ocupa funcții de răspundere (lucru interzis şi celor din C şi D). Li se puteau încredința doar munci fizice foarte grele, în care mintea nu era aproape deloc solicitată (al naibii guvern, cum se gândea el la toate!). De primit, nu primea mare lucru pentru munca lui, hrană doar cât să-şi ducă zilele şi un adăpost în care locatarii stăteau înghesuiți ca sardelele. Cu alte cuvinte, Bruner trăise incomparabil mai bine pe vremea când cei care-i aduceau ceasuri şi jucării la reparat nu se interesau atât de nivelul de inteligență cât de priceperea lui de meseriaş. În decursul anilor acumulase suficientă ură în el față de sistemul care-l obliga să muncească până la epuizare la construcția de autostrăzi, cărând cu spinarea bolovani de piatră şi saci de ciment, oferindu-i în schimb hrana cea mai proastă şi doar atâtea haine cât putea toci pe şantier.

Într-o zi, în cursul unui discurs public al guvernatorului prilejuit de realegerea acestuia, Michael Bruner se răzbunase pe sistem în felul lui. Se strecurase până aproape de cel mai important personaj politic din stat cu un buchet mare de garoafe pe care-l obținuse în schimbul unui lănțişor de aur cu medalion, o chestie pe

care o păstrase ascunsă de-a lungul anilor şi nu se îndurase să-l schimbe pe o bucată de pâine. În buchet avea ascuns un pumnal, confecționat artizanal. Îi oferise guvernatorului buchetul de flori şi apoi, înainte ca agenții de pază să realizeze ce se petrece, îi secționase carotida.

Cam asta era povestea vieții lui Michael Bruner. Uluitor nu era atât faptul că reuşise să-şi ducă la bun sfârşit planul criminal, ci mai ales că reuşise să scape din busculada ulterioară nevătămat şi să se refugieze în canalizarea oraşului unde rezistase mai bine de o lună înainte de a fi încolțit de vânătorii de recompense.

În tot acest răstimp Leon, însoțit de Andy, îl hăituiseră fără răgaz prin cele mai ascunse cotloane, adulmecând fiecare urmă. O lună de zile petrecută în subteran, de marşuri fără sfârşit şi de dormit pe apucate, păzindu-şi unul altuia somnul învolburat.

Până la urmă îi luaseră urma, Bruner era şi el la capătul puterilor, dar când ridicaseră armele pentru a-l soma să se predea, ca un făcut, naiba ştie de unde, apăruse nemernicul de Sandoval însoțit de diavolul ăla mic, pe atunci un puştan cu caş la gură şi, la rândul lor, ațintiseră puştile asupra fugarului pentru care ei se spetiseră.

O jigodie de reporter, sosit împreună cu Sandoval îi fotografiase cu promptitudine şi, cu toată cearta care se iscase pe chestiunea arestării, din presă reieşise că arestarea era rezultatul colaborării dintre cei patru vânători de recompense şi nu a istovitorului efort depus de Adair şi asistentul lui. O adevărată porcărie! De voie, de nevoie, au împărțit recompensa în patru, cu cei doi ticăloşi care susțineau tot timpul că ei făcuseră toată treaba. Soluție de compromis deoarece, dacă ar fi apelat la judecător, cea mai mare parte a recompensei s-ar fi dus pe taxe.

Ba se putea termina şi mai rău... În toiul altercației care urmase după încolțirea lui Bruner, preț de câteva minute nu mai interesase pe nimeni soarta arestatului, nici chiar pe Sandoval, care trecea drept un campion al prudenței. Probabil era prea ocupat pentru a face față acuzelor aruncate cu vervă de Adair.

Chiar Leon plătise lipsa de prevedere; cu acelaşi pumnal cu care-l asasinase pe guvernator Bruner reuşise să-i sfâşie obrazul înainte de a cădea grămadă la pământ, năucit de pumnii lui Bonner.

Şi acum, culmea ironiei, li se cerea să lucreze împreună pentru a prinde un alt fugar periculos, care lichidase doi agenți guvernamentali şi furase nişte secrete de stat. Încă nu-şi reveniseră din şocul resimțit în clipa în care înțeleseseră cine este la telefon. Congresmanul Dawson în persoană le vorbise şi le recomandase să-l captureze pe fugar intact. Încasarea recompensei depindea total de acest amănunt. Dacă fugarul pățea ceva iremediabil, adio bani! Era cel mai mare peşte pe care aveau ocazia să-l pescuiască şi nu puteau accepta că purcoiul de bani avea să ajungă pe tava lui Sandoval.

- Dacă Sandoval şi maimuța lui sunt aşa de grozavi, de ce nu s-au dus să-l aresteze pe Erin chiar în vizuina lui? Nu-s decât nişte oportunişti dați naibii... Ne-au tras o dată pe sfoară, de data asta n-o să le mai meargă... Mă jur pe tot ceea ce iubesc mai mult pe lumea asta. Dacă se întâmplă să mai apară şi de data asta ca atunci... Ei bine, o să am ac de cojocul lor. Unul al naibii de ascuțit şi bine calibrat.

- Ce naiba... Doar nu ai de gând să...

- Ba bine că nu, hohoti Adair, armându-şi cu zgomot arma care-l făcuse celebru. Şi încă cum... Sită o să-i fac, numai să îndrăznească să-şi arate meclele cretine.

- Ai fi în stare să tragi în nişte colegi de-ai tăi?

Andy arăta de-a dreptul şocat. În ciuda concurenței existase tot timpul în rândul vânătorilor de recompense o anumită solidaritate de breaslă. Nu de puține ori se întâmplase ca vânători care nu puteau sta mai mult de cinci minute în aceeaşi încăpere fără să se ia la bătaie să lase totul deoparte şi să-şi acorde sprijin reciproc atunci când viața unuia era amenințată. Cum să tragi într-un om pe capul căruia nu exista niciun premiu?

- Ascultă-mă cu atenție, băiete, şuieră Adair, turbat. Şansa care ni s-a oferit astăzi e atât de mare şi de incredibilă încât e imposibil să ți se mai ofere încă o dată în viață. Atâția bani nu poți face nici dacă prinzi jumătate din tipii pentru care există mandat şi dacă pui mâna pe mălai ai şansa să renunți pentru totdeauna la nenorocita viață de hăitaş, pricepi? Dacă plăcinta e împărțită în prea multe porții banii o să ți se termine înainte de a-ți da seama că i-ai avut. Eu unul aş face orice să iau tot potul şi, dacă îți cunoşti interesul, ai face la fel... Înțelegi? Dacă ceva nu merge cum ne-am dori sper c-o să ştii în ce direcție să tragi.

Uşurat, Adair începu explorarea unui tunel lateral, instinctul lui de colecționar de capete îi spunea că zona trebuie numaidecât cercetată. Andy îl urmă, posomorât. Îl ştia de prea multă vreme pe Leon ca să nu-şi dea seama că individul vorbea serios, nu era numai o chestie spusă aşa, la nervi... Banii oferiți pe capul lui Barton îi înfierbântaseră imaginația, îl înnebuniseră de-a dreptul şi nu s-ar fi dat în lături nici chiar de la crimă, principala infracțiune a celor pe care îi vânase fără cruțare o viață întreagă.

- Aici nu-i nimic, îl anunță Adair, dezamăgit. Nimic care să ne folosească.

Andy nu răspunse. Era preocupat să analizeze datele afişate pe un calculator mare cât jumătate din palma lui.

- Vreo veste, ceva? se interesă Adair, sceptic. Pun pariu că porcăriile alea nu sunt bune de nimic... Auzi la ei! Ne-au pus la dispoziție aparatura necesară pentru a îndeplini misiunea. Ascultă-mă pe mine, timp de mii de ani oamenii au vânat animale sau alți oameni fără niciun fel de aparatură ajutătoare, bazându-se numai pe instinct şi priceperea proprie. Instinctul! Asta este tot ceea ce-i trebuie unui vânător de capete, şi un dram de noroc, nu şmecherii electronice...

- Unul dintre senzori transmite că a detectat mişcare la vreo doi kilometri de aici, îl informă Andy, ignorându-i aprecierile. A detectat o ființă mare...

- La naiba, mormăi Leon, să vedem totuşi dacă e ceva interesant...

***

- Să ştii că sunt înarmat, strigă John, ațintind asupra pereților goi revolverul confiscat de la polițist.

Niciun răspuns. Începu să creadă că nervii încordați îi jucaseră o festă. Doar i se păruse că auzise ceva.

Era pe punctul de a-şi băga arma în buzunar când se trezi îmbrâncit cu putere. Înainte să-şi dea seama ce se petrece ateriză pe spate, lovindu-se la coaste în cădere. Pistolul îi zbură din mână, dar chiar dacă ar fi reuşit să-l păstreze nu l-ar fi ajutat prea mult. O armă blocată nu valora mai mult decât un bolovan zdravăn. Ținea pistolul prea aproape de insignă pentru ca acesta să funcționeze.

- O mişcare şi te-ai dus naibii, man..., tună o voce răguşită.

Abia acum reuşi să-l identifice pe cel care-l atacase. Un tip subțirel, alb, cu o barbă uriaşă, îmbrăcat în nişte haine jegoase, care ațintea asupra lui o ghioagă cu ținte de metal. Nu mai încăpea nicio îndoială, se afla față în față cu un om-şobolan.

- Calmează-te... Nu vreau să fac niciun rău, nimănui...

- Nici nu prea mai ai cum, hohoti bărbosul. Dacă mi se pare ceva dubios la tine te turtesc cu bâta. Cine eşti şi ce cauți aici? Nu pari deloc genul care are chef să facă o plimbare pe sub oraş înainte de culcare.

- Am nişte necazuri la suprafață, oftă John, străduindu-se să pară cât mai convingător.

În ciuda aspectului neîngrijit şi a bărbii stufoase, cel care-l imobilizase nu părea un om rău, dar asta nu însemna, neapărat, că putea să aibă încredere în el. Şi Tim Parker părea un tip de treabă. Şi nu era...

- Necazuri cu cei de la suprafață, spui... Bărbosul nu părea deloc surprins: Ce fel de necazuri? Din câte ştiu eu, sub denumirea de necazuri poți găsi o încântătoare încrengătură lexicală.

- Mi s-a cerut să-mi donez nişte organe pentru un tip din clasa A... N-am putut suporta ideea şi-am şters-o...

- Amendamentul Dawson, deci..., surâse bărbosul, relaxat. Nu ai deloc mutră de polițist sub acoperire sau ceva de genul ăsta, pari un om cinstit...

- Sunt un om cinstit, accentuă John, fără să-şi poată lua ochii de la bâta țintuită.

În ciuda aspectului fragil, bărbosul părea să dețină o forță considerabilă. Parcă-l lovise un tren. Continuă:

- Mi-am făcut de fiecare dată datoria față de țară şi națiunea americană atunci când am fost solicitat, dar ceea ce mi s-a cerut este prea mult...

- Eşti tare, man, hohoti omul-şobolan, lăsând bâta în jos. Pe bune...

- Adică!?

Nu reuşea să înțeleagă motivul veseliei subite a bărbosului. Doar nu spusese nicio glumă.

- Eşti simpatic, ți-am spus... Toți cei care ajung să se refugieze în subteran nu dau două parale pe datoria față de națiunea americană şi S.U.A. Pricepi?... Într-un fel sau

altul toți au ajuns să aibă ceva de reproşat celor care ne conduc.

- Rebeli?

- Pricepi repede.

Deja îşi rezemase bâta de coapsă, semn că nu-l mai considera o amenințare. Îi întinse o mână subțire şi jegoasă, ajutându-l să se ridice.

- Scoubaday, rosti omul-şobolan fără să-i dea drumul la mână.

- Poftim?!

- Scoubaday, acesta e numele meu…

- John Barton… Cetățean categoria C+. Încântat de cunoştință. Scuză-mă…

- Pentru ce? Că am un nume care sună cam ciudat?

- Da… N-am mai cunoscut pe nimeni care…

- Să poarte numele ăsta, îi luă Scoubaday vorba din gură. Ştiu, mi s-a mai spus asta. În realitate, nu este numele meu, este porecla, dar m-am obişnuit cu ea atât de mult încât dacă cineva m-ar striga pe numele meu adevărat n-aş reacționa mai mult decât aş face-o atunci când trece o rablă pe stradă. Şi, în plus, îmi place…

- Eu, din păcate, nu am nicio poreclă…

- Poate că nimeni nu te-a considerat suficient de important pentru a-ți atribui una. Hei, băieți, puteți ieşi…

John tresări surprins văzând câte mutre jegoase apar de după coloane şi din cele mai surprinzătoare unghere. Cum de nu le sesizase prezența? Erau pe puțin o duzină…

- Te urmăream de vreo jumătate de oră, îl informă Scoubaday cu dezinvoltură. Cu greu ne-am abținut să nu râdem când am văzut cum încercai să te strecori cât mai discret. Nu ne-o lua în lume de rău, dar mai ai multe de învățat până să devii om-şobolan…

- Oameni-şobolan?! Şi voi vă spuneți tot aşa? lăsă John să-i scape.

- Păi, ce? Crezi că numai cei de afară au dreptul să ne spună aşa? Puţină autoironie nu strică nimănui, te ajută să treci mai uşor peste greutăţile vieţii.

Oamenii-şobolan se apropiaseră, formând un cerc strâns în jurul lor. John simţi o stânjeneală fără margini la vederea chipurilor obosite, slăbite de lipsuri, acoperite de straturi de murdărie. Aveau cu adevărat mutre de şobolani. Cetăţenii de categoria C îşi permiteau să fie mai îngrijiţi decât oricare dintre prietenii lui Scoubaday.

- Băieţi, el este John, îl prezentă Scoubaday, deşi era puţin probabil ca oamenii-şobolan să nu fi auzit nimic din conversaţia lor. S-a refugiat pe tărâmul nostru din cauza Amendamentului Dawson. Că veni vorba, cum stau exact lucrurile? Nu ne-o lua în nume de rău, dar orice individ care ajunge pe teritoriul nostru este tratat ca un răufăcător până la proba contrarie.

Cercul oamenilor-şobolan se strânsese ameninţător, aproape atingându-l, le putea simţi în nări răsuflarea puturoasă. Priviri răutăcioase îl iscodeau, încercând să-i pătrundă până în cele mai ascunse cotloane ale minţii. În afară de Scoubaday nimeni nu scosese o vorbă, dar John realiză că, de îndată ce povestea sa ar fi început să scârţâie, duzina de jegoşi l-ar fi făcut fărâme.

O bubuitură înfundată îl făcu să tresară. Nu era singurul, oamenii-şobolan intraseră şi ei în alertă. Un individ mărunţel, cu barba încâlcită curgându-i pe piept, apăru dintr-o galerie laterală urlând cât îl ţineau plămânii:

- Cârtiţe băşinoase!... Cârtiţe băşinoase!...

- Să dea toţi dracii în deşteptul care le-a inventat, afurisi Scoubaday. Urmaţi-mă!

Îl înşfăcă de braţ pe John, care nu pricepea nimic din ce se întâmplă, urletele mărunţelului nu aveau nicio relevanţă pentru el. Simţea însă o mare uşurare deoarece neaşteptatul incident amânase interogatoriul pe altă dată. Oamenii-şobolan păreau extrem de circumspecţi (având în

vedere condițiile în care-şi duceau viața nici nu i-ar fi putut învinui) şi,dacă ar fi bănuit că ceva nu este în regulă, nu s-ar fi dat înapoi să-l linşeze. După trădarea lui Tim Parker nu mai era dispus să-şi deschidă sufletul prea uşor. Pe Tim îl considerase un adevărat prieten, un luptător devotat cauzei celor mulți şi nedreptățiți, îl cunoştea de ceva ani. Chiar dacă, prin definiție, oamenii-şobolan erau duşmani neîmpăcați ai guvernului, nu se simțea în stare să le spună adevărul.

Văzu la câțiva paşi în fața lui revolverul pe care-l scăpase atunci când Scoubaday îl atacase. Se părea că toată lumea îl ignorase. Scoubaday îi dădu drumul la braț şi urla nişte ordine pe care nu reuşi să le înțeleagă, dar reuşi să recupereze arma. Instinctul îi spunea că va avea nevoie de ea.

Lângă el, oamenii-şobolan alergau cât îi țineau picioarele. Mărunțelul care dăduse alarma gonea chiar lângă el, pufăind zgomotos.

În fața tuturor alerga Scoubaday, îndemnându-i tot timpul să se țină de el.

Prin gălăgia făcută de ceata care alerga John reuşi să distingă o răpăială metalică, un zgomot asemănător celui făcut de ploaia care cade pe un acoperiş de tablă. Răpăiala se apropia, în ciuda sforțărilor cetei lui Scoubaday de a păstra distanța.

John făcea eforturi deosebite pentru a face față ritmului impus de Scoubaday. Realiză însă rapid că, dacă galopada mai dura mult, avea să cedeze. Nu alergase în viața lui mai mult de jumătate de milă şi lipsa de antrenament începea să-şi spună cuvântul.

- Repede, John, repede, îl zori Scoubaday fără să întoarcă privirea.

În clipa următoare piciorul drept bătu numai aerul. O groapă pe care n-o văzuse, probabil din cauza celui care

alerga în fața lui. Se prăbuşi greoi înainte, lovind aerul cu palmele. O durere cumplită îl săgetă în genunchi.

- Scoubaday, ajută-mă..., gemu înspăimântat.

Țăcănitul metalic îi răsuna în urechi, desluşit. Privi în urmă şi văzu o mulțime de gândaci de oțel cromat, ceva mai mari decât pumnul, care alergau pe câte şase picioare subțiri.

O mână cu degete de fier îl apucă de umăr, apoi altele de mâini şi picioare, şi-l ridicară în aer. Scoubaday nu-l părăsise.

- Rezistă John, nu mai e mult, răsună încurajator glasul căpeteniei oamenilor-şobolan.

Genunchiul îl durea groaznic, individul care-l ținea de piciorul drept nu era interesat să-i menajeze membrul rănit însă John îi era recunoscător că nu-l abandonaseră la discreția gândacilor de metal. Probabil erau groaznici, de vreme ce oamenii-şobolan depuneau eforturi colosale pentru a-i evita.

Din poziția în care se afla, pe spate şi cu capul spre direcția în care Scoubaday îşi îndruma camarazii, reuşea să observe cum pâlcul de creaturi metalice se apropia din ce în ce mai repede. Pe lângă faptul că oboseala îşi spunea cuvântul, oamenii lui Scoubaday mai trebuiau să facă față şi transportului rănitului.

Maşinăria din fruntea pâlcului se afla la mai puțin de doi metri în urma celor care-l transportau pe John. Se opri dintr-odată, şi explodă cu un plesnet ciudat. O trâmbă de fum violet se răspândi în tunel, acoperind restul urmăritorilor metalici. Un miros acru, înecăcios, pătrunse în nările lui John, provocându-i o tuse chinuită.

- S-a băşit o cârtiță, urlă unul dintre cei care-l transportau pe John. Nu mai avem mult...

- Pe aici, se auzi triumfătoare vocea lui Scoubaday şi John simți cum este tras în lateral. Cei din grup alergau

acum printr-un canal cu tavanul atât de coborât încât cărăuşii îl târau de-a dreptul pe jos.

Câteva plesnituri le aduseră la cunoştinţă că şi alte cârtiţe explodaseră, eliberându-şi încărcătura de gaz nociv. Mirosul se înteţise şi acum şi alţi membri din banda lui Scoubaday tuşeau, încercând să-şi curețe plămânii.

Pătrunseră într-o cavitate de mari dimensiuni, o adevărată peşteră. Oamenii-şobolan se debarasară de John, aruncându-l pe o grămadă de praf şi moloz. Era, oricum, mai bine decât dacă l-ar fi aruncat pe pardoseala de ciment.

- Uşa... Uşa..., răsună, gâtuită de încordare, vocea lui Scoubaday.

Oamenii-şobolan se repeziră asupra unei uşi metalice de dimensiuni colosale. Câteva opinteli viguroase şi uşa se închise în nasul arătărilor de oțel.

- Am scăpat şi de data asta, răsuflă uşurat Scoubaday. Ne-au suflat în ceafă...

Nu-i răspunse nimeni, toată lumea era ocupată să-şi tragă sufletul. Alergarea demențială ar fi dat gata chiar şi un atlet profesionist.

Măcinat de cele mai negre presimțiri, John încercă să-şi analizeze situația genunchiului accidentat. Dacă avea ceva rupt, situația era gravă. Fără posibilitatea de a se deplasa singur nu putea spera la nesfârşit în generozitatea oamenilor-şobolan.

Fără un cuvânt, Scoubaday îngenunche lângă el şi-l ajută să-şi suflece pantalonul. Cu mişcări experte îi pipăi pielea care începuse deja să se învinețească.

- N-ai nimic rupt, şi nici tăiat. O vreme o să te doară genunchiul, dar o să te vindeci, garantat...

- Ce bine, oftă uşurat John.

Scoubaday însă nu-l mai asculta. Deja se pregătea pentru manevra următoare.

- Uşa asta o să reţină cârtiţele ceva mai bine de două ore, timp suficient să ne retragem din calea lor. Mai stăm câteva minute şi… la drum!

- Ce erau alea? se interesă John, masându-şi genunchiul.

- Bun venit în club, amice, rânji Scoubaday. Chestiile „alea" sunt cel mai împuţit coşmar al nostru, naiba ştie care este numele dat de cel care le-a inventat, dar noi le spunem cârtiţe băşinoase deoarece sunt în stare să sape tuneluri şi prin cele mai dure materiale. Se orientează singure, atrase de căldura corpului uman, şi, când sunt îndeajuns de aproape, explodează. Altfel spus, trag un vânt împuţit, eliberând un gaz narcotic. Dacă ai ghinionul să nimereşti în norul violet ar fi bine să-ţi anulezi planurile pentru următoarele trei zile. Ai simţit mirosul fumului?

- Da…

- Atunci pregăteşte-te pentru ceva dureri de cap peste vreo oră. Nu te îngrijora, până la urmă trec, dar să ştii că pentru un neiniţiat sunt groaznice. Până reuşesc să perforeze uşa sau peretele noi vom fi suficient de departe încât detectoarele de căldură n-o să le folosească prea mult cârtiţelor. O vreme se vor învârti în jur, cercetând fiecare centimetru pătrat şi, dacă simt o prezenţă umană, se adună toate şi încearcă să-l dea gata pe nefericit cu putoarea lor. Comunică atât între ele cât şi cu indivizii care le-au trimis pe capul nostru. Şi nu sunt singurele porcării care ne colorează viaţa…

- Groaznic, aprecie John, gânditor. Aşa e în fiecare zi aici?

- Nu chiar… În general avem de făcut faţă altor probleme, cârtiţele băşinoase nu sunt lansate în subteran decât dacă cei care ne conduc destinele la suprafaţă consideră că au într-adevăr nevoie de un tip refugiat pe aici, ceea ce nu se întâmplă chiar foarte des. Drăciile astea puturoase sunt eficiente, dar consumă o cantitate

respectabilă de energie, aşa că nu sunt puse în funcțiune decât cu aprobări speciale. În restul timpului, atunci când ne sunt chiar foarte dragi, cârtițele dorm pitite în depozite. Vizita de azi a împuțitelor se pare că ți-o datorăm chiar ție…

- Mie?!

- N-ar trebui să fii aşa de surprins… Te consideră deosebit de interesant, nu? Sincer, nu-mi amintesc ca vreodată un număr aşa de mare de cârtițe să fi invadat zona…

- Să se ducă dracului cu tot ce-a făcut! izbucni dintr-odată un individ roşcat. Ne-a adus pe cap un milion de cârtițe şi tu te porți cu el de parcă ne-ar fi adus un convoi de ajutoare umanitare. Vrei să scăpăm mai repede de porcăriile alea? Atunci nu ai decât să-l legi de un stâlp şi să laşi drăciile alea să-şi facă treaba. Ce ai de spus, Scouby?

Scoubaday îşi îndreptă spatele, atât cât îi permitea făptura deşirată, țintuindu-l pe răzvrătit cu ochii săi cenuşii.

- Mănânci rahat, Miguel… Asta am de spus…

Scoubaday părea stăpân pe situație, dar John observă că cei mai mulți dintre oamenii-şobolan adoptaseră o atitudine favorabilă roşcatului. Realiză pe dată şi care era subiectul micilor şoşoteli care încetau în clipa în care privea în direcția de unde veneau murmurele. Atacul cârtițelor fusese evitat în ultima clipă, grație faptului că ştiau topografia subterană, dar asta nu era decât prima luptă a unui război a cărui durată n-o putea anticipa nimeni.

- Auziți la el! urlă indignat Miguel, adresându-se întregului grup. Eu încerc să-i arăt că străinul care a venit peste noi ne va duce la pierzare şi el îmi spune că mănânc rahat… Poți să fii mai explicit, Scouby?

- Nu eşti decât un idiot, Miguel, oftă Scoubaday. Pauza a luat sfârşit, să mergem…

- Ba nu va pleca nimeni de aici până nu ne dai un răspuns, sări în sprijinul roşcatului mărunțelul care anunțase invazia cârtițelor. Din cauza noului tău prieten era să dăm de naiba la nici cinci minute după ce l-ai cules. Avem şi-aşa destule belele.

O duzină de priviri dușmănoase se ațintiră asupra lui John, dar Scoubaday nu arăta nici cel mai mic semn de spaimă.

- Ce adunătură de tâmpiți! murmură, ațintindu-şi ochii asupra fiecăruia preț de câteva clipe. (În afară de Miguel şi susținătorul său niciunul nu reuşi să-i suporte privirea glacială.) V-ați uitat prea repede trecutul, băieți… Omul ăsta - arătă către John care se retrăsese în spatele lui -, n-a ajuns aici pentru că şi-a dorit, ci pentru că n-a avut altă soluție. Iar dacă acum este urmărit de poliție şi de cârtițele ei puturoase nu înseamnă că şi-a dorit asta. Îi este cumplit de greu şi fără ajutorul vostru.

- Şi ce treabă avem noi cu asta? replică Miguel, înaintând un pas.

- Nu aveți nicio treabă?! De ce nu ați spus asta atunci când ați nimerit în subterane căutând scăparea? De ce n-ai spus asta atunci, Miguel? Acum te ții bățos, gata să-i dai peste nas celui care îți cere să-l ajuți şi asta pentru că ai alergat cinci minute. Mare scofală! Ai uitat când am alergat zece mile din cauza cârtițelor care te urmăreau? Ai uitat că atunci l-am pierdut pe bătrânul Jazz Hoyt din cauză că n-a putut face față ritmului? Ştii cumva ce-a pățit după ce l-au gazat cârtițele? Nu?! Măcar de atâta lucru ai fi putut să te interesezi. După ce a fost găsit de poliție şi-a pierdut rinichii şi stomacul care au ajuns în abdomenul unui mare mahăr al petrolului, din A3+. Când dormi, atunci când ai timp, nu-l visezi niciodată pe bătrânul Jazz Hoyt?…

- De ce-mi spui asta? mârâi Miguel, înaintând un pas.

- Poate că nu-l visezi, l-ai cunoscut prea puțin ca să-ți pese de el, dar pentru noi, cei care l-am avut alături mai bine de cinci ani, Jazz Hoyt a fost ca un tată, oftă Scoubaday, fără să se tulbure. A fost printre primii care s-a refugiat în subterane şi el ne-a învățat să supraviețuim în hățişul de canale şi tunele. Am pierdut cel mai bun tovarăş pe care l-am avut vreodată, dar nimeni, niciodată, nu ți-a spus că totul s-a întâmplat din vina ta, Miguel. Dacă nu te-am fi acceptat în grupul nostru poate că şi azi bătrânul Jazz ar fi făcut să răsune subteranele de cântecele lui hodorogite.

Roşcatul îşi plecă privirea, ruşinat. Probabil nu se gândise niciodată la ceea ce-i spusese Scoubaday. Înaintă către John şi îi întinse mâna.

- Iartă-mă, camarade, cârâi. M-am lăsat dus de val, ştii. Îmi pare sincer rău pentru ceea ce am spus, dar să ştii că au fost cuvinte spuse la mânie.

John ar fi putut să-i răspundă cu un citat din Tim Parker, „Omul, când e nervos, nu se mai controlează şi chiar spune adevărul", dar socoti că nu era cazul să adune şi mai multă antipatie împotriva propriei persoane.

Scoubaday reuşise să-şi domine opozanții din micul grup pe care-l conducea, dar asta nu însemna că avea autoritate nelimitată asupra lor. În general oamenii au tendința de a respecta o anumită autoritate doar atunci când le sunt amenințate interesele personale. Poate de aceea Miguel cedase atât de uşor. Dar, pe viitor, dacă lucrurile aveau să se liniştească, probabil că Scoubaday, în ciuda calităților sale umane, nu va mai reuşi să țină în frâu gloata de oameni-şobolan.

Şi Mărunțelul care anunțase invazia cârtițelor băşinoase părea bulversat de ceea ce aflase. Pe la colțurile ochilor urduroşi apăruseră lacrimi şi-şi trăgea respirația smiorcăindu-se uşurel. Nu era prea greu de dominat...

- Mai este careva care are ceva de spus? se interesă Scoubaday pe un ton liniştit, privindu-i pe fiecare în parte.

De data aceasta niciunul nu se feri să-l privească în ochi. Ba John reuşi să detecteze în ochii lor adevărata compasiune, nimeni nu-l mai socotise până atunci vrednic de aşa ceva.

- Mă bucur că ați înțeles cum stau treburile, oftă Scoubaday. E de-a dreptul ruşinos să-i faceți o asemenea primire noului nostru prieten.

- Mda, acceptă Miguel, scărpinându-şi căpățâna pletoasă. Eu unul recunosc că am greşit şi promit că n-o să mai pun niciodată problema aşa de copilăreşte. Am fost de-a dreptul tâmpit…

Liderul nu-l învrednici cu un alt comentariu. Consideră că era suficient.

- Acum o să faci cunoştință cu toată gaşca, surâse Scoubaday, şi mai mult i se putea ghici decât vedea surâsul prin barba încâlcită. Pe Miguel ai ajuns să-l cunoşti înainte de a începe prezentarea oficială a echipei. El e Intestinul Gros… Intestinul gros al ambasadorului american în Rusia.

- Adică?! se interesă John, uluit. Cum adică e intestinul gros al ambasadorului?

- Noi, cei care ne-am refugiat în subterane din cauza celui de-al doilea Amendament Dawson, am adoptat obiceiul de a ne identifica, într-o oarecare măsură, după organele pe care ar fi trebuit să le cedăm şi după funcția celui care ar fi urmat să beneficieze de „jertfa” noastră patriotică, îi explică însuşi Miguel, rânjind cu gura până la urechi. Eu, cred că te-ai prins, trebuia să-i donez intestinul gros nemernicului de ambasador, după ce porcul de diplomat şi l-a distrus trăgând la măsea. De, un ambasador beţiv e evaluat la un preț mai mare decât un sondor cinstit. N-am fost de acord cu ei şi, când am rămas singur într-un salon unde am fost dus pentru analize, am

sărit pe geam şi... După aceea începe o poveste pe care vei avea ocazia s-o trăieşti pe propria piele. Nu e chiar cea mai grozavă aventură pe care o poți trăi, dar îți permite să-ți păstrezi toate organele. E un schimb convenabil...

Scoubaday aşteptă răbdător ca Miguel să-i dea noului venit explicațiile necesare, apoi continuă cu prezentările:

- El este Randalph, omul cu muşchii, îi indică un tip uriaş, singurul care prezenta o oarecare masivitate în gloata de sfrijiți. Rinichiul... Rinichii unui patron de fabrici de hrană sintetică. Iar el, îi indică un bărbat între două vârste cu figură posacă şi cu un ochi, este Jerome - Ochiul, ochii Ministrului Apărării... Te întrebi, desigur, de ce are numai un ochi? Chiar dacă nu te interesează deocamdată, s-ar putea să te intrige mai târziu, aşa că e mai bine să-ți risipim chiar acum eventualele nedumeriri. Închipuie-ți, dacă poți, că dragul de Jerome, al cărui organism prezintă o compatibilitate deosebită cu cel al pomenitului ministru, n-a reacționat prea mult atunci când i s-a cerut... La naiba, nu i s-a cerut, i s-a impus să renunțe la unul dintre ochi în favoarea ministrului, cică marele om de stat avea o problemă genetică, glaucom sau cam aşa ceva, şi risca să-şi piardă vederea. Jerome n-a cârâit nici când, datorită pierderii ochiului, a fost retrogradat din categoria inferioară B în eşalonul superior D. A fost de-a dreptul încântat că nu a ajuns în E sau F, coşmarul oricărui individ de la care statul mai poate pretinde ceva. Îți poți închipui? I s-a confiscat un ochi din rațiuni de stat şi nu i s-a oferit niciun fel de compensație, ba dimpotrivă... Nici măcar nu i s-au lăsat privilegiile acordate clasificării inițiale. Jerome a considerat că aşa e normal să fie şi... S-a resemnat. „Norocul" lui a fost faptul că nefericitul ministru, un găozar cu insigna de platină acordată celor din A3+, a simțit curând că vechiul felinar care-i rămăsese dă semne de oboseală şi e în pericol de a-şi pierde jumătate din capacitatea vizuală. Îți poți închipui că guvernul nu are

nevoie de un ministru pe jumătate orb, cu toate că americanii au fost conduşi destul de bine de un preşedinte ţintuit într-un scaun cu rotile şi asta vreme de patru mandate. Dar ce contează ce-a fost? Acum tehnologia şi medicina fac minuni şi, în plus, este şi Jerome pe fază. Ce s-o mai lungim, agenţii guvernamentali au apelat iar la eroul nostru şi i-au cerut ce-l de-al doilea ochi, urmând să-l recompenseze cu retrogradarea în F, cine naiba mai are nevoie de un orb? Restul organelor nu-i interesau, amicul nostru era cam beţivan, mai ales după ce-şi pierduse ochiul şi cocarda B, deci se poate trage concluzia că şi viciile nocive se pot dovedi folositoare uneori. A fost dispus să-şi ofere un ochi, dar pe al doilea… Dintr-odată a simţit că nu mai poate suporta regimul, că legea e crudă şi nedreaptă, şi a şters-o, lăsându-i pe medici şi agenţi cu buza umflată, iar pe amărâtul de ministru să se descurce cu un singur ochi. E posibil ca, din cauza ast,a respectivul potentat să fi scăzut la un randament jalnic, ceea ce a dus la înlocuirea lui. Vezi ce important este Jerome pentru noi? Nu în fiecare zi ai ocazia să cunoşti pe cineva care să ruineze în mod conştient apărarea naţională începând de la căpăţână…

Hohotele înăbuşite, pe care le scoteau unii dintre oamenii-şobolan (cel puţin Randalph nu făcea niciun efort să se abţină), îi indicară lui John că Jerome juca cel mai nedorit rol din trupă, acela de ţintă pentru ironiile celorlalţi, care nu-i iertau slăbiciunea ce-l dusese la pierderea unui ochi. Nici chiar Scoubaday, cel atât de uman şi mărinimos, de cumsecade, nu găsise că era cazul să-şi îndrepte tăişul ironiilor către altcineva. Jerome părea al naibii de nenorocit din pricina aceasta, lacrimi cât perlele ţâşneau din ochiul pe care reuşise să şi-l salveze de hrăpăreţul guvern. Simţi dintr-odată o milă nesfârşită pentru nenorocit şi, dacă n-ar fi fost incidentul precedent, când Miguel şi Mărunţelul îi ceruseră lui Scoubaday să-l

abandoneze la discreția cârtițelor băşinoase, i-ar fi atras atenția salvatorului său că bietul chior nu se simte deloc în largul lui. Ştia şi el ce înseamnă să fii ținta tuturor ironiilor, majoritatea oamenilor simt o anumită plăcere în a provoca suferință semenilor pe care îi consideră mai puțin înzestrați.

Spre uşurarea lui John, dar mai ales a lui Jerome, Scoubaday continuă să-i prezinte şi pe ceilalți componenți ai clicii oamenilor-şobolan. Din păcate, având în vedere că Scoubaday devenise dintr-odată extrem de lapidar, îşi consumase energia verbală agasându-l pe Jerome, nu mai reuşi să rețină decât numele Mărunțelului, Hammond. Şi că era posesorul pancreasului unui expert în calculatoare, altfel spus, Pancreasul...

După ce termină de făcut prezentările Scoubaday deveni foarte energic şi hotărât.

- La drum, îşi îndemnă oamenii. Spre deosebire de noi, cârtițele nu ştiu ce este aceea odihnă...

***

- Ai găsit ceva, Ryan?

Ecourile vocii lui Roney Sandoval iscau tonalități ciudate sub bolțile de beton.

- Da' mai taci odată, măi cap sec, mugi vânătorul de capete, uitând pentru o clipă cine era cel care-l învățase meserie. Prin coridoarele astea se aude până la câțiva kilometri, dacă te străduieşti un pic...

După părerea lui Ryan Bonner, Sandoval se străduia din răsputeri să se facă remarcat.

- La naiba, puştiule, te caci pe tine de frică, rânji Sandoval, apropiindu-se. Aici nu e nimeni, pe o rază de două mile, dacă e să iei de bun tot ceea ce-ți spune aparatura pe care ne-au dat-o.

Bonner aruncă o privire asupra micului ecran şi văzu că, într-adevăr, senzorii de mişcare nu semnalizau nimic suspect.

- Sunt doar senzori, bătrâne, găsi de cale să comenteze. Zece senzori la câteva sute de kilometri de tunele, nu-i cam puțin?

- Tot e mai bine decât nimic, cel puțin elimină câteva zone. Ce-ai găsit?

- Nu mare lucru, dar s-ar putea să însemne ceva, oftă Bonner.

Îi arătă lui Sandoval câteva bucăți de metal argintiu, răspândite pe podea.

- Ce-i asta?

- Sunt bucăți dintr-o lanternă, îl informă tânărul vânător de capete, pe un ton superior; rareori îşi permitea să se dea mare în fața celui care-l descoperise şi inițiase în tainele meseriei. Ar trebui să găsim şi restul lanternei prin zonă…

- Deşteaptă chestie, mormăi Sandoval, mai mult ca pentru sine. Din ceea ce am citit despre subiectul nostru, printre alte activități criminale, a mai jefuit şi o maşină de poliție…

- Da, nu-l lăsă Bonner să continue, şi a furat două lanterne şi prânzul unuia din agenți, plus vandalizarea vehiculului. Individul ăsta îşi doreşte să devină campion în toată gama de infracțiuni…

- Mda… A fost vina tâmpitului de polițai…

- De ce?

- Trebuia să fie mai atent cu haleala, are bani de aruncat pe fereastră?…

- Roney, câteodată am impresia că-ți bați joc de toți şi de toate sau că, pur şi simplu, nici măcar nu te interesează ce se petrece, răbufni întărâtat Bonner. Crezi că moare cineva după ironiile tale?

- Da' al naibii de iritat eşti, măi puştiule, scrâşni Sandoval, coborând glasul, ceea ce avu darul să-i aducă aminte lui Bonner de primele zile de „ucenicie" sub îndrumarea bătrânului vânător de recompense.

Chiar dacă uneori se purta la fel de copilăreşte ca un țânc de trei ani, prea puțini erau cei pe care Sandoval nu reuşise să-i aducă în fața instanței. Se întâmplase de nenumărate ori ca infractori deosebit de periculoşi, care prin felul în care reuşiseră să se sustragă de la executarea mandatului de aducere, dovedind încă o dată impotența funcțională a poliției, să se predea chiar a doua zi după ce aflau că Sandoval îşi exprimase intenția de pune mâna pe recompensa oferită. Băgase spaima în mulți declasați, Sandoval ăsta...

- Ce dracu' a intrat în tine de nu mai ştii ce e ăla respect? continuă veteranul hăituielilor pe un ton mult mai degajat însă.

- Scuză-mă, oftă Bonner, sincer ruşinat. Nu ştiu ce naiba e cu mine, de când cu recompensa asta... Îți dai seama ce se poate face cu toți banii ăştia? Pe cine mă-sa o fi lichidat nenorocitul pe care-l hăituim?

- Puştiule, timpul e al naibii de scurt, aşa că vreau să-ți bagi mințile în cap cât mai rapid. Parcă aseară am avut o discuție despre ceea ce trebuie să facă vânătorul de capete pentru a ieşi teafăr din toate încercările la care îl poate supune viața, nu?

- Păi...

- Nu, nu spune nimic, n-avem prea mult timp la dispoziție, nu suficient timp pentru a ne lăsa purtați în discuții metafizice tâmpite. Doar asculți şi, după ce termin, ai două soluții: ori eşti de acord cu mine, şi atunci continuăm împreună, ori ai altă părere şi atunci îți deplasezi târtița în altă direcție... Nu ştiu ce se poate face cu jumătate de milion de dolari, nu ştiu şi, deocamdată, nici nu mă interesează. De ce naiba m-aş gândi cum să

cheltui cinci sute de miare dacă n-am niciun sfanț? Băiete, revino cu picioarele pe pământ. Mai întâi gândeşte-te cum să pui mâna pe banii ăştia şi apoi eliberează-ți fanteziile. E al naibii de interesant să-ți faci planuri de viitor, unii deştepți consideră că e chiar indicat să-ți programezi într-o măsură cât mai mare timpul care ți-a mai rămas de trăit, foarte bine, dacă geniile care au tocit biblioteci întregi susțin asta, aşa o fi... Dar, în cazul tău, situația e alta şi, dacă nu poți gândi singur, ascultă-l pe altul mai deştept decât tine. Cască ochii la tot ceea ce se petrece în jurul tău şi scoate-ți banii din cap. Lasă naibii tot ceea ce nu-ți este de folos...

- Nu mi-ai mai vorbit niciodată aşa, se smiorcăi Ryan Bonner, umilit, uitând că Sandoval îi recomandase să-l asculte fără niciun comentariu.

- Nu a fost nevoie să-ți vorbesc vreodată aşa, oftă bătrânul hăitaş, mişcat. Pentru prima dată, băiete, se pare că ai scăpat hățurile şi laşi să te conducă exaltarea. Este oare necesar să-ți spun unde te poate duce?... Cred că-ți dai seama şi singur...

Banii pe care-i visezi nu-s uşor de pipăit, fiule. Dacă ai crezut măcar o clipă că eşti singurul care-şi doreşte să pună mâna pe lovele ai dovedit că eşti mai tâmpit decât îşi poate închipui cineva. Pun pariu că subteranele mişună de agenți şi vânători de capete, ştii că şi amicul Leon Adair şi învățăcelul lui, Redmond, au fost şi ei solicitați să-şi dea concursul pentru a pune mâna pe asasin?

- Merg mai departe cu tine până în pânzele albe..., scrâşni Bonner, hotărât, pocnind din călcâie ca o cătană cu vechi state.

- Lasă maimuțăreala... Nu face impresie bună.

***

În total dezacord cu stăpânirea de sine şi capacitățile de lider, Scoubaday era un guraliv şi jumătate. O asociere

de calități pe care John nu o prea înțelegea şi, până atunci, nici nu reuşise s-o accepte. Cum putea un om care vorbea atât de mult să fie şeful bandei? În comparație cu Scoubaday restul oamenilor-şobolan erau la fel de palavragii ca nişte statui şi, conform prejudecăților care-i guvernaseră întreaga viață, un şef capabil să-şi coordoneze oamenii şi în cele mai vitrege condiții trebuia, mai întâi de toate, să fie un om tăcut, zdrobit sub povara responsabilităților. Constatase că se înşelase amarnic, dar ce mai conta? Ziua care tocmai se încheia îi adusese o mulțime de motive să constate că multe dintre concepțiile lui despre lume erau al naibii de nelalocul lor.

Totuşi, departe de a fi agasantă, vorbăria lui Scoubaday prezenta mai multe aspecte pozitive. În primul rând logoreea lui Scoubaday îl împiedica pe acesta să asculte şi John nu era deloc dispus să dea răspunsuri la întrebări care, era conştient, mai întârziau, dar asta nu însemna că nu vor veni niciodată.

Şi câte nu putea învăța ascultându-l pe Scoubaday! Individul era un adevărat îndreptar, un ghid practic ambulant al vieții trăite în subteranele oraşului... În calitatea lui de urmărit general şi novice în lumea galeriilor trebuia să învețe cât mai multe. Dacă era nevoit, la o adică, să se separe de grup? Chiar dacă Scoubaday înăbuşise tentativa de rebeliune nu însemna că omul acesta ciolănos şi mai vorbăreț decât o gospodină ieşită în piață va putea să-i domine la nesfârşit pe aceşti dezmoşteniți ai sorții. Trebuia să se pregătească pentru orice eventualitate.

- Cred că ai rămas al naibii de surprins chiar de la primul pas făcut în lumea noastră, nu? flecărea neobosit şi totodată extrem de încântat Scoubaday în timp ce-i călăuzea prin galeriile nesfârşite.

John concluzionă că era cel puțin la fel de mândru ca regele Solomon atunci când îşi prezenta fabuloasele mine.

- Desigur, aprobă John, prea puțin convins că Scoubaday îi urmărea reacțiile. E...

- Da, sunt sigur, toată lumea se miră de ceea ce se întâmplă sub oraş. Te-ai fi aşteptat, desigur, să nimereşti într-un tărâm plin de umezeală nesănătoasă şi mucegai purtător de cele mai cumplite boli. Infernul în varianta stimulatoare de reumatism şi afecțiuni pulmonare. Şi când colo, la naiba, nimic nu seamănă cu ceea ce ți s-a spus sau, în lipsa unor surse alternative de informație, ți-ai imaginat singur. Faci exerciții de imaginație, John? Să ştii că e cea mai potrivită cale pentru a-ți stimula creativitatea personală. Marii artişti procedau astfel. La dracu' cu marii artişti, aici nu avem nevoie de ei, nu ne sunt de niciun folos... Da, şi ce ți-ai spus când ai văzut că totul este uscat ca sub soarele din Sahara? Că ai nimerit unde nu trebuie?

- Că aşa ceva nu se poate, oftă John, resemnat.

Genunchiul îi amorțise şi deocamdată nu-l mai simțea, dar ştia prea bine că nu va dura mult până când durerile vor reveni, sfredelindu-i nervii până în creier. Cel mai bine ar fi fost să se oprească, să se odihnească măcar câteva ore, dar în conjunctura existentă îi era imposibil.

- Totul uscat şi mai curat decât cel mai tare bulevard din oraş, nici urmă de automobile, roboți enervanți, exceptând nenorocitele de cârtițe şi alte câteva categorii de jivine electronice care ne mai vizitează din când în când, polițişti circumspecți, potăi râioase şi vagabonzi. Nu cumva e mai bine de trăit sub pământ decât afară? Probabil că nu, nu se prea înghesuie nimeni să schimbe iadul de la suprafață cu cel de sub pământ... Eu zic că da, e mai bine aici din o mie de motive... Lipsesc o droaie de chestii pe aici, nu numai nenorocirile pe care le-am enumerat mai devreme, am avea nevoie de un spital şi nişte magazine alimentare, nu văd la ce ne-ar folosi având în vedere că nu avem niciun sfanț, dar... Dacă mă gândesc că aici nu avem nici măcar o insignă şi fiecare este egal în

drepturi cu fiecare... Să ştii că nu întotdeauna canalizarea oraşului a fost atât de salubră şi primitoare, a fost o vreme când prin unele zone din care azi nici măcar nu aduni praf pe bocanci puteai să te scufunzi în mâl până la gât, iar să te deplasezi prin noroi până la genunchi era distracția zilei pentru cei care se ocupau de canalizare. Acele vremuri au apus, din fericire... Acum vreo douăzeci şi cinci de ani, cred că-ți aduci aminte, ce naiba, eşti om în toată firea, inundațiile deveniseră de-a dreptul catastrofale pentru majoritatea oraşelor americane. Canalizările, majoritatea concepute pentru a face față afluxului de apă existent la sfârşitul mileniului doi şi construite ca atare, nu mai reuşeau să facă față cantității enorme de apă căzută din cer într-un interval foarte scurt, astfel că după fiecare ploaie mai zdravănă municipalitatea trebuia să declare starea de urgență şi să se pregătească să numere cadavrele. Nu glumesc, tot ceea ce spun este adevărul gol-goluț. Au fost cazuri când după o ploaie s-au înregistrat şi câte trei sute de decese, başca pagube materiale de miliarde. Cu alte cuvinte, probleme ale naibii de serioase. Ce era de făcut?... Să reproiecteze canalizarea? Aşa s-au gândit tipii cu gândire îngustă, limitată doar la ziua de mâine, care nu sunt în stare să conceapă că şi după mâine mai vine o zi. Câştig de cauză au avut cei care au mizat pe climatul artificial... Ştii ce e ăla climat artificial, John? Ar trebui să ştii, toată lumea ştie ce e climatul artificial. Ploaie la comandă, şi atunci numai cât se consideră necesar, marile uragane deturnate în zone pustii de pe ocean unde colosala lor energie se consumă fără nicio primejdie pentru omenire, reglarea temperaturii până la nivelul cel mai potrivit. Pare o utopie, nu? Ei, să ştii că toată chestia asta chiar funcționează, funcționează al naibii de bine şi, de ceva vreme, nu au existat prea mulți care să se plângă de climatul artificial. Te poți simți oriunde pe glob ca în paradis...

Deocamdată Scoubaday nu-i spunea nimic nou, ştia destule despre climatul artificial, cum să nu ştie, guvernul nu precupeţea niciun efort în a explica cetăţenilor de rând, chiar şi celor din umilele categorii E şi F cum stătea treaba cu climatul artificial. Văzuse de nenumărate ori filmele de propagandă care prezentau imagini şocante, filmate în timpul dezlănţuirii naturii, o forţă căreia omul nu putea să-i pună frâu. Puhoaie dezlănţuite acolo unde înainte de ploaie existase un bulevard, măturând în calea lor oraşe întregi, uragane turbate, rafale violente capabile să ridice un camion cu tot cu marfă, tornade criminale, troiene de peste un metru căzute peste livezi de portocali înfloriţi. Ştia multe şi, mai ales, îşi amintea câte ceva. Sirene care mugeau prelung în noapte, nesfârşite convoaie de refugiaţi care-şi părăseau casele doar cu hainele de pe ei, sperând din toată inima să mai găsească ceva atunci când se vor întoarce acasă. Tim spunea adesea că acele imagini erau, în cea mai mare parte, rezultatul muncii unor experţi în efecte speciale, guvernul avea nevoie de motive serioase pentru a limita accesul categoriilor defavorizate la resursele energetice, dar, de câteva ore, John concluzionase că era dispus să acorde mai mult credit guvernului decât trădătorului Parker.

- Climatul artificial... Cea mai folositoare invenţie a omului, au spus unii. Alţii, mai reţinuţi, au apreciat că este invenţia diavolului, puzderia de antene şi emiţătoare capabile să controleze nu numai climatul unei zone, ci al întregii planete, a fost categorisită drept coarnele diavolului care se ţesc pretutindeni prin scoarţa terestră... Ilar, nu? Mai rău ca în perioada evului mediu, când ţăranii ignoranţi credeau că luna este mâncată de vârcolaci... Astfel canalizările, sistemele de drenaj ale surplusului de apă şi-au pierdut utilitatea. Meteorologii din ziua de azi nu mai fac prognoze, ci stabilesc trăsăturile vremii cu o acurateţe de câteva minute. La ora trei şi zece noaptea, în

fiecare noapte, oraşul este răcorit timp de cinci minute de o ploaie debilă, atât cât trebuie ca să strângă praful, nici măcar o picătură nu ajunge în canalizare. De ce la trei şi zece? Naiba să-i ia pe cei care au luat hotărârea asta, dar sunt sigur că vor găsi să-ți dea o sumedenie de explicații, dacă le-o ceri.

- Şi, în cazul acesta, de ce a mai fost păstrat sistemul de canalizare? întrebă John.

Într-adevăr, la ce naiba mai era bun un sistem de colectare a apelor atât de vast dacă nu drena nici măcar o picătură de apă? Scoubaday avea însă răspunsul pregătit.

- John, asta demonstrează că eşti cam… naiv, mai bine zis superficial (nu-i plăcea deloc tonul, prea aducea cu superioritatea lui Tim Parker înainte de a încerca să-l dea pe mâna poliției municipale). După capul tău era mai bine să se astupe împuțita asta de canalizare, dacă tot nu mai foloseşte la nimic. Şi unde mă-sa te-ai fi refugiat, fiule, în caz de nasoală primejdie? Bine, să nu crezi că toată această colcăială de tunele şi canale a fost cruțată doar pentru a oferi un adăpost celor care nu mai sunt bine primiți la suprafață. Dar, ce crezi că s-ar întâmpla dacă, din j'de mii de motive, sistemul de control al climatului ar deveni la fel de util ca o gaură într-un sac? Defecțiuni apar tot timpul însă, deocamdată, tehnicienii reuşesc să le țină sub control. Dar dacă într-o zi n-or să mai facă față? E de ajuns să cadă precipitații de doar jumătate de litru pe metru pătrat şi zonele mai joase ale oraşului ar dispărea sub ape. Jumătate de litru pe metru pătrat, o cantitate ridicolă, nici cât se pişă un beţivan la rădăcina platanilor din parc. Dar cea mai mare parte a oraşului este acoperită de construcții gigantice, plăci de beton şi fâşii groase de asfalt, care împiedică apa să pătrundă acolo unde-i este locul, în pământ. Călăuzită gravitațional, apa se scurge către cartierele joase şi le oferă şansa de a apărea pe prima pagină a ziarelor. Aşa că, deocamdată, canalizarea, chiar

dacă n-a mai fost folosită de ceva ani pentru scopul inițial, se poate dovedi foarte utilă. Acu' te-ai prins, John? Dacă da, cu atât mai bine, dar recunoaşte că ai fi ajuns şi singur la concluziile necesare…

***

Au făcut popas abia după trei ore, timp în care au parcurs prin canale, după aprecierea lui John, cel puțin douăzeci de kilometri. Un labirint subteran în care, dacă nu dispuneai de simțul orientării, erai pierdut. Concluzionă repede că întâlnirea cu Scoubaday şi gaşca lui de oameni-şobolan fusese un noroc de-a dreptul incredibil. La cât ghinion îi oferise soarta numai într-o singură zi primise o singură consolare. Însă fără aceasta ar fi fost pierdut. Nimerise exact peste Scoubaday şi acesta hotărâse că trebuie să-l ajute.

Cu toate că era foarte vorbăreț, John observă că Scoubaday se ferise să sufle măcar o vorbă despre sine însuşi. Toată gaşca fusese prezentată, fiecare fiind individualizat pe două căi: prin nume sau poreclă şi prin organul pe care reuşise să şi-l salveze de la „donația în interes de stat". În ceea ce-l privea, Scoubaday se mărginise să-i dezvăluie doar una dintre identitățile implicite ale oamenilor-şobolan. Ce organ ar fi trebuit să doneze şi cui anume, se ferise să-i spună. Şi, cât timp Scoubaday sau alt om-şobolan nu dovedea un interes prea mare pentru aventurile care-l aduseseră în subteran, nu era indicat să pună prea multe întrebări. Existau răspunsuri pe care nu era dispus încă să le dea.

Rațiunea îl îndemna să-i destăinuiască lui Scoubaday, măcar, adevărata față a situației care-l transformase într-un fugar. Fără să omită remarca făcută de Tim Parker cu privire la tenacitatea congresmanului Dawson. Mda… Ticălosul de Parker, mincinosul şi perfidul, îi spusese şi câteva chestii pe care le putea considera adevărate. Dacă

Dawson în persoană se interesa de o problemă însemna că acea situație era deosebită, suficient de catastrofală încât să-i capteze atenția.

Atacul cârtițelor băşinoase, cel mai amplu pe care-l suportaseră oamenii-şobolan, îi dădea întru totul dreptate lui Parker. Dacă voia cu adevărat să fie ajutat, să-şi poată salva pielea, era indicat ca oamenii-şobolan să cunoască toate datele problemei sau, în contextul dat, cât mai multe amănunte folositoare. Numai ştiind pe cine au alături ar fi putut elabora o strategie cu şanse de izbândă.

Credea cu sinceritate că Scoubaday va încerca să-l ajute, chiar şi după ce va realiza adevăratele proporții ale nenorocirii în care se afla proaspătul său protejat, dar ceilalți? Nu-şi făcea mari iluzii. Se năpustise în viața lor, şi aşa a naibii de nenorocită şi fără participarea lui, şi nu se feriseră să-i atragă atenția că prezența lui era un izvor de nenorociri. Şi încă nici nu bănuiau adevărata situație... Dacă nu ar fi fost Scoubaday, Miguel şi Hammond l-ar fi lăsat la discreția roboților puturoşi. Viața era grea, atât în subteran cât şi afară. Un nou-venit nu putea decât să complice lucrurile. Cum ar fi reacționat dacă ar fi aflat că el este Inima? Inima unui tip pe care nici nu mai ținea minte cum îl cheamă, dar pe care congresmanul Dawson o vâna ca şi cum ar fi avut nevoie pentru el însuşi.

Scoubaday încă nu arăta niciun interes pentru peripețiile noului său amic. Era prea preocupat să-i prezinte nou-venitului istoria celui de-al doilea amendament Dawson. John remarcă, în ciuda neliniştilor care-l agasau, că individul era expert în acest domeniu, cunoştea nişte chestii de-a dreptul incredibile. Cărui fapt se datora această erudiție? Nici măcar nu-şi putea imagina că ar putea să-l întrebe aşa ceva pe Scoubaday.

- Din nefericire, susținerea sistemului care asigură controlul climatului a ridicat şi ridică mari probleme. Ca orice mecanism util omului, şi acesta consumă energie, o

cantitate uriaşă de energie, pe care omenirea n-o poate asigura decât cu mari eforturi. Alegerea pe care nimeni nu-şi doreşte să fi fost pus în situația de a o face. Climatul artificial, pe de o parte, sau utilizarea clasică a resurselor energetice? Cine e dispus să renunțe la confort şi plăcere pentru binele general?... Iată că s-a născut ideea accesului la resurse în funcție de performanțele intelectuale, de valoarea individului. Cel puțin asta a fost varianta oficială. În subteran lucrurile stau cu totul altfel...

Eşti băiat inteligent, capabil să oferi ceva mai mult omenirii decât forța brută de muncă? Te-ai scos. Într-o oarecare măsură, inteligența, atent evaluată şi, mai presus de toate, exploatată, îți poate aduce o catalogare superioară, insignă strălucitoare şi drepturile aferente. Eşti prost? Mulțumeşte statului că nu cere de la tine decât să-ți rupi oasele, săvârşind corvezi pe care altădată nu le efectuau decât maşinile. Petrolul, energia în general sunt prea prețioase pentru a fi risipite fără discernământ, de ele trebuie să se bucure reprezentanții clasei superioare. Vulgul poate trăi şi lipsindu-se de asemenea lux. Cine şi-ar fi închipuit asta acum o sută de ani? Resursele, chiar limitate, erau accesibile pentru oricine, chiar şi un amărât îşi putea permite o maşină ieftină, precum şi carburantul necesar... Acum însă situația îi favorizează doar pe anumiți indivizi, lor nu le este impusă niciun fel de restricție în ceea ce priveşte consumul de resurse, ba dimpotrivă, sunt încurajați să le consume. Ştii că indivizii din A sunt îndemnați să efectueze excursii solitare sau în grupuri mici pe calota glacială, refăcută grație programului de control al climatului? Are cineva idee cât combustibil se consumă doar pentru a da ocazia unor şobolani de laborator să se zgâiască la ghețurile artificiale? Suficientă cât să asigure funcționarea sistemului climatic pentru un oraş ca L.A. timp de o săptămână. Nu e strigător la cer? Nu există energie electrică pentru satisfacerea celor mai

elementare nevoi pentru categoriile D, E şi F, abia cei din C pot pretinde câțiva kilowați pe lună pentru nevoi personale, dar există parcuri de distracție în care cei din A şi B se pot destinde după pofta inimii. Şi ce dacă în acele parcuri maşinăriile consumă într-o lună de zile energie cât foloseşte într-un an toată categoria C, pe tot cuprinsul patriei? Ştii care e şmecheria, John?

- Păi…

Scoubaday nu ținea însă neapărat să-i afle părerea, avea una personală şi ținea ca John s-o cunoască, înainte de orice altceva.

- Şmecheria e că toată agitația asta indusă de impunerea sistemului de control global al climatului nu-i decât o mare abureală, un mare fâs. Resurse mai există, întotdeauna au existat, dar, la fel ca întotdeauna, majoritatea populației trebuie să se mulțumească doar cu firmiturile care scapă de la masa celor bogați. Aceştia au devenit atât de hrăpăreți încât după mature chibzuieli au concluzionat că până şi firmiturile trebuie raționalizate. Ce să spun… O nouă ordine mondială, una care să protejeze echilibrul fragil existent în mediul înconjurător. Află de la mine, John, şi voi, restul, ar fi bine să vă deschideți urechile. Nimănui nu-i pasă cu adevărat de ecosistemele planetei, totul se învârte în jurul unui singur cuvânt: puterea. Ce altceva înseamnă să le impui tuturor cât anume să consume şi ce anume trebuie să ofere în schimbul resurselor închinate? Nu asta înseamnă să deții adevărata putere? Să controlezi tot ceea ce poate fi controlat?…

Scoubaday era capabil să dezbată tema la nesfârşit, expunându-şi propria teorie cu o afecțiune ieşită din comun. În ciuda aspectului blajin, părea capabil să se ia la bătaie cu cei care ar fi avut curajul să-i spună că teoria lui prezintă numeroase scăpări. Cel puțin pentru John, care se obişnuise ca o viață întreagă să ia de bun tot ceea ce

considera guvernul că este bine, teoria lui Scoubaday era nu numai absolut nouă, dar şi incredibilă. Însă nu se simțea în stare să-l combată pe acest om-şobolan, groaznic de murdar şi de jerpelit.

***

- Domnul congresman Dawson?

Vocea de la celălalt capăt al firului trăda o încordare deosebită. Nu în orice zi erai pus în situația de a-i telefona celui mai important om din stat la ora două noaptea.

- Da, răspunse congresmanul, simțind cum dintr-odată îl părăseşte somnul. S-a întâmplat ceva cu Malcom?

- Malcom?!

Vocea din depărtare trăda surprindere şi nesiguranță. Dawson răsuflă uşurat, individul care-l sunase habar nu avea de Brendan Malcom. Atunci de ce naiba îl suna? Dăduse ordine clare să nu fie deranjat decât îl legătură cu starea de sănătate a lui Malcom şi, bineînțeles, dacă puneau mâna pe bezmeticul de donator. Începu să-şi caute țigările. Dacă nu era sunat în legătură cu Brendan Malcom chestia asta însemna, în ultimă instanță, o veste a naibii de bună, cel puțin medicii nu găseau nimic alarmant în starea pacientului.

- Ne confruntăm cu probleme deosebite în cartierul de vest, continuă vocea pe care congresmanul nu reuşea s-o identifice, în ciuda eforturilor.

Cineva greşise adresa? Ce naiba îl interesau pe el problemele din cartierul de vest, cloaca aia blestemată care se dovedea cumplit de rezistentă față de orice încercare de asanare, ghetoul în care preferase să-i expulzeze pe cetățenii de calitate inferioară? Totuşi individul îl căuta pe congresmanul Dawson şi, din câte ştia, nu exista decât un singur congresman Dawson…

- Şi ce-i cu asta? replică.

Era prea bulversat pentru a se enerva. Drept cine îl luau? Ofițer de serviciu la secția de poliție?

- Tulburări majore, continuă vocea, neliniştită. Oamenii s-au răsculat, au distrus construcții publice şi şi-au construit baricade, au atacat forțele de ordine şi, mai grav decât toate, au strâns toate insignele de catalogare a cetățeanului şi le-au dat foc. Un munte întreg de identificatori ai calității cetățeanului…

Dintr-odată Dawson constată că ceea ce-i relata necunoscutul îl interesa al naibii de mult. Când sunase telefonul se aşteptase, explicabil, să primească veşti despre Brendan Malcom. În ultima vreme îl interesa foarte mult starea de sănătate a acestuia, uitase complet de o altă sugestie făcută celor din anturajul său imediat, aceea de a fi informat la orice oră din zi şi din noapte de cele mai importante mişcări de rezistență împotriva aplicării celui de-al doilea Amendament Dawson. Cu toate că existau mai mereu tentative de nesupunere împotriva catalogării cetățenilor corespunzător calităților intelectuale, nesupuşii reprezentau cel mai adesea cazuri izolate, indivizi aparținând categoriilor defavorizate (Dawson prefera să le identifice drept „categorii care au primit exact ceea ce merită"), astfel că mişcarea de rezistență nu fusese niciodată luată prea în serios. Nici n-ar fi fost indicat, având în vedere penuria de resurse. Situația era prea acută pentru ca cineva cu adevărat important să-şi permită să trateze Amendamentul Dawson cu inconştiența specifică altruiştilor.

Însă ceea ce i se relata avu darul să-l pună pe gânduri. Pentru prima dată i se vorbea despre mişcări ample, lumea ieşise în stradă, aşa ceva nu se întâmplase nici în perioada de implementare a categoriilor, exceptându-i pe cei câțiva furioşi care constataseră că sunt mai puțin inteligenți decât credeau şi nu găsiseră altă metodă să-şi liniştească supărarea decât făcând scandal. Asemenea elemente erau

uşor de domesticit, după ce erau invitaţi la secţia de poliţie şi amendaţi, li se mai scădea din insignă o categorie. Asta însemna drepturi şi mai puţine decât anticipaseră. Populaţia prinsese repede mişcarea: stai dracului liniştit, mulţumeşte-te cu ceea ce ţi se oferă, nu-ţi convine? primeşti mai puţin, se poate şi mai rău…

- Mda… aprecie posac, trăgând cu sete din ţigară. Ce măsuri s-au întreprins?

- Tot ceea ce este legal în asemenea situaţii, raportă vocea, mai degajată. Însă dispozitivele de poliţie nu reuşesc să facă faţă valului de manifestanţi. După ce şi-au ars identificatoarele personale parcă au înnebunit cu totul. Au incendiat vreo zece maşini de poliţie şi…

- De parcă mă interesează câte maşini au incendiat, răcni Dawson, regăsindu-şi verva obişnuită. Să-ţi intre bine în cap, isteţule, ultima mea grijă o reprezintă contabilizarea distrugerilor materiale. Vreau un raport scris cât mai urgent şi mobilizare generală din partea organelor de ordine. Lăsaţi dracului restul activităţilor, tot dobitocul de poliţist capabil să poarte un baston sau să tragă cu gloanţe de cauciuc să coboare în stradă şi, mai ales, aveţi grijă cu reprezentanţii presei. Nu vreau niciun cretin de ziarist în zonă. Arestaţi-i, sub orice pretext şi confiscaţi-le tot materialul.

- M-am ocupat deja de ziarişti, am prins câţiva francezi care făceau poze…

- Foarte bine. Anulaţi orice altă operaţiune…

Trânti receptorul. Îi acordase destulă atenţie necunoscutului. Dintr-odată se simţea ca după zece ore de somn înviorător. Şi, ceea ce nu şi-ar fi închipuit aseară, problema lui Brendan Malcom trecuse pe planul secund. Tremurând de încordare, îl sună pe Albert, omul în mâinile căruia şi-ar fi lăsat viaţa, asta spunea multe despre competenţa fostului poliţist în condiţiile în care Dawson nu acorda nimănui prea mult credit.

- Da, domnule, răspunse Albert, puțin îngrijorat.

Nu era prima dată când şeful îl suna la ore total nepotrivite. De fiecare dată însă avea motive întemeiate.

- Retrage toți oamenii din canalizarea oraşului, să rămână numai cele două echipe de vânători de capete şi tehnica de hăituire, nimic în plus. Avem probleme grave în cartierul de vest...

- Probleme?! agentul părea surprins, dar îşi regăsi repede profesionalismul. Da, domnule...

- Şi trimite o maşină după mine...

***

John găsise curios de la început faptul că subteranele erau luminate, era necesară o cantitate enormă de energie, de ce se făcea o asemenea risipă, având în vedere faptul că rețeaua de canalizare nu mai era absolut indispensabilă? Reuşi, după câteva încercări neizbutite, să-i atragă atenția lui Scoubaday asupra acestui aspect.

- A... Te intrigă lămpile?... hohoti omul-şobolan. O întrebare de zece puncte... În perioada în care a fost pusă la punct rețeaua de iluminare a vastelor canalizări existente sub marile metropole nu se punea mare accent pe utilizarea energiilor neconvenționale, petrolul era mai ieftin decât apa minerală şi fiii Unchiului Sam, foarte descurcăreți, ştiau cum să facă rost de petrol rentabil, luându-l cu japca de la cei mai binecuvântați decât America. Într-o primă fază canalizările erau iluminate prin racordarea la liniile de tensiune care alimentau oraşele. Lucrul dracului, umezeala ducea la distrugerea izolației cablurilor şi, în final, fie se întrerupe alimentarea cu curent electric, fie zona devine extrem de periculoasă pentru orice ființă. Apa conduce curentul electric al naibii de bine, nu ți-ai dori să afli cum reacționează corpul tău la o descărcare de 20000 de volți...

Se uită la John, să vadă dacă-l urmăreşte, apoi continuă:

- Tehnologia a evoluat, ceea ce vezi tu acum este rezultatul muncii unor genii cu adevărat dăruite. Lămpile acestea funcționează pe baza energiei solare, captate de la suprafață, desigur. Colectorii sunt răspândiți peste tot, acolo unde străluceşte soarele, pe locuințe, pe birouri, în intersecții, chiar şi pe spațiile verzi. Au dimensiuni minuscule, cât o insectă mai rotunjoară. Cablurile de alimentare au o poziție verticală, de la suprafață către lampă, astfel că pericolul electrocutărilor accidentale este foarte redus. Şi lămpile nici nu consumă prea mult. După climatul artificial au existat destui care au susținut că toți captatorii de energie pentru subteran ar trebui distruşi sau măcar să li se dea o altă destinație. Din fericire au existat minți luminate, cei care au militat pentru păstrarea canalizărilor, şi tot din fericire au avut câştig de cauză. La început administrația a mers cu scrupulele până acolo încât lămpile care se stricau erau înlocuite cu altele noi, canalizarea trebuia să fie în stare de funcționare la orice oră din zi şi din noapte. În timp, au devenit extrem de dezinteresați, acum canalizările sunt mai vizitate de poliție decât de echipele de întreținere...

Dintr-odată Scoubaday deveni foarte atent. Un semn discret către oamenii lui şi aceştia adoptară o poziție defensivă.

- Ce se...?, încercă John să afle care era motivul acestei alerte.

Scoubaday îi făcu semn să tacă. Instinctul omului-şobolan descoperise o primejdie înainte ca aceasta să devină vizibilă.

Dintr-un tunel lateral se iviră două mutre pletoase, alți doi oameni-şobolan. Scoubaday se destinse şi, odată cu el, şi restul cetei.

- Scott şi Fredd, mormăi nemulțumit liderul, faceți mai mult zgomot decât o turmă de elefanți. Fiți atenți, cârtițele băşinoase au fost activate şi cred că nu sunt singurele necazuri la care ne putem aştepta.

Cei doi nu păreau deloc surprinşi de întâlnirea cu grupul lui Scoubaday. John observă că, spre deosebire de oamenii din grupul lui Scoubaday, nou-veniții, la fel de slăbănogi şi jerpeliți, erau înarmați cu puşti de vânătoare cu două țevi. Peste piepturile scheletice purtau cartuşiere de piele, pline cu proiectile lucioase.

- Văd că nu ai pierdut timpul degeaba, rânji cel pe care Scoubaday îl identificase drept Fredd. L-ați şi recuperat pe fugar…

- Da, el este John…

- Încântați de cunoştință, rostiră cei doi într-un glas, fără însă să se arate prea bucuroşi.

Din fericire pentru John, Scoubaday avea ceva de discutat cu cei doi vânători subterani. O discuție particulară, purtată pe şoptite. Scoubaday părea foarte îngrijorat, ceea ce avu darul să sporească neliniştile lui John. Era cumva vorba de a anihila o nouă încercare de a-l respinge? Poate că nu, vânătorii nu păreau prea interesați de soarta lui.

- Nu mai avem mult până acasă, rosti Scoubaday vesel, după jumătate de oră de discuții cu voce scăzută. Mai vedem noi acolo…

Într-adevăr, după o jumătate de oră ajunseră într-o cavitate de dimensiuni medii, protejată cu uşi metalice care păreau să fie montate de curând. Peştera artificială, departe de a concura cu bârlogul lui Aladin, era plină cu tot felul de obiecte, majoritatea recuperate, după părerea lui John, de la tomberoanele de gunoi. Pături pe jumătate rupte, saci de gunoi menajer, încălțări şi haine zdrențuite, piese dezmembrate din autoturisme, chiar şi o elice de avion şi jumătate de motor de barcă…

Într-un colț John observă câteva arme de foc foarte vechi, ceea ce avu darul să-l liniştească într-o oarecare măsură. Nu era vorba despre cine ştie ce forță armată dar, la o adică, s-ar fi putut organiza o rezistență. Rezistență menită a-i salva lui viața. Nu-şi făcea prea mari iluzii, din câte reuşise să deducă până acum, numai Scoubaday părea genul capabil să-şi pună pielea la bătaie pentru a salva viața cuiva, fie el şi un străin, restul indivizilor din ceată nu dădeau prea multe parale pe virtuțile creştine.

- Îți plac armele noastre? rânji plin de îngâmfare Pancreasul Hammond. Eu le-am adus aici... Sunt toate în stare de funcționare.

- Ce să spun, pufni nemulțumit Jerome, clipind des din singurul lui ochi. A jefuit un muzeu, nemernicul, nu are pic de respect pentru istorie şi artă...

- Doar n-ai fi vrut să le ciordesc dintr-un depozit al armatei. Sunt prea bine păzite.

- Cina e servită, anunță Scoubaday, preîntâmpinând astfel o ceartă între cei doi.

Unul dintre vânători scoase la iveală, dintr-o taşcă pe care o dosise până atunci sub hainele slinoase, câteva bucăți de pâine şi alte resturi, hrană pe care John o identifică imediat ca fiind destinată categoriei E. O senzație nestăpânită de scârbă îi inundă stomacul, aşa ceva nu mâncase în viața lui. Chiar dacă fusese încadrat într-o categorie inferioară, existau şi situații mult mai rele decât a lui. Serviciile pe care le oferise până dimineață statului îi dădeau dreptul la o hrană intermediară, cât de cât hrănitoare şi aspectuoasă. Se abținu cu greu să nu vomite. Un asemenea gest era departe de a-l face simpatizat printre oamenii-şobolan pentru care, abia acum realizase, aceste resturi reprezentau hrana de zi cu zi.

Reuşi, cu prețul unor eforturi considerabilă, să se prefacă interesat de pâinea cu aspect de terci mucegăit şi pasta de peşte sintetic. Aveau un gust groaznic, dar îi

potoliră foamea. Se putea şi mai rău, bunăoară să nu fi mâncat nimic. Sau să fi fost nevoit să-şi potolească foamea cu lăturile la care aveau dreptul cei din F. Observă, cu oarecare surprindere, că în afară de Jerome care nici nu încerca să-şi mascheze dezgustul, restul oamenilor-şobolan înfulecau cu lăcomie resturile mucede.

Urmând exemplul lui Scoubaday, îşi încropi un culcuş din resturile care se găseau din abundență în grota oamenilor-şobolan. Acoliții lui Scoubaday împrumutaseră de la omologii lor din lumea animală obiceiul de a aduna în vizuină tot ceea ce le cădea în mână, indiferent dacă le era necesar sau nu. Cei care nu mai aveau dreptul să posede nimic îşi înăbuşeau frustrările adunând ce nu mai era necesar celor de la suprafață.

- Noapte bună, le ură Scoubaday după ce rândui doi oameni de pază în tunelele învecinate. Vise plăcute, John…

John era atât de dărâmat încât abia găsi puterea să răspundă. Abia acum realizase cât de bine îi era lui la suprafață, cu cocarda cenuşie pe piept. În subteran insigna lui nu avea nicio valoare, nici chiar cocarda de diamant a lui Dawson, pe care o ținea ascunsă într-un buzunar nu i-ar fi putut face rost de hrană mai bună. Cu toate acestea, încă nu era dispus să renunțe la insigna lui C+, regulile statului de drept erau adânc înrădăcinate în mentalitatea lui de cetățean model.

Adormi greu, regretând în fiecare secundă traiul paşnic de la suprafață. Zilele tihnite nu vor mai reveni niciodată, trebuia să înțeleagă asta. Avea să se transforme într-un om-şobolan, unul dintre locatarii canalizării despre existența cărora nu ştia nimic de dimineață, să-şi ducă zilele cu ceea ce aruncau alții, să dispară sub o masă amorfă de păr şi jeg. În clipa în care pătrunse, cu sufletul răzvrătit, în lumea viselor, nici nu bănuia că acesta era ultima noapte de linişte.

***

- O zi începută prost nu are niciun motiv să continue bine, pufni nemulțumit congresmanul Dawson în timp ce, în lipsa țigărilor, sugea capătul despicat al unei scobitori.

Nici chiar el nu-şi permitea să fumeze în preajma pacientului, nu în situația existentă.

În blocul operator domnea o agitație de nedescris, cauzată în mare parte şi de prezența importantului om de stat însă congresmanul Dawson ignora acest aspect.

Se simțea îmbătrânit brusc cu o jumătate de veac. Întotdeauna se aflase în prima linie a războiului politic, susținuse bătălii pe care toată lumea le considerase pierdute încă înainte de a începe. Şi câştigase... Era un bărbat trecut prin multe, dar niciodată nu se simțise mai fragil ca astăzi.

Şi nu era numai vorba despre Brendan. Citise raportul cu privire la evenimentele petrecute în cartierul de vest şi nu întrevedea o evoluție favorabilă a evenimentelor.

Toată tărăşenia pornise din cauza unei arestări făcute de doi vânători de recompense pe care-i cunoştea foarte bine. Leon Adair şi Andy Redmond... Cum să nu-i cunoască? Chiar el îi recomandase pentru hăituirea individului în pieptul căruia bătea inima necesară lui Malcom. Arestaseră un găinar de duzină, un anume Erin Quinn, un borfaş care-şi făcuse o reputație din jefuirea femeilor şi magazinelor prost păzite. Abia ultrajul asupra unui ofițer de poliție îi ridicase „valoarea".

Fusese un gest de mare curaj, de inconştiență chiar, din partea celor doi vânători de capete să se aventureze acolo unde nici poliția nu îndrăznea să opereze o arestare fără măsuri de siguranță deosebite.

Evenimentele scăpaseră de sub control, arestarea lui Quinn întâmpinase o solidă opoziție nu numai din partea prietenilor potlogarului, ci a tuturor celor care se

întâmplaseră să fie prin preajmă. Adair şi asociatul său reuşiseră să scape cu viață numai după ce provocaseră o adevărată baie de sânge, trăgând cu muniție adevărată în gloata de protestatari. Cei doi vânători de capete spălaseră putina, dar în urma lor se dezlănțuise iadul...

Ridicarea de baricade era ceva nou, semn că revolta nu era numai opera câtorva nestăpâniți, ci a unor mase considerabile de apostați. Ceea ce-l neliniştea cel mai mult era faptul că se arseseră insigne. Lipsa cocardei de pe pieptul posesorului însemna probleme deosebite pentru acesta. Insigna acorda purtătorului nişte drepturi, mai puține sau mai multe, dar lipsa ei însemna automat lipsa drepturilor. Cea mai mare nenorocire care se putea întâmpla unui om de rând era să-şi piardă sau să i se fure cocarda. Însemna pierderea cotei de alimente, lipsa accesului în locuință şi multe altele. O nouă insignă nu se acorda decât după lungi demersuri birocratice, puse la punct chiar de Dawson în ideea de a-i face pe oameni mai responsabili în ceea ce priveşte drepturile oferite.

Dacă cineva era în stare să-şi distrugă cocarda ştiind care erau consecințele acestui gest, însemna că individul era dispus să meargă până la capăt cu protestul, era ca şi cum ar fi încercat să atragă atenția organelor de represiune ale statului asupra persoanei proprii. Sfidarea supremă a Amendamentului Dawson şi a autorităților de drept.

Iar un munte de cocarde distruse oferea o imagine elocventă asupra a ceea ce avea de înfruntat congresmanul Dawson. Furia unor oameni care, renunțând de bună voie la cocardele care le asigurau porția zilnică de pâine, nu mai aveau nimic de pierdut. Şi ceea ce îngroşa şi mai mult tuşa gravă a situației era faptul că dezordinea se producea exact în oraşul lui, pe teritoriul lui...

Lângă el, cel mai bun cardiolog din America (şi, implicit, din întreaga lume), aştepta înfiorat reacția congresmanului

la raportul şi sugestiile pe care i le prezentase cu privire la prețiosul pacient.

- Deci nu mai există nicio altă soluție? oftă Dawson după câteva minute de reflecție. Vreau să spun... chiar nu se mai poate face nimic să-i țineți inima în funcțiune? Din câte mi-ați expus, trecerea pacientului pe inimă artificială presupune riscuri considerabile... Sunteți dispuşi să vi le asumați?

Dawson era cumplit de îngrijorat. Atât de îngrijorat încât renunțase la amenințări. Niciunul dintre membrii corpului medical nu-l auzise de dimineață răstindu-se la cineva, amenințând cu reeducarea, cea mai teribilă pedeapsă pe care o putea primi un component al castelor superioare.

- În condițiile existente, motivă medicul, este singura soluție. Ne asumăm riscurile şi pacientul mai are o şansă. Nu ni le asumăm... deznodământul nu este prea greu de anticipat. Cele trei zile în care am considerat că inima pacientului mai poate face față efortului au trecut, nu fără emoții. Am avut de două ori ultimul grad de alertă, numai aparatura şi cuceririle tehnicii l-au salvat...

- Cuceririle tehnicii, cuceririle tehnicii..., hohoti Dawson, nemulțumit; trebuia să-şi verse nervii pe cineva, pe ceva. De ce dracu' mă tot pisezi la cap cu cuceririle tehnicii, domnule doctor? Care cuceriri? Acum o sută şi mai bine de ani, dacă aveai o inimă la fel de nevolnică precum a lui Brendan Malcom nu era necesar transplantul pentru a supraviețui, era de ajuns o pastilă de glicerină. Cum stă treaba cu descoperirile ştiințifice? Cum de toată aparatura de care dispuneți acum nu poate rezolva nici măcar un procent din ceea ce făcea o nenorocită de pastiluță?

- Poate pentru că omul nu s-a mulțumit să-şi trateze afecțiunile inimii cu doze de glicerină, surâse medicul, deloc intimidat. Încercați să înțelegeți că operația care

urmează este deosebit de importantă pentru noi şi orice factor perturbator poate compromite şansele de reuşită. Nu glumesc... Dumneavoastră, sunt sigur că nu vi s-a mai spus, sunteți factorul cel mai important din amintita categorie. Dacă doriți să ne facem treaba bine, cel mai indicat lucru ar fi să părăsiți blocul operator. Ce spuneți de asta?... Chiar insist...

Dawson deschise gura să-i spună vreo două medicului, dar constată că nu-şi găseşte cuvintele. Cum naiba îşi permitea un pârlit de medic, unul din categoria A2+, dar, în ciuda cocardei de aur, inferior lui, să adopte o atitudine atât de impertinentă? Ar fi fost de ajuns să-l reclame şi peste nicio oră nefericitul avea să dea piept cu viața dură din centrele de reeducare... Sfidarea unui individ dintr-o categorie superioară îi putea aduce nesăbuitului o mulțime de necazuri care aveau la bază o solidă fundamentare legală.

Însă în loc să înceapă a urla, aşa cum îi era obiceiul, congresmanul bătu în retragere, posac. Nu era de niciun folos pentru medici să-i streseze cu prezența sa zdrobitoare.

- Aveți grijă, să iasă totul bine, consideră că mai trebuie să le atragă atenția medicilor, care urmăreau cu sufletul la gură confruntarea inegală dintre medicul A2+ şi congresmanul cu cocardă de diamant. Aveți în mâna voastră cel mai prețios creier din America...

- Puteți fi sigur că ne vom da toată silința, îl asigură medicul, zâmbind din colțul gurii.

Silueta congresmanului se cocârjase dintr-odată. Se opri, pentru ultima oară, chiar înainte de a deschide uşa.

- Cât timp considerați că poate rezista pacientul dacă va fi asistat de inima artificială?

- Greu de precizat... Era rândul medicului să se prăbuşească. Chiar dacă operația va reuşi cu bine, pe ansamblu starea pacientului va avea mult de suferit. I se

va reduce total posibilitatea de mişcare şi orice efort îi poate fi fatal… Cordul artificial este o soluție provizorie, nu definitivă… Singura soluție optimistă este grefa. Dacă vine inima, vom discuta pe alte coordonate.

Dawson mârâi înfundat. Nu i se spunea ceva nou, dar chiar şi aşa, avea nevoie de repetiție. Simțea necesar să i se repete pentru liniştea lui că, deocamdată, nu era nimic pierdut.

- O să-i aduc nenorocita aia de inimă chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l voi face. America are nevoie de Brendan Malcom…

Deşi era obişnuit cu ideile extravagante ale omului de siguranța căruia se îngrijea, Albert constată că Dawson încă îl mai putea surprinde. Misiunea pe care acesta i-o aduse la cunoştință prin câteva şoapte tăioase era cea mai dificilă din câte îşi imaginase vreodată. Cu toate acestea, nu încercă să-şi atenționeze şeful asupra pericolelor la care se expunea. Măcar câteva lucruri ştia şi el. Odată ce Dawson îşi punea ceva în minte era de neoprit.

***

Alergau de trei zile… Trei zile mai lungi decât trei ani.

În tot acest răstimp John învățase din mers ce înseamnă să fii hăituit, ce înseamnă să nu valorezi nimic şi totuşi să fii suficient de important încât să fii urmărit şi în gaură de şobolan.

Făcuse cunoştință cu o mulțime de lucruri pe care nici nu şi le imaginase. Cârtițele băşinoase i se păruseră îngrozitoare, micii roboței de metal care explodau împrăştiind gazul paralizant nu erau nici pe departe cele mai periculoase descoperiri ştiințifice cu care guvernul înțesase subteranele în încercarea de a-l captura.

O mulțime de creaturi mecanice, care de care mai periculoase, făceau imposibil traiul oamenilor-şobolan.

John cunoscuse îndeaproape „păianjenii” sau, după cum erau numiți ceva mai oficial, grenadele-păianjen, roboți nu mai mari decât pumnul, care, atunci când creierul lor electronic le comanda, împroşcau o rețea de fire metalice prevăzute la capete cu bolțuri metalice, care se fixau în pereți, blocând trecerea.

Sau căpuşele borâtoare... Maşinării de dimensiuni colosale, dacă era să le compare cu restul faunei electronice. Mari cât o găleată, cârtițele borâtoare erau renumite pentru faptul că, atunci când se apropiau de potențiala victimă, secretau o spună verzuie care se întărea incredibil de repede, prinzând-o într-o îmbrățişare de piatră. Din cauza unei astfel de drăcii fuseseră cât pe ce să-l piardă pe Miguel, aproape „sudat” de pardoseala canalizării de către spuma cu solidificare instant. Numai încrâncenarea cu care oamenii-şobolan se grăbiseră să spargă, folosindu-se de dălți şi ciocane, crusta cu proprietăți metalice îl izbăviseră pe nefericit. John dăduse şi el o mână de ajutor, ştia să folosească dalta şi nu se cruțase deloc, dar era încredințat că Miguel nu considera că trebuie să-i fie recunoscător. La urma urmei, dacă John nu ar fi dat buzna în viața lor oamenii-şobolan n-ar fi trebuit să facă față invaziei maşinăriilor.

Mai existau şi detectoarele de mişcare şi căldură. Nu reprezentau un pericol prin ele însele, dar afurisitele de detectoare erau cele care chemau adevăratele belele. Scoubaday şi oamenii lui învățaseră să distrugă detectoarele folosindu-se de cele mai variate metode. Orice era bun pentru a le scoate din funcțiune. O piatră, o bâtă, un glonț bine țintit sau chiar o lovitură de pumn...

Dormeau pe apucate, unde se nimerea, şi numai câteva ore, după infinite precauții. Scoubaday devenea pe zi ce trecea mai îngrijorat şi mai arțăgos, dar încă nu reproşa nimănui nimic. Între reprizele de alergătură în încercarea de a evita maşinăriile, Scoubaday găsea timp

să-şi dăscălească protejatul. John aflase astfel care era rădăcina tuturor necazurilor sale din ultimele zile.

Climatul artificial nu adusese cu el numai beneficii. Siguranța climatică, posibilitatea de a controla fenomenele meteorologice până la cel mai mic detaliu, confortul climatic aveau un preț pe măsură. Şi nu era vorba numai despre cantitatea enormă de energie necesară pentru a pune în funcțiune şi susține uriaşa maşinărie care controla climatul. Foarte curând după punerea în funcțiune a sistemului climatului artificial omenirea se confruntase cu o problemă pe care nici cei mai pesimişti dintre futurologi n-o anticipaseră (cu toate că făcuseră mii de alte presupuneri care nu se adeveriseră).

Medicii descoperiseră o gravă complicație în ceea ce priveşte evoluția unora dintre pacienții lor.

Transplantul de organe devenise, grație tehnologiei, o operație de-a dreptul banală, care se putea efectua chiar şi în cabinete mai puțin dotate, nu numai în clinici. Se putea transplanta orice, de la membre la cele mai delicate organe. Tocmai se experimenta cu rezultate încurajatoare transplantul de creier…

Asta se întâmplase înainte de climatul artificial. După ce acesta îşi demonstrase eficiența oferind fiecărui oraş mediul climatic optim se constatase o creştere explozivă a cazurilor de respingere a grefelor. Degete, piele, ochi, rinichi, intestine, urechi… Organismul grefaților dezvoltase forme extreme de respingere a implantului în ciuda medicației de susținere de cea mai bună calitate şi, în foarte multe cazuri, se înregistraseră decese.

Existaseră prea multe cazuri pentru a considera că la bază era doar mult blamata eroare medicală. Pacienții mureau ca muştele, indiferent cât de apreciat era specialistul în mâinile căruia îşi încredințaseră soarta.

O cercetare urgentă şi serioasă a cazului relevase o concluzie cât se poate de îngrijorătoare: radiațiile emise de

sistemul de control al climatului dezvoltaseră în organisme fenomene de respingere extremă. Se vehicula zvonul că până şi altoirea pomilor fructiferi avusese enorm de suferit. Însă societatea era, în condițiile date, prea puțin interesată de rezultatele mediocre obținute în cazul altoirii prunului sau măslinului grecesc. Respingerea grefelor era prioritatea numărul unu. Trebuia făcut ceva. Congresul intervenise, ceea ce spunea multe despre gravitatea situației.

Tot cercetătorii descoperiseră, pe baza experimentelor şi rapoartelor din teritoriu, că transplanturile de organe nu deveniseră imposibile, aşa cum se panicaseră în momentul identificării problemei, ci doar mai dificile. Extrem de dificile.

Transplanturile de succes nu se datorau iscusinței medicilor, tehnicii de ultimă generație sau medicației corespunzătoare, ci compatibilității existente între organismul donatorului şi cel al primitorului.

Şi, ciudat, conform statisticilor, cei mai afectați de fenomenul de respingere a implanturilor erau tocmai cetățenii din clasele superioare, supraclasa A+ şi tot ce era deasupra ei, adică acel procent din populația americană care conta cu adevărat în ochii politicienilor. Mureau pe capete în ciuda îngrijirii de excepție de care aveau parte. Ca să vezi…

Scoubaday era sceptic în privința acestei concluzii. După părerea lui problemele legate de transplanturi loveau la fel de puternic în toată populația, nu numai pe privilegiații din A, dar nimeni nu-şi bătea capul cu privire la problemele cu care se confruntau categoriile defavorizate. Dezinteresul față de cetățenii de rang inferior mergea atât de departe încât atunci când un nenorocit care nu izbutise să facă rost măcar de o cocardă B necesita o grefă pentru a i se salva viața, transplantul nu era de cele mai multe ori realizat chiar dacă exista un

donator compatibil. Prea multe costuri, prea multă bătaie de cap şi pentru ce? Pentru un cetățean din C? Cetățenii din C şi tot ceea ce era dedesubtul lor nu erau de neînlocuit. De la ei nu se putea stoarce sub nicio formă o cantitate suficientă de muncă pentru a acoperi cheltuielile. În plus, în cazul unei grefe „serioase" pacientul îşi pierdea o mare parte a capacității de muncă. Cine era dispus să bage o mulțime de parale într-o operație care nu aducea niciun beneficiu statului, într-un individ din care nu se mai putea stoarce mare lucru? Guvernul?!... În niciun caz... Familia?!... Nu-şi permitea.

Din punctul de vedere al membrilor categoriilor superioare (sau geniale) problema fusese rezolvată. Atunci când se impunea, un cetățean din categoriile inferioare putea fi sacrificat pentru interesul unuia pe care guvernul îl considera indispensabil.

Dacă era necesar, un cetățean inferior era obligat să-şi doneze organele pentru a salva un geniu, chiar dacă în urma donației era periclitată viața nefericitului donator sau, cel mai adesea, operația echivala cu o condamnare la moarte. În cazul în care supraviețuia, donatorul nu trebuia să se aştepte la vreo recompensă, dimpotrivă, era retrogradat într-o categorie inferioară, corespunzător capacității de muncă, iar în cazul decesului familia nu obținea nici măcar banii de înmormântare. Cel mult, dacă grefatul era deosebit de important şi operația izbutea minunat, un agent misterios, ascuns după o pereche de ochelari fumurii, prezenta o jerbă de flori cu o bandă pe care scria invariabil „S.U.A îți mulțumesc".

Ministerul Sănătății pusese la punct o rețea de calculatoare în care erau stocate informațiile necesare pentru identificarea donatorului ideal.

O crimă, considerau unii. O crimă cu suport legal, conchisese Scoubaday. Interesul de stat, dictase Congresul.

Amendamentul privitor la indispensabilitățile categoriilor superioare fusese opera unui parlamentar dement pe care Scoubaday evita să-l numească, dar John concluzionase că era vorba despre Dawson.

Paradoxal, deşi nu-i pomenise numele măcar o dată, Scoubaday ştia o mulțime de lucruri despre Dawson şi amendamentul lui.

Prezentul amendament nu era prima „realizare" de gen a lui Dawson. Individul mai ieşise la rampă cu realizări asemănătoare, care anume erau acestea Scoubaday nu-i spusese niciodată, dar dădea impresia că oricum ştia despre ce este vorba. Şi încă foarte bine. Intențiile legislative ale congresmanului cu insignă de diamant stârniseră reacții vehemente din partea opiniei publice, cine naiba şi-ar fi dorit să fie sacrificat în favoarea unui necunoscut, fie el şi de calitate superioară? Dar, din păcate, nu de opinia publică ținea să fie adoptat Amendamentul Dawson. Membrii Congresului erau, fără nicio excepție, reprezentanți ai categoriilor privilegiate, adică exact genul de indivizi pentru care fusese conceput amendamentul. Care parlamentar era atât de bătut în cap încât să nu observe avantajele personale care puteau decurge din inițiativa legislativă a controversatului congresman? Transplantul de organe devenise o treabă a naibii de serioasă şi fiecare mahăr votase gândindu-se că, indiferent de starea de sănătate de care dispunea în acel moment, poate veni o zi în care viața să-i depindă de un transplant. Un transplant care nu putea fi efectuat decât în cazul în care exista grefa corespunzătoare. Cu interes, dar fără scrupule...

Singura şansă ca această nebunie să înceteze era să se găsească un tratament care să reducă la cotă minimă riscurile de respingere a grefelor. Într-o asemenea situație prevederile Amendamentului Dawson ar fi devenit inutile, iar privilegiații suferinzi s-ar fi mulțumit cu grefe obținute

prin căile tradiționale - prelevare de la cadavre sau pacienți în moarte clinică. Se lucra intens în direcția asta, Scoubaday poseda informații foarte sigure, se făcuseră oarecare progrese, dar mai era de aşteptat.

John începu să spere. Un tratament minune care să îmbunătățească fenomenul de acceptare a grefelor… Ce-şi putea dori mai mult? Pungaşul şi echipa lui s-ar fi mulțumit cu orice inimă care le-ar fi căzut în mână. Poate că nu chiar orice inimă dar, neîndoielnic, creşteau posibilitățile de a implanta o grefă care să fie acceptată de organismul pacientului. Pe cine ar mai fi interesat atunci? Cu puțin noroc, nădăjduia chiar să poată ieşi din subterane şi să-şi poată relua viața de mizerie. Indiferent cât de puține drepturi îi oferea cocarda lui cenuşie, prefera să trăiască printre amărâți de categoria lui decât în tovărăşia oamenilor-şobolan. Nu putea spune că avea ceva împotriva lor, în afară de tentativa de respingere inițiată de Miguel se purtaseră destul de bine cu el. Dar… prea erau mizerabili.

- Atenție!

Glasul lui Scoubaday trăda o spaimă cumplită. Ce naiba se întâmpla?

O huruială nedefinită răzbătea dintr-un tunel secundar. Oamenii-şobolan deveniră din ce în ce mai agitați.

- Nu mai termină cu căcaturile astea, sudui Randalph, strângând în mâini bâta de dimensiuni colosale.

- Retrageți-vă încet, şopti Scoubaday. Fără gălăgie, dacă nu vin spre noi există şanse să se ducă în altă parte.

Micul grup începu să se retragă cu spatele, încet, ca un singur om. Fără să-i spună nimeni John realiză că este pe cale să cunoască noi primejdii ale subteranelor.

Scăldate în lumina chioară, dintr-o galerie laterală țâşniră câteva maşinării cu aspect ciudat. Mici tanchete, a căror înălțime ajungea abia la genunchi, dotate cu turele şi țevi nichelate precum şi scanere performante.

Roboţeii scrâşniră din şenilele învelite în cauciuc şi se opriră, parcă nehotărâţi în ce direcţie s-o ia. Turelele agile se roteau înnebunite.

Ceata lui Scoubaday înţepenise, nimeni nu mai îndrăznea să respire.

Micile tanchete, John numără opt asemenea maşinării, se înghesuiră unele în altele, asemenea unor soldaţi care ţineau sfat, hotărând parcă, împreună, ce direcţie trebuie să urmeze.

După câteva secunde chinuitoare, lungi cât ani întregi, una dintre tanchete începu să se mişte în direcţia opusă celei în care se afla grupul de fugari. După o clipă de indecizie şi restul maşinăriilor se puseră în mişcare pe urmele liderului, bâzâind mulţumite.

Coordonatorul găştii de tanchete tocmai virase pentru a intra într-o altă galerie laterală (probabil nimeni nu se aştepta ca fugarii să hălăduiască pe arterele principale) când Ochiul Jerome scoase un suspin de uşurare. Presiunea psihologică la care fusese supus se cerea refulată şi ticălosul nu mai reuşi să se abţină măcar câteva secunde.

Privirile crunte pe care i le aruncară restul oamenilor-şobolan îi dădură de înţeles lui John că urmau necazuri serioase.

Ultima tanchetă se opri şi-şi îndreptă scanerul în direcţia din care înregistrase zgomotul. Jerome îşi acoperi gura cu ambele mâini, dar deja era prea târziu. Tancheta minusculă ţiui strident, alertând şi restul plutonului de roboţei. Ca la o comandă aceştia se întoarseră şi se aliniară, gata de atac.

- Fugiţi, urlă Scoubaday. Fugiţi cât puteţi…

Toţi se grăbiră să-i asculte sfatul. Chiuind metalic tanchetele atacară.

Ca de obicei Scoubaday se instală în fruntea oamenilor săi, conducându-i fără şovăire prin labirintul subteran.

- Repede, să ajungem la baltă... Drăcoveniile astea nu au curajul să intre în apă...

Cu tot efortul depus, oamenii-şobolan nu puteau ține mult timp pasul cu tanchetele. Larma acestora se apropia cu fiecare pas.

- Scott, urlă Scoubaday, încearcă să distrugi tancheta-gradat. Ea e capul răutăților...

Vânătorul se întoarse şi trase de la şold, slobozind deodată ambele țevi ale anticei sale puşti. Turela tanchetei din frunte, smulsă de şoc, se rostogoli sub şenilele celor care o urmau.

- Gloanțe explozive, rânji Scott aruncându-se la pământ.

- Culcat! ordonă Scoubaday, adăpostindu-se el însuşi în spatele unui pilon de susținere.

John abia avu timp să-l imite. În clipa următoare o detunătură cumplită zgudui subteranele. Fragmente metalice zburau în toate părțile. Un fum acru le inundă plămânii şi ochii, făcându-i să tuşească şi să lăcrimeze.

- E toată lumea în regulă?

Nu răspunse nimeni, fiecare era preocupat să-şi curețe plămânii de fumul înecăcios.

Dintr-odată, țiuitul tanchetelor se auzi şi mai desluşit. Croindu-şi drum prin ceața groasă roboțeii vânători de capete se regrupau, unindu-şi forțele pentru a se confrunta cu ceata de oameni.

- Incredibil! şopti Scoubaday. Dacă le este distrus coordonatorul drăcoveniile astea nu mai valorează două parale...

Nu era greu de tras o concluzie, Scott scosese din funcțiune o altă tanchetă, unul dintre roboțeii soldați, o maşinărie care nu conta.

- După mine!

Îndemnul liderului îi puse în mişcare pe oamenii-şobolan, în ciuda faptului că de-abia mai vedeau

pe unde să calce. Tuşind îngrozitor şi adesea lovindu-se de pereții de beton, năpăstuiții încercau să-şi salveze viața urmându-l cu încredere oarbă pe Scoubaday, singurul care părea că nu-şi pierduse capul.

Un țipăt deznădăjduit le dădu de veste că s-a întâmplat o nenorocire. Aproape orbit de perdeaua de lacrimi, John reuşi să vadă cum tanchetele îl încolțiseră pe Mărunțelul Hammond şi aruncau asupra lui un lichid vâscos, care se transforma instantaneu în fire cu care amărâtul era înfăşurat în mare viteză. În câteva clipe arăta ca o mumie egipteană, numai ochii şi gura i se mai zăreau prin păienjenişul filamentelor argintii. Parcă era gogoaşa unui uriaş vierme de mătase.

- Ce mă-sa..., hohoti Fredd lăcrimând, dar nu din cauza fumului. Ia uite ce i-au făcut nefericitului de Hammond...

Randalph se repezi asupra tanchetelor, hotărât să le zdrobească turelele cu bâta sa enormă, dar Scoubaday reuşi să-l oprească, nu fără ajutorul celorlalți oameni-şobolan.

- Calmează-te, man... Nu poți face nimic, chiar nimic...

Uriaşul se zbătea urlând în mâinile tovarăşilor lui, dar cedă în cele din urmă. Era conştient că nu mai putea face nimic pentru Hammond însă şi-ar fi dorit enorm de mult să-l poată elibera din crisalida în care fusese încorsetat.

- Viermi de mătase... La dracu' cu ei..., scrâşni în clipa în care tovarăşii îl eliberară.

Propuse să încerce distrugerea tanchetei coordonatoare trăgând asupra ei cu puşca, dar asta ar fi însemnat condamnarea la moarte a Pancreasului Hammond. Tanchetele se aflau lângă el şi consecințele unei explozii erau previzibile.

Deşi dorea nespus să afle care era soarta viitoare a Mărunțelului Hammond, John nu îndrăznea să întrebe. Într-un fel, se simțea responsabil pentru toate cele

întâmplate. Dacă nu s-ar fi refugiat în subterane oamenii-şobolan ar fi fost scutiți de o mulțime de necazuri.

- Să profităm de timpul cât viermii de mătase sunt ocupați cu Hammond, propuse Scoubaday. La revedere, prieten drag, iartă-ne că nu putem face chiar nimic pentru tine…

Se retrăgeau cu spatele, neîndrăznind să-şi ia ochii de la viermii de mătase.

Dintr-odată Scoubaday deveni foarte agitat.

- O, nu, gemu sfârşit. Numai de criminali nu aveam nevoie…

***

Ryan Bonner trebuia să accepte că Sandoval avea tot timpul dreptate. Şi nu era vorba numai despre flerul care-i călăuzea paşii de vânător de capete. Sandoval avea ceea ce le lipsea majorității oamenilor: avea capacitatea de a-şi păstra capul pe umeri în orice împrejurare. De aceea, atunci când se afla în situații dificile, Ryan încerca să găsească o soluție imaginându-şi care ar fi rezolvarea pe care ar da-o problemei bătrânul vânător de capete. Nici măcar nu-l surprinsese să constate că metoda dădea rezultate peste aşteptări.

Sandoval avea dreptate şi acum. Nu trebuiau să se îmbete cu apă rece, vor cheltui milionul de dolari doar după ce acesta va deveni palpabil, iar pentru asta trebuiau să-l prindă pe ucigaşul Barton. Jumătate de milion de căciulă, o sumă capabilă să amorțească şi cea mai scrupuloasă conştiință… Jumătate de milion…

Existau o mulțime de chestii care nu păreau în regulă, care băteau la ochi. Prea era toată tărăşenia cusută cu ață albă…

Ryan Bonner nu era prost, nu puteai rezista în breasla vânătorilor de recompense dacă aveai capul plin de tărâțe, şi se baza în egală măsură pe intuiție şi memorie. Nu-şi

amintea ca, de când devenise hăitaş de oameni, să fi fost pusă pe capul cuiva o recompensă atât de babană. Rar se ajungea la şaptezeci de mii de dolari pentru un criminal multiplu şi excepțional se oferea suta de mii, dacă era vorba despre ucigaşul unei persoane importante, ca în cazul lui Bruner. Să oferi doar o sută de mii pentru un guvernator şi un milion pentru asasinul a doi agenți guvernamentali A2+... Cică din cauza secretelor de stat pe care le şterpelise nemernicul înainte de a fi surprins de cei doi agenți care-şi plătiseră cam scump vigilența. Cine s-o creadă? Dacă, într-adevăr, era vorba despre nişte secrete deosebit de importante, atunci subteranele ar fi colcăit de agenți C.I.A, F.B.I. şi polițişti. Cu secretele de stat nu era de glumit, capii serviciilor secrete nu aveau linişte până nu-şi ştiau hârtiile la adăpost.

Şi lista lucrurilor suspecte nu se oprea aici. Congresmanul Dawson îi contactase personal, insistând asupra faptului că fugarul nu trebuia vătămat cu niciun chip. De când se interesa un congresman de probleme care ar fi trebuit lăsate, în mod normal, pe seama serviciilor secrete? Insistase în mod deosebit asupra faptului că fugarului nu trebuia să i se întâmple nimic. În cazul în care Barton era rănit ori, mai rău, împuşcat mortal din greşeală sau intenționat, puteau să-şi ia adio de la recompensă. De unde se putea trage concluzia că pe Dawson îl interesa în mod deosebit persoana lui Barton. Poate pentru a afla de la el unde ascunsese nenorocitele de hârtii. Sau poate că nu... Era ceva al naibii de putred, dar nu-l mai interesa ce anume.

Nu mai era dispus să-şi facă mustrări de conştiință şi de asta nu-l putea considera responsabil pe Roney Sandoval. Sfatul lui, să se îmbete şi să-şi reia viața de la capăt în dimineața următoare, nu fusese chiar de lepădat, dar constatase cu surprindere că ceea ce-i ruinase conştiința era uluitoarea sumă pusă în joc.

Sandoval îl adusese cu picioarele pe pământ. Ar fi trebuit să-i mulțumească pentru asta. Astfel, iscusitul vânător de capete îi atrase atenția că, deşi găsise resturile lanternei, aceasta se întâmplase după ce le ignorase o bună bucată de vreme. Practic, călcase de câteva ori pe cioburi. Şi nu băgase în seamă punga de hârtie din care fugarul luase ultimul prânz ca lumea, aflată în imediata apropiere.

- Vezi?! Trebuie să pui lucrurile cap la cap pentru a obține o imagine cât mai clară. Altfel... Ar trebui să-ți dai seama şi singur. Punga asta poate, la fel de bine, să-i aparțină şi fugarului, dar şi oricui altcuiva. La fel şi lanterna, nu e obligatoriu ca omul nostru să fi adus singura lanternă din subterane. Dar legând una de cealaltă, punga şi lanterna, ajungem la concluzia că sunt toate şansele ca pe aici să fi trecut milionul de dolari. Acum încă un exercițiu de gândire... Dacă este vorba, într-adevăr, de omul nostru, de ce o fi dovedit atâta neglijență? A aruncat punga după ce a mâncat şi, în plus, a făcut praf şi una dintre lanterne. S-a gândit să scape de o povară? Mare chestie, ambele lanterne cântăresc mai puțin de o livră.

- Şi-o fi dat seama că subteranele sunt luminate? emise o ipoteză Bonner, dornic să-şi impresioneze maestrul.

- Puțin plauzibil... Dacă vei căuta mai atent, o să-ți dai seama că este vorba doar despre o singură lanternă. Raportul spune că au fost două...

- Aha... făcu Bonner, dumirit.

- Ori scăpa de amândouă, ori de niciuna. Şi, chiar dacă e un tip din categoria C+ nu trebuie să-l considerăm la fel de tâmpit pe cât îl arată clasa. E fugar, hăituit... Când te afli într-o asemenea postură cel mai indicat este să laşi cât mai puține urme, dacă se poate chiar deloc. De ce naiba ar fi lăsat omul nostru asemenea urme?

- Să ne inducă în eroare?

- Posibil... Dar, cât timp urmele lăsate nu indică nimic altceva, cel puțin nu indică ceva ce putem sugera că ar vrea milionul de dolari să credem, se pare că nu au fost lăsate intenționat. În concluzie, Barton a trecut pe aici şi se pare că a avut motive foarte importante s-o şteargă. În pungă se mai găsesc câteva rămăşițe, nu multe, dar în subterane orice firimitură este evaluată la greutatea ei în aur curat. Barton a pierdut şi lanterna, şi punga cu mâncare din motive bine întemeiate. Cel mai probabil este că s-a speriat de ceva şi a trebuit să-şi ia tălpăşița atât de repede că nu s-a mai gândit la ceea ce lasă în urmă. Acum întrebarea cea mai importantă este în ce direcție a luat-o...

- Mda... a naibii ghicitoare...

Un bâzâit slab le atrase atenția. Dintr-odată, cei doi deveniră extrem de belicoşi. În fața lor apăru un mic roboțel de hăituială. Un cub de metal, ceva mai înalt de jumătate de metru, dotat cu câteva țevi care-l făceau să semene cu un lansator de rachete miniatural, şi cu şase roți.

- Ne-am speriat de pomană, oftă Sandoval. Nu e decât un anihilator Lucas, cei cu imaginație mai bogată le spun anihilatoarelor Lucas cobre... Scuipă o substanță cleioasă, cu efect narcotic, de aici li se trage porecla. Sunt varianta foarte mult îmbunătățită a viermilor de mătase, rudele lor mai vechi. Hei, ce faci micuțule? Ai pornit la vânătoare?...

Începu să gâdile roboțelul, ca şi cum ar fi fost o pisică. Nu avea de ce să se teamă, nu figura pe lista lui de priorități.

- Ştiu şi eu câte ceva despre anihilatoarele Lucas, întâmplător îl cunosc foarte bine pe deşteptul care le-a inventat. Ai grijă, dacă le atingi unde nu trebuie...

Sandoval deveni foarte atent. Încetă să mai scarpine carapacea metalică sub care era ascuns rezervorul de „venin", substanța activă a oricărui lansator Lucas.

După ce le scană insignele, cobra concluzionă că nu erau interesanți din punctul lui de vedere şi le întoarse spatele, gata de plecare.

- Ştii ceva? Sandoval se înseninase brusc, ca şi cum i-ar fi venit o idee grozavă. Din câte-mi aduc aminte te descurci binişor cu sistemele electronice, am dreptate?

- Da, dar nu ştiu unde vrei să ajungi...

- Ai puțină răbdare... Voinicul ăsta ne poate fi de mare ajutor.

Din doi paşi ajunse din urmă robotul şi se postă în fața lui, silindu-l să se oprească. Cobra bâzâi nemulțumită constatând că înaintarea îi este stingherită. Vânătorul de recompense însă îi ignoră protestele bâzâitoare şi, cu o mişcare bruscă, o întoarse cu burta în sus.

- Ryan, fiule, să văd cât de bine te pricepi la circuite...

***

Scoubaday nu-i ascunsese niciodată faptul că era departe de a fi regele subteranelor. Nu era nici măcar vreun mic despot al tunelelor şi galeriilor. Scoubaday nu era decât un amărât, ca miile care se refugiaseră în subteranele oraşelor pentru că intraseră în conflict cu autoritățile. Singura treaptă pe care se cățărase (mai bine zis fusese împins) era aceea de şef al grupului oamenilor-şobolan, o funcție care nu însemna neapărat accesul la anumite avantaje, ci mai degrabă o sumedenie de neajunsuri. Fugarii dovedeau o excitabilitate nervoasă ieşită din comun, se enervau din orice şi erau gata să-şi apere opiniile folosindu-se de metodele cele mai dure.

În rarele lor clipe de răgaz (din ce în ce mai puține după sosirea lui John în subterane), Scoubaday îi vorbise despre existența a numeroase grupuri de proscrişi în subterane; fauna umană din canalizare nu se compunea numai din oameni-şobolan, deşi termenul era folosit pe scară largă. Nou-veniții în subterane, dacă nu erau

capturați în timp util de autorități, fie reuşeau să se integreze într-o gaşcă ai cărei membri îi împărtăşeau „principiile”, fie mureau. Astfel, pe lângă câteva grupuri de donatori de organe (Scoubaday nu era decât şeful unui mic grup, de nici douăzeci de persoane) existau găşti de criminali, cei mai temuți şi detestați dintre oamenii-şobolan, grupuri de hoți, cete de violatori, bande de homosexuali sau lesbiene, trupe de piromani şi, pe lângă multe altele, câteva cuiburi de politicieni, cei mai umili şi neajutorați din toți câți trăiau prin canale. Ei erau de fapt adevărații oameni-şobolan cu care se lupta administrația.

Din fericire, grupurile de fugari evitau contactele, poate pentru a sublinia apartenența lor la o anumită categorie - ce ar fi avut, la o adică, în comun un donator de organe cu un violator notoriu sau cu un asasin profesionist? - dar şi datorită faptului că vasta rețea de canale oferea un teritoriu enorm, insuficient populat (la un moment dat Scoubaday îşi exprimase regretul pentru faptul că subteranele erau ignorate de autorități în timp ce, la suprafață, populația, în special cea aparținând categoriilor inferioare, era nevoită să suporte multiplele dezavantaje ale aglomerației). Noțiunea de teritoriu încă nu reprezenta mare lucru pentru oamenii-şobolan, era suficient spațiu pentru toată lumea, singurii care făceau caz de chestia asta erau grupurile de criminali. Din când în când câte un om-şobolan era ucis pentru că îndrăznise să pătrundă în teritoriul criminalilor, dar asta se putea întâmpla şi pe teren neutru dacă aveai nenorocul să te întâlneşti cu asasinii. În consecință, John era al naibii de norocos că nu încălcase vreun teritoriu interzis.

Grupul lui Scoubaday înfruntase, demult, o gaşcă de criminali şi, cu toate că deprinderea de a ucide era de partea adversarilor, reuşiseră să scape cu fața curată din

încăierare, grație iscusinței cu care Scoubaday reuşise să-i organizeze.

Dar o nouă întâlnire cu criminalii era exact ceea ce le lipsea pentru ca situația să fie complet dezastruoasă.

Cu coada ochiului, căci nu îndrăznea să-şi ia ochii de la viermii de mătase, John observă că în spatele lor apăruseră doi indivizi uriaşi, îmbrăcați în haine de piele. Unul, cel mai vârsnic, avea o mutră de criminal, o cicatrice urâtă îi desfigura fața încruntată. Scoubaday se oprise, cumpănindu-şi bâta. Mai avea două pistoale şi o puşcă cu țeava scurtă dar, ținând cont de penuria de muniție, nu era încă decis să utilizeze armele de foc.

- Sunt Leon Adair, mugi tipul cu cicatrice. Care face o singură mişcare e un om mort… Barton, ieşi din rânduri cu mâinile pe cap…

Cu iuțeala unui scamator, cei doi vânători de recompense scoaseră la iveală mitralierele cu care erau dotați.

- Mai întâi să scăpăm de viermi…, propuse Scoubaday, palid, arătând către tanchetele minuscule. Nu ştiu să facă diferența între fugari şi vânători de recompense… I-aş fi preferat pe criminali, adăugă apoi ca pentru sine. Măcar ei sunt dispuşi să negocieze.

Lui Adair îi scăpă o înjurătură. El nu era dispus să negocieze. Unele dintre gângăniile metalice cu care fuseseră împânzite subteranele pentru a da de urma fugarilor dispuneau de posibilitatea de a fi programate mai amănunțit, de a face selecție. Viermii de mătase, modele mai vechi, nu. Transformau orice ființă întâlnită într-un cocon grotesc, lăsând numai nasul liber, apoi îşi târau victima până la cea mai apropiată gaură de acces în canalizare, de unde era recuperată de polițişti. Mare curaj din partea lor…

Leon Adair simțea că explodează de furie, de frustrare neputincioasă. După câteva zile petrecute prin canalizare,

timp în care mâncase, băuse şi dormise pe apucate, başca mai fusese implicat într-un schimb de focuri cu o bandă de derbedei, reuşise să dea de urma nemerniculuі care pentru el făcea nici mai mult nici mai puțin de jumătate de milion de dolari (după ce scădea partea lui Redmond). Şi acum…

Viermii de mătase… Simți un fior de gheață prin spinare la gândul că arătările care păreau nişte tancuri în miniatură, de genul celor care-i ajutau pe copiii stărilor privilegiate să deprindă dificila artă a strategiei militare, ar putea să-l transforme într-o gogoaşă sintetică. Faptul că aceeaşi soartă le era rezervată tuturor celor prezenți nu era de natură să-l liniştească. Recompensa era oferită numai în cazul în care îl captura personal pe Barton, implicarea viermilor de mătase îl lăsa lefter. Şi nu putea accepta una ca asta.

Lângă el, Andy respira şuierător, aşa cum făcea de fiecare dată când îi era frică. Nu mai era boboc, dar încă-l apucau bâțâielile când ceva nu era în regulă. Dacă nu reuşea să-şi revină la timp totul era pierdut. Barton avea să fie transformat în gogoaşă şi, dacă erau cu adevărat ghinionişti, aveau să afle pe pielea lor ce înseamnă încorsetarea gelului mătăsos. Chiar reuşi să desluşească figura celui pe care-l căutau, omul de un milion de dolari. Era departe de mutra unui criminal, mai degrabă un țărănoi epuizat, cumplit de speriat şi dezorientat. Şi ce dacă? Diavolul poate să-şi ataşeze şi aripi de înger. Ceea ce conta cu adevărat pentru Adair era doar premiul…

Viermii de mătase îşi terminaseră treaba în privința lui Hammond. Trebuiau doar să-l mai transporte într-un punct de unde putea fi recuperat de către polițişti. Creierul cu care erau înzestrate hotărî însă că această manoperă putea fi amânată, în fața lor se afla o pradă prea consistentă pentru a fi ignorată. Tancheta-şef ordonă regruparea şi, dispuse în vârf de lance, maşinăriile atacară.

- Foc! scrâşni Adair, înghiontindu-l şi pe Redmond.

După prima zi petrecută în subterane abandonase puşca de vânătoare în favoarea pistolului mitralieră. I se părea mai indicat într-un mediu populat cu tot felul de elemente declasate. Însă împotriva viermilor de mătase i-ar fi fost mai utilă vechea lui armă.

Andy trimise o rafală prelungă asupra tanchetelor, fără vreun efect vizibil însă. Drăcoveniile îşi continuau înaintarea, rotindu-şi neîncetat turelele lucitoare.

- Stai! urlă Scoubaday. O să-l omorâți pe Hammond.

Avertismentul său venea cam târziu. Pata de sânge care apăruse pe gogoaşă arăta că nefericitul Pancreas fusese serios rănit, poate mortal.

- La dracu' cu Hammond şi care mai este pe aici, răcni Adair, trăgând şi el câteva focuri, inutile însă.

Viermii de mătase replicară. Tanchetele din frunte lansară câteva jeturi viguroase de mătase instant. Scoubaday, care fusese vizat, reuşi să se eschiveze în ultima clipă, aruncându-se la podea.

- Fă ceva, urlă către Scott. Ne încleiază pe toți…

Scott gemu, neputincios. Căuta încă prin numeroasele-i buzunare cartuşe explozive, singurele capabile să scoată din funcțiune invenția diavolului. Nu avea niciun rost să încerce anihilarea viermilor cu ajutorul muniției convenționale, vânătorii de capete demonstraseră că blindajul acestora era imun chiar şi la gloanțele de mitralieră.

Scoubaday îşi regăsi primul stăpânirea de sine. Nu degeaba oamenii-şobolan îi acceptau autoritatea. Îl apucă de braț pe John, care se pierduse de tot în momentul în care dăduse cu ochii de mutra fioroasă a lui Adair şi-l împinse chiar către vânătorul de recompense. Chiar dacă avea ordin să-l captureze viu sau mort, această manevră putea, după socoteala omului-şobolan, să-l descumpănească pe vânătorul de recompense.

Intuise corect. Adair şovăi doar o clipă, suficient cât Scoubaday să-l îmbrâncească peste Andy Redmond. Cei doi vânători se prăbuşiră într-o învălmăşeală dureroasă. Adair simți în vintre genunchiul tovarăşului său. O lovitură neintenționată, desigur, dar efectele nu erau cu nimic diminuate prin asta.

- Înainte! răsună triumfătoare vocea proscrisului.

Şobolanii îşi urmară liderul, călcând de-a dreptul peste Adair, care nu-şi amintea să mai fi îndurat o asemenea umilință nici pe vremea când, copil fiind, trăise într-un cartier cu prost renume.

Vânătorul era croit dintr-un material foarte rezistent. Îşi reveni imediat şi-şi apucă mitraliera. Nu mai avea timp să se ridice, trase de jos. Rafala nimeri burta uneia dintre tanchete, chiar între şenile. Urmă o explozie scurtă şi viermele de mătase plesni, lăsând să se scurgă din el o substanță pufoasă.

- Ce mă-sa..., şopti Redmond uluit.

Leon Adair pricepu de îndată cum stătea situația, dar nu avea timp de dat explicații. Ochi burta celei mai apropiate maşinării, care deja îi încleiase mâna stângă cu un jet de mătase artificială. Cel care inventase viermii de mătase se gândise la multe, dar nu chiar la toate. Pentru a fi protejate împotriva celor pe care-i vânau maşinăriile fuseseră blindate, doar anumite tipuri de proiectile reuşeau să le penetreze carapacea din aliaj foarte rezistent. Din ignoranță sau din motive de economie, proiectantul evitase să le blindeze şi partea cea mai puțin expusă: burta. Leon Adair descoperise întâmplător călcâiul lui Ahile. Era singura lor şansă de a evita să cunoască pe dinăuntru o gogoaşă sintetică.

Şi a doua tanchetă plesni scurt, împrăştiindu-şi rezerva de mătase lichidă.

În mai puțin de un minut Leon reuşi să scoată din funcțiune toți viermii, reducându-i la stadiul de carcase

inutile care bârâiau agonic în masa gelatinoasă ce se revărsase din pântecele ciuruite.

Vânătorul de capete sări în picioare. Evitase la un fir de păr un dezastru de proporții. Dacă nu ar fi identificat punctul vulnerabil al tanchetelor... Sau dacă i s-ar fi golit încărcătorul înainte de a le scoate pe toate din funcțiune... Ori i s-ar fi blocat mitraliera... Existau atâtea şi atâtea posibilități.

Privi în jur. Nu se mai vedea nicăieri picior de om-şobolan. John Barton dispăruse.

Un şuvoi de blesteme irupse din gura vânătorului de recompense. Simțise în nări mirosul jegosului pe care de puțină vreme îl identifica cu milionul de dolari.

Andy scâncea, şocat. Din tâmplă i se scurgea un firicel de sânge, dar rana nu părea atât de gravă încât să-l scoată din circulație. Nici măcar nu leşinase. O pată mare de mătase artificială îi lipise mâna dreaptă pe piept.

- Ridică-te, împuțitule, se răsti Adair, furibund. Banii sunt pe undeva pe aici.

Încercă să-şi descâlcească mătasea cu care-l înzestrase unul dintre roboțeii cu turelă. O substanță poroasă şi groaznică la pipăit. Dacă nu l-ar fi incomodat atât de mult ar fi lăsat igiena personală pentru mai târziu, prioritate avea acum fugarul. Era prea aproape pentru a-şi permite să-i lase un avans.

- Mă ajungi din urmă, îi strecură lui Andy. Şi ai face bine să-ți mişti odată curul...

Începu să alerge în direcția în care se refugiaseră oamenii-şobolan. Scursorile canalizării!... Trăiau în canalizare, îi cunoşteau şi cele mai tainice unghere şi, de acolo, de sub pământ, sfidau legea şi se dedau la cele mai cumplite fărădelegi. Dacă Barton beneficia de asistența lor, misiunea lui devenea mai grea decât anticipase. Să fi ştiut de la început cum poate distruge viermii de mătase...

Singura lui grijă ar fi fost doar să nu-l rănească pe Barton, pe restul i-ar fi plumbuit până la limita maximă admisibilă.

- Pentru jumătate de milion sunt în stare s-o gâtui şi pe maică-mea şi s-o predau pachet agenților federali sau şerifului, se destăinuise lui Andy după ce primiseră misiunea.

Nu exagerase cu nimic.

Şi fusese atât de aproape…

Ştia foarte bine că, atunci când un fugar simțea în ceafă răsuflarea tăioasă a vânătorilor de recompense, fie îşi mobiliza toate resursele pentru a rezista până la ultima picătură de vlagă, fie se pierdea cu firea şi făcea o prostie care-l putea costa totul.

Deşi avusese doar preț de o clipă contact vizual cu Barton, reuşise să-şi dea seama că tipul nu era genul care să poată face față timp îndelungat unor solicitări intense pe plan psihic. Fără complicitatea oamenilor-şobolan, fără ajutorul lor, Barton ar fi clacat în câteva ore. Ştia prea bine ce se petrece în capul fugarului. Era speriat de moarte, incapabil să ia o decizie cu adevărat prețioasă în ceea ce priveşte supraviețuirea. Numai împins de la spate, călăuzit de cineva care dispunea de instinctul de supraviețuire necesar, numai aşa se mai putea salva.

Dintr-odată, Adair se opri, descumpănit. Începu să înjure, arma lui favorită împotriva nervilor. Înjura pentru orice fleac, iar în ultima vreme mai mult ca oricând.

Se găsea într-un nod de comunicație între tunelele canalizării. În orice direcție privea se vedeau guri de galerie, rânjindu-i hidoase în lumina chioară. Pe unde se adăpostiseră oamenii-şobolan? Ar fi putut să se refugieze prin oricare dintre canale.

- La naiba!

Zgomotul unor paşi se dovedi dătător de speranțe însă se dezumflă rapid. Nu era decât nevolnicul de Redmond. Îşi revenise complet şi acum îi venea în ajutor. Al naibii

ajutor! Murea de nerăbdare să-şi verse furia pe Andy, treaba ticălosului era să-i fi urmărit pe şobolani în timpul în care el se ocupase de viermii de mătase. Dar nu, mototolul căzuse grămadă, şocat. Când avea să se maturizeze odată?

- Ştii pe unde au luat-o? se interesă Andy, plin de inocență.

Un roi de detectori de căldură şi mişcare trecu zumzăind pe lângă cei doi vânători de recompense şi se afundă cu siguranță într-unul dintre tunele, ignorându-i. Urmară îndeaproape câteva duzini de păianjeni şi cârtițe, plus alte minuni ale tehnicii. Căpuşe pântecoase, legănându-se pe rotile siliconate încheiau bătăioasa coloană.

Din fericire lipseau viermii de mătase. Dacă nu ar fi oferit câte o probă de sânge pentru a fi identificată şi trecută în baza de date a hăituitorilor electronici ar fi fost imposibil să se descurce cu toată tehnica ce defila prin fața lor.

Adair renunță să-şi mai drăcuiască asociatul, deşi era de acord că Andy merita o săpuneală pe cinste.

- Urmăreşte drăcoveniile astea, or să ne ducă exact la țintă.

Redmond încuviință mute şte. Ar fi fost culmea să aibă o altă părere.

Un păianjen-grenadă se întoarse din drumul lui şi se postă în fața lor, bâzâind subțirel.

- Ce dracu' mai vrea şi căcatul ăsta? pufni nemulțumit Adair.

Îşi expuse totuşi insigna, pentru a fi scanată. Nu puteau risca să fie confundați cu fugarul, oricât de performante erau maşinăriile, tehnicienii lăsau loc destul şi pentru erori.

Păianjenul piui aprobator şi o şterse cu rapiditate. După câțiva metri explodă, blocând trecerea cu o rețea de

fire metalice. Accesul era interzis pentru vânătorii de recompense. Guvernul ştia să-şi protejeze banii.

***

Rezistau încă, dar, având în vedere proporţiile atacului, era o dârzenie agonică. Era imposibil să învingă în această confruntare inegală.

Dispozitivele de interceptare şi imobilizare soseau în număr tot mai mare, niciodată nu comunicaseră mai eficient. Scoubaday şi oamenii lui dovedeau o pricepere remarcabilă în a distruge maşinăriile, dar nu puteau face faţă numărului din ce în mai mare de atacatori.

- Grenadă! urlă Fredd isteric.

Ascuns după un stâlp, omul-şobolan trăsese ultimele gloanţe, scoţând din funcţiune câteva cârtiţe. Mai erau încă destule cât să narcotizeze jumătate de oraş.

Miguel îi pasă o grenadă cadrilată, de tipul celor folosite în timpul celui de-al doilea război mondial. Pe John îl surprinse faptul că, în ciuda situaţiei disperate în care se afla, era capabil să facă şi asemenea observaţii. Înfrigurat, Miguel scoase cuiul şi aruncă grenada în mijlocul cetei de cârtiţe.

- La pământ! tună Scoubaday, trântindu-l pe John care, şocat, nu mai era capabil să facă nicio mişcare.

Resimţi detonaţia ca un pumn colosal în stomac. Fragmente metalice zburau în toate părţile. Unul dintre oamenii-şobolan începu să urle, o aşchie de oţel îi sfâşiase obrazul.

Grenada îşi dovedise eficienţa, scoţând din funcţiune cârtiţele. Din fericire, niciunul dintre rezervoarele de gaz narcotic nu fusese deteriorat de schije.

Însă problemele lor nu se sfârşiseră nici pe departe. O mulţime de alte maşinării, rămase intacte, îşi continuau ofensiva.

Un tip, pe nume Earl, fusese înhățat de o maşinărie pe care mulți o vedeau pentru prima dată însă toți recunoscură caracatița: o maşinărie cu lungi tentacule metalice, care-şi anihila victima strângând-o în brațele oțelite. Scoubaday le povestise adesea în ultimele zile despre genul acesta de maşinării, se pare că erau foarte performante şi de aceea nu erau puse în funcțiune decât în cazurile cu adevărat speciale.

- Faceți ceva, scâncea nefericitul, zbătându-se să scape din îmbrățişarea de menghină a caracatiței.

Maşinăria, triumfătoare, începuse deja să emită semnalul de identificare prin care polițiştii erau înştiințați că există un prizonier.

- Cum poate fi anihilată drăcovenia asta? urlă Randalph încercând, fără niciun rezultat, să desfacă tentaculele metalice în timp ce caracatița bâzâia nemulțumită; nici chiar forța lui de Goliat nu era suficientă pentru a desface cătuşele de oțel.

- Distruge-i căpățâna, îl sfătui Scoubaday, ocupat cu distrugerea unui scorpion.

Scorpionul era o antichitate printre maşinăriile de vânat oameni în subteran, care, probabil, semăna cel mai bine cu insecta după care fusese botezat. Un roboțel mare cât o minge de fotbal, dotat cu ochi de culoare roşie şi o coadă în vârful căreia se găsea un ac prin care maşinăria injecta o substanță tranchilizantă. Cel care avea neşansa de a fi înțepat de un scorpion era scos din circuit pentru mai bine de trei zile. Însă oamenii-şobolan ştiau cum să distrugă scorpionii, orice lovitură care le distrugea ochii îi transforma în grămezi de metal inofensiv.

Un şut bine plasat şi scorpionul nu mai valora prea multe parale. Scoubaday se repezi să-i dea o mână de ajutor lui Randalph, şobolanul uriaş care, nereuşind să folosească bâta deoarece exista pericolul să-i rupă oasele

lui Earl, încerca să rupă capul caracatiței prin forța brațelor.

- Amândoi odată! sugeră Scoubaday conjugarea eforturilor şi imposibilul se produse.

Cu un scrâşnet metalic capul caracatiței sări de la locul lui şi tentaculele slăbiră strânsoarea. În câteva clipe Earl era liber. Nu pentru mult timp, însă. O nouă caracatiță se aruncă asupra nefericitului, culcându-l la pământ.

Din păcate, Randalph şi Scoubaday nu reuşiră să rupă capul noului agresor. Un roi de mici libelule de metal îi înconjură, emițând ultrasunete pe o frecvență chinuitoare pentru creierul uman. Cei doi oameni-şobolan îşi astupară urechile cu palmele, dar nu era de ajuns pentru a face față frecvenței asasine. Restul cetei le sări în ajutor, încercând să distrugă libelulele de metal cu ajutorul bâtelor şi al proiectilelor improvizate. Nu era deloc uşor, cine se apropia prea mult de maşinăriile asasine simțea pe propria-i piele cât de supărătoare pot fi sunetele emise de acestea. În câteva clipe alți trei oameni-şobolan se zbăteau pe pardoseala de piatră, încercând zadarnic să-şi astupe urechile.

Scott ridică puşca şi trase cu ambele țevi odată. Roiul de alice îl spulberă pe cel de libelule, punând capăt chinurilor celor care intraseră în raza lor de acțiune.

Scoubaday se ridică gemând, o alică îl nimerise în umăr, dar nu avea timp să-şi cerceteze rana. O huruitură înfundată le aduse la cunoştință că prin tunele se apropiau alți atacatori.

- Înainte, hămăi răguşit.

Împreună cu Randalph îl apucară pe bietul Earl, laolaltă cu caracatița care-l ținea captiv. Nu era o povară uşoară, dar inimosul Scoubaday nu voia să lase pe nimeni în urmă.

Începu să alerge împleticit, efortul depus în ultima vreme îl epuizase complet, dar nu voia să se dea bătut. Lupta pentru propria lui viață.

Folosindu-se de scurtul răgaz care urma distrugerii libelulelor cu ultrasunete, ceata oamenilor-şobolan îşi reluă goana disperată.

Ca într-un film rulat cu încetinitorul John observă cum un păianjen se strecura pe lângă ei, aproape atingându-i. Un salt urmat de o tumbă şi păianjenul explodă, aruncând către pereții de piatră cu bolțuri metalice de care erau prinse fire de oțel.

O detunătură asurzitoare răsună chiar lângă urechea lui, năucindu-l. Parcă i-ar fi explodat capul. Se prăbuşi greoi înainte.

Scott trăsese asupra păianjenului care, dacă reuşea să le blocheze înaintarea, îi lăsa la discreția puhoiului de maşinării care năvălea în urma lor.

Tot ca rulat cu încetinitorul, observă cum păianjenul, smuls de pe traiectoria controlată electronic, îşi aruncă bolțurile anapoda. Unul dintre ele nimeri chiar lângă mâna lui dreaptă. Câțiva centimetri mai lipsiseră şi s-ar fi trezit pironit de pardoseala de beton. Norocul încă era de partea lui.

- Frumoasă lovitură, îl aprobă Scoubaday pe puşcaş, bătându-l aprobator pe umăr.

Priceputul Scott îi scosese din încurcătură de două ori în mai puțin de un minut.

- Mai am doar trei gloanțe, răspunse întunecat omul-şobolan, negăsind resurse să se bucure de aprecierea liderului.

Roşcatul Miguel îl ajută pe John să se ridice. Capul îl durea îngrozitor, iar ochii îi pulsau dureros. Nu avea însă timp să-şi plângă de milă.

Se strecurară printre cele câteva fire ale căror bolțuri ajunseseră, totuşi, în pereți. Din fericire, majoritatea cuielor de metal îşi greşiseră ținta.

- Pe aici! îşi îndemnă Scoubaday oamenii, indicând un pasaj lateral cu tavanul atât de jos încât trebuiau să se frângă în două din mijloc pentru a se putea strecura.

În câteva minute ajunseră într-un tunel larg, unde se puteau desfăşura în voie. După ce şi ultimul şobolan se strecură din galeria îngustă Scoubaday aruncă cu iuțeală trei grenade. John pricepu de îndată care era scopul: Scoubaday încerca să blocheze tunelul prin prăbuşirea pereților şi a tavanului.

- Mai aruncă una, îi sugeră Randalph, gâfâind sacadat.

- De unde?! Era ultima…

Huruitul metalic îi atenționă că tentativa lui Scoubaday se soldase cu un eşec. Înjurând cât îl ținea gura liderul oamenilor-şobolan se puse în mişcare.

- Balta… Trebuie să ajungem la baltă, şopti printre buzele vineții. Acolo vom fi în siguranță…

Îl urmară, fără un cuvânt. Scoubaday ştia ce spune.

După un galop de câteva minute căpetenia se opri brusc, silindu-i şi pe cei din spatele lui să-şi întrerupă goana.

- Suntem pierduți! horcăi disperat.

În fața lor, rotindu-şi turelele lucitoare, o întreagă companie de viermi de mătase bloca trecerea în timp ce din spate se auzea tot mai desluşit huruitul urmăritorilor.

***

Păianjenul le dădu mai multă bătaie de cap decât îşi imaginaseră la început. Firele de oțel care blocau tunelul erau dintr-un aliaj special, care nu putea fi distrus foarte uşor. Andy Redmond constată asta pe propria-i piele după ce se chinui un sfert de oră să reteze firele cu ajutorul

unui cleşte de şantier. Abia dacă reuşi să zgârie cablurile adânc înrădăcinate.

- Lucrul dracului, scrâşni, abandonându-şi truda. Cu porcăria asta poți tăia buloane de grosimea unui deget, dar cu mațele astea prăpădite nu are niciun efect. Suntem blocați aici…

Adair încă nu reuşea să-şi stăpânească furia. Diavolul în persoană părea să se distreze pe seama lor. Cine şi-ar fi închipuit de ce erau capabile jigodiile de metal? Numai puțin lipsise să pună mâna pe recompensă. Cât de puțin…

- Dă-te la o parte, îi strigă lui Redmond, care se pregătea să-şi reia truda.

Nu spera la mare lucru din partea cleştelui său, dar altceva nu-i venea în minte.

- Ce dracu' vrei să faci?

- Taci şi priveşte…

Introduse un nou încărcător în pistolul mitralieră şi slobozi o rafală prelungă asupra păianjenului spânzurat în mijlocul pânzei de cabluri metalice.

Bulgărele de metal se transformă în bucăți. Lipsite de nodul central, care le asigura trăinicia, firele metalice atârnau acum de pereți, prinse doar de bolțurile lungi cât un deget.

- Gloanțe dum-dum, rânji satisfăcut vânătorul. Tot sunt mai bune decât puța aia a ta de cleşte…

Se strecură prin breşa făcută. Nu aveau timp de pierdut, fugarul era undeva pe aproape. Dacă i-ar fi venit mai devreme ideea cu gloanțele dum-dum…

Un miros de ulei ars amestecat cu praf de puşcă îi indică vânătorului de capete că oamenii-şobolan se luptau cu încrâncenare pentru libertatea lor. Ştiau ei cât de prețios este proscrisul pe care îl apărau? Probabil că nu, nimeni nu e chiar atât de dedicat unei cauze la care aderase de nevoie pentru a ignora fenomenala recompensă.

Cine-şi dorea să-şi trăiască restul zilelor într-o canalizare insalubră când i se oferea alternativa unui palat?

Un roboțel apăru bâzâind în urma lor. Vânătorii îl evaluară scurt din priviri. Era un anihilator Lucas, o maşinărie dotată cu scaner selectiv, capabilă să distingă între vânător şi vânat.

- Nu-l lua în seamă, cârâi Adair. Ştie ce are de făcut…

În clipa următoare anihilatorul îşi înălță lansatoarele către mutrele uluite ale celor doi vânători de recompense. Câteva jeturi rubinii țâşniră cu putere, încleindu-i. O senzație de somnolență îi cuprinse, efectul drogului era deosebit de puternic şi de rapid. Nici măcar Adair nu reuşi să întreprindă o acțiune de salvare.

- Ce dracu'…, îngăimă, reuşind să-şi ferească în ultima clipă fața de jetul tranchilizant.

Din păcate mâinile îi erau complet imobilizate, degetele slăbite nu mai puteau ține pistolul mitralieră care devenise dintr-odată mai greu decât un tun. Arma căzu zdrăngănind, iar Adair o urmă câteva clipe mai târziu.

Îi era somn, cumplit de somn. Nici gândul la milionul de dolari nu mai era capabil să-i mobilizeze resursele de energie. Nu le mai rămânea mare lucru de făcut, trebuiau să aştepte echipele de poliție, anunțate prin radio de cobra buclucaşă, dar şi aşa vor avea nevoie de câteva zile să-şi revină. În tot acest timp fugarul putea ajunge departe. Sau, în cazul cel mai rău, era capturat de altcineva. Cum de se întâmplase o asemenea stupizenie? Ştia prea bine că anihilatoarele Lucas nu puteau greşi în alegerea țintei, numai viermii de mătase nu erau capabili să facă distincția. Li se scoseseră datele de identificare din memoria maşinăriilor?

Înainte de a adormi, Adair auzi un hohot de râs pe care-l identifică imediat, urmat de un nechezat la fel de cunoscut. Cum să nu-i recunoască? I-ar fi recunoscut

dintr-un milion. Dintr-odată întreaga tărăşenie se limpezi. Cât de limpede îi apărea acum totul…

Nu erau decât Sandoval şi Bonner. Nimeni alţii. Le-o făcuseră din nou… Nu ştia cum anume, dar le-o făcuseră. Şi încă cum…

Ticăloşii! Futuţii naibii!

***

În gang se aşternuse o tăcere rău prevestitoare. John n-ar fi putut spune că nu se aşteptase la aşa ceva, dar impactul depăşise şi cele mai negre aprecieri.

- Dă-o încoace, John…, rosti Scoubaday, negru de supărare.

John nu-şi amintise să-l fi văzut vreodată atât de abătut. Micul lui secret fusese deconspirat şi, chiar dacă nu-şi făcuse nicio clipă iluzii că cineva l-ar înţelege cu adevărat, s-ar fi aşteptat ca măcar Scoubaday să-i ţină partea.

- Ce e drăcia aia? se interesă Miguel, încă năucit de ceea ce se întâmplase.

- Jigodia naibii! tună Randalph, gata să-l zdrobească cu pumnii săi uriaşi. Ai merita să-ţi scot maţele cu mâinile mele…

Intuise adevărul şi era mai furios decât un taur în arenă. Poate că şi-ar fi pus în practică ameninţările dacă Scoubaday nu s-ar fi opus. Deocamdată era foarte interesat de insigna de diamant pe care John o ţinea în mână.

În clipa în care constatase că nu mai există nicio şansă de a se refugia în faţa maşinăriilor, John hotărâse că e cazul să joace ultima carte de care dispunea. Era conştient că această manevră avea să-l dea în vileag şi că va trebui să dea nişte explicaţii pe care nu era dispus să le ofere. Poate că, aflând adevărul, oamenii-şobolan îl vor abandona, în ciuda opoziţiei lui Scoubaday (spera din

inimă ca măcar însufleţitul lider al proscrişilor-şobolan să-l înţeleagă, să-i acorde înţelegere). Dar era singura şansă de a scăpa din încercuire. Nu mai aveau muniţie, erau secătuiţi de puteri, erau victime sigure.

Chiar în clipa în care viermii de mătase ridicaseră turelele pentru a-şi lansa detestata încărcătură îşi scosese insigna de diamant şi o postase în faţa scanerelor bâzâitoare. Pe dată belicoşii roboţi încremeniră. Rotindu-şi cocarda strălucitoare, John reduse la tăcere tot vacarmul hăitaşilor electronici.

- Cum ai putut, John? scrâşni sinistru Scoubaday. Îţi dai seama că prostia ta ne putea costa viaţa pe toţi?

- Iartă-mă..., scânci John. N-am vrut să fiu abandonat...

- Asta ai merita, rosti pe un ton aspru omul-şobolan. Aici, în subteran, nu avem secrete, cel puţin nu secrete care să-i pună pe toţi ceilalţi în pericol. Dă-mi cocarda...

John i-o întinse, şovăind. Era unica lui armă împotriva puzderiei de maşinării trimise să-l vâneze. Insigna congresmanului Dawson se dovedise a fi extrem de eficientă în faţa roboţilor însă nu avea nicio valoare în faţa inteligenţei crude a oamenilor-şobolan.

- Ce e aia? reveni Miguel, care încă nu-şi putea explica prin ce minune fuseseră anihilate maşinăriile.

- Insigna de diamant, simbolul celor mai valoroşi oameni din America, îi explică încruntat Scoubaday. Cine posedă aşa ceva se poate considera trimisul zeilor pe pământ. Cetăţenii A4+ sunt evaluaţi la un asemenea preţ încât niciun efort nu este prea mare pentru a-i feri de neplăcerile cu care restul oamenilor sunt lăsaţi să se confrunte. Armele sunt dezactivate, toate uşile se deschid, indiferent cât de important este obiectivul din spatele lor. Cu insigna asta poţi pătrunde în orice depozit de alimente, dar şi în pântecele celui mai bine păzit siloz de bombe nucleare din lume. Asta pentru că se consideră că geniile

A4+ nu pot greşi niciodată şi iau numai acele decizii care survin doar în interesul național…

- Mişto…, şopti Miguel, uluit. Auzisem atâtea chestii despre insignele de diamant încât credeam că nu există. Cineva să aibă atâtea privilegii şi alții nici măcar atât cât să-şi poată duce zilele…

- Vezi bine că există…

Scoubaday puse insigna în fața scanerului caracatiței care-l ținea prizonier pe Earl, leşinat de durere. În clipa următoare, cu un bâzâit uimit, caracatița îi dădu drumul retrăgându-şi tentaculele în tecile argintii din jurul capului. Fostul prizonier îşi reveni repede, grație îngrijirilor oferite de tovarăşii săi.

- John este posesorul unei insigne de diamant? hohoti Miguel. Are cocarda supremă?

- Pe dracu', pufni Scoubaday. Îi ştiu pe toți posesorii insignelor de diamant şi John nu figurează nici măcar printre cei care sunt demni să le şteargă praful de pe pantofi. John, cred că este cazul să ne dai nişte explicații…

John oftă, copleşit. De ceea ce se temuse mai mult nu scăpase. Mintea lui încordată căuta un răspuns, altul decât adevărul pe care încă nu avea curajul să-l rostească. Tim Parker avea din nou dreptate. Evita să-şi analizeze problema cu care se confrunta în speranța tâmpită că aceasta va înceta să mai existe.

- Hei, John, îl zori Scoubaday, în timp ce tovarăşii lui se strângeau amenințător în jurul celui care era vinovat pentru toate nenorocirile îndurate în ultimele zile. Dacă vrei să scapi cu viață, nu încerca să ne minți. Egoismul tău aproape ne-a dus pe toți la pierzanie, aşa că dacă simt chiar şi o singură clipă că nu spui adevărul, îți zdrobesc capul cu mâna mea…

- Ba nu, îl întrerupse Randalph, furibund. Sper să-mi rezervi mie plăcerea asta. Nu uita că Pancreasul Hammond

mi-a fost cel mai bun prieten. De ce n-ai folosit atunci cocarda asta blestemată, javră ordinară?...

Se abținea cu greu să nu dea frâu liber pornirilor distrugătoare. Iată pe cine primiseră în grupul lor, în familia lor...

- Am crezut c-o să mă abandonați, scânci John, ascunzându-şi fața în palme. Nu ştiam nimic despre viața în subterane şi nu mă simțeam în stare să mă descurc de unul singur...

- Lasă introducerea, mugi Miguel, care-şi revenise din uluiala provocată de contemplarea insignei de diamant. Vrem să ştim pentru cine dracu' era să ne ducem naibii de un milion de ori numai de azi dimineață şi până la ora asta. Cine dracu' eşti, John Barton?

- Chiar John Barton este numele meu... Se poate verifica...

- La naiba, omule, pufni demoralizat Scoubaday. Încă nu-ți dai seama în ce căcat ne aflăm? Puțin îmi pasă de numele tău, de ce mă-sa ai venit pe capul nostru?

- Din cauza Amendamentului Dawson... Cel referitor la transplantul de organe...

- Amendamentul Dawson?!... Poți să fii mai explicit? Ce anume ți s-a cerut?

- Inima, şopti pierit John în timp ce în piept simți o împunsătură groaznică. Inima... Pentru un anume Brendan Malcom...

- Malcom?! mârâi scârbit Scoubaday. Am auzit de el... Geniu total... Acum îmi dau seama ce e cu desfăşurarea asta de forțe din subteran. Pe tine te caută, Malcom este considerat cetățean de importanță absolută, mai degrabă congresul ar semna exterminarea populației statului Florida decât să accepte că Malcom îşi poate luxa glezna la tenis. Ciudat, nu? Cel puțin în ceea ce te priveşte.

- Jigodie..., scrâşni Miguel.

De când aflase că John pitise atâtea zile o insignă de diamant, una care putea desființa toate opreliştile impuse oamenilor aflați sub vârful piramidei sociale, roşcatul nu-şi mai găsea liniştea.

- Am fi putut să-l salvăm şi pe Hammond. Am fi putut mânca pe săturate sau să ne facem rost de arme cu adevărat eficiente. Îți dai seama cât am riscat înfruntând maşinăriile cu pocnitorile şterpelite de la muzeul de fiare vechi? Ținând cont prin câte am trecut este un miracol că mai suntem atâția în viață...

- Calmează-te, îi sugeră Scoubaday, afişând o mină cumpătată care avu darul să-l liniştească puțin pe John. Nu te apuca să judeci înainte de a verifica toate datele problemei... De unde ai cocarda, John? Să nu-mi spui că ți-a fost acordată pe merit că nu te cred. Ai furat-o şi vreau să aflu de unde anume...

- I-am luat-o congresmanului Dawson, țipă John cu lacrimi în ochi. Chiar el mi-a spus că măcelarii din spital îmi doresc inima. M-am pierdut cu firea şi l-am pocnit. I-am luat insigna fără să-mi dau seama... N-am vrut să fac nimănui rău, singurul lucru pe care mi-l doresc este să fiu lăsat în pace, să trăiesc...

Scoubaday nu-l mai asculta. Din clipa în care John pomenise de congresmanul Dawson, comportamentul omului-şobolan se schimbase radical. Fața i se făcuse pământie, iar respirația îi devenise greoaie, şuierătoare. Începu să tremure, iar insigna de diamant îi scăpă din mână. Era ceva de neînțeles, probabil nu numai pentru John. Scoubaday nu reacționase mai deloc atunci când se pomenise de Amendamentul Dawson. Însă atunci când discuția insistase pe congresmanul Dawson ca persoană omul-şobolan suferise un şoc ce nu putea trece neobservat.

- Congresmanul Dawson..., şopti abia auzit. Te-ai luptat cu el?

- N-a fost niciun fel de luptă, bâzâi John, tremurând din toate încheieturile. L-am îmbrâncit peste o masă şi nişte medici scrântiţi. Când l-am prins de haină mi-a rămas insigna în mână. Abia după aceea mi-am dat seama cât de utilă poate fi…

Pe feţele crispate ale oamenilor-şobolan apărură câteva zâmbete contagioase. Earl chiar izbucni în râs. Un râs isteric, puţin forţat. Tuturor le plăcea să constate că Dawson o încasase, fie numai şi un brânci zdravăn. Un brânci venit din partea unui individ pe care catalogarea pomenitului congresman îl considera aproape lipsit de capacitatea de a gândi. John începu să regrete că nu înfrumuseţase povestea introducând în relatare şi vreo câţiva pumni. I-ar fi adus, era sigur, un important capital de simpatie. Numai Scoubaday nu părea să guste momentul şi arăta ca un boxer care tocmai a încasat o lovitură de K.O.

- Te simţi bine, Scouby? se interesă Scott, primul care observă că omul-şobolan nu se află în apele lui.

- Mă simt al naibii de bine, horcăi Scoubaday, deşi paloarea cadaverică ce se aşternuse pe trăsăturile lui aspre îl contrazicea. Mă simt bine…

De-abia mai reuşea să se ţină pe picioare. După câteva clipe de eforturi supraomeneşti se lăsă moale către pământ. Randalph abia avu timp să-l prindă înainte de a se prăbuşi. Sudori reci îi năcleiau părul ciufulit şi începu să tremure din toate încheieturile.

- Scouby! ţipă deznădăjduit Earl. Ce se petrece cu tine?

- Sunt în regulă, şopti abia auzit omul-şobolan. Doar puţin obosit…

- Şi toate astea din cauza ta, dobitoc tâmpit! urlă Fredd, aţintindu-şi pumnii asupra lui John. Te fac una cu pământul…

- Nu-i faceţi niciun rău, gemu suferindul, cu eforturi colosale. Vă rog eu…

Fredd se opri, descumpănit. Nu înțelegea de ce Scoubaday dovedea atâta generozitate față de individul care le pricinuise nenumărate nenorociri. Era obişnuit însă să-şi asculte liderul, chiar şi în situațiile în care logica personală era diferită de a acestuia. Căpetenia reuşise întotdeauna să găsească ieşirea cea mai indicată.

- Distrugeți toate maşinăriile din zonă, le ordonă Scoubaday, respirând ceva mai liniştit. Acum, cât sunt inactivate de prezența insignei de diamant. Dacă nu le distrugem, după ce vom pleca de aici vor reveni la viață şi ne vor hăitui în continuare. Nu e mare lucru, în depozite există multe alte drăcovenii care să le ia locul, dar e un început.

- După aceea ce vom face? îşi exprimă Randalph îngrijorarea pentru soarta lor viitoare.

Scoubaday îi călăuzise prin subterane ani îndelungați, dovedind necontestate calități de lider. Asta îi scutise pe proscrişi de efortul de a gândi singuri. Dacă i se întâmpla ceva liderului, oamenii-şobolan deveneau o frunză în bătaia vântului.

- Ne vom ascunde în zona canalizării vechi. Condițiile de viață sunt de-a dreptul mizerabile, nici maşinăriile nu funcționează cum trebuie în mediu umed, aşa că va trece ceva timp până se vor gândi să ne caute acolo. Trebuie să găsim o soluție pentru a fugi din oraş…

- Cum anume? se interesă Miguel, frecându-şi căpățâna roşcată. Nu avem niciun fel de documente de identificare. Şi nici insigne…

- Avem cocarda de diamant, îi reaminti Scoubaday, zâmbind palid. E mai bună decât toate documentele din lume…

Randalph pornise deja la distrugerea roboților. O lovitură puternică de bâtă şi sofisticata maşinărie devenea o grămăjoară de fiare inutile. Exemplul său îi puse în mişcare şi pe restul prietenilor, exista o plăcere deosebită

în a se răzbuna pe hăitaşii electronici. Nu era însă chiar aşa de uşor pe cât îşi imaginaseră. Jerome era cât pe ce să fie ţintuit în perete de explozia accidentală a unui păianjen. O dovadă că tehnica modernă nu era atât de perfectă pe cât îşi doreau proiectanţii şi inginerii. Se mai puteau produce şi accidente.

Incidentul avu darul să le descreţească frunţile fugarilor, singurul care nu găsea nimic de râs în toată tărăşenia era însuşi Jerome. Fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa, bolţurile lansate de păianjen erau capabile să străbată cinci centimetri de perete de stâncă. Şi nu aprecia deloc faptul că cineva găsea ceva de râs în asta.

Desigur, nici John nu găsea nimic de râs. Ar fi preferat chiar să fie în locul lui Jerome. Era atât de cătrănit încât şi-ar fi schimbat locul cu oricare dintre proscrişi. Care era soarta ce i-o vor hotărî oamenii-şobolan?

Cea mai mare nenorocire era să fie abandonat acum, după ce-i fusese luată insigna de diamant. Preţioasa cocardă zăcea încă în praf, acolo unde o scăpase Scoubaday şi pe moment părea că nu interesează pe nimeni, dar John nu avea curajul s-o ridice. Se temea ca oamenii-şobolan să nu înţeleagă greşit semnificaţia gestului său şi să-l pedepsească. Scoubaday era prea slăbit pentru a înăbuşi o revoltă de proporţii. Câţiva dintre oamenii lui nu făceau niciun secret din faptul că de-abia aşteptau să-i ceară socoteală în felul lor.

Scoubaday încă arăta foarte slăbit, dar starea i se îmbunătăţise vizibil. Îngenuncheat lângă el, John îi studia evoluţia cu o atenţie deosebită. Era omul de care depindea viitorul lui.

- Poate că este din cauza lipsei de calciu, îşi dădu cu părerea umezind buzele suferindului cu câteva picături de apă dintr-un bidon de plastic. Lipsa calciului din organism provoacă ameţeli şi scăderea puterii de muncă. Pe şantier

ni se dădeau tot timpul pastile de calciu, să rezistăm la efort…

Apa era greu de procurat în subterane, fiecare avea dreptul la o porție limitată din lichidul dătător de viață. Îi oferea porția lui de apă lui Scoubaday ceea ce însemna că până vor identifica o nouă sursă de apă va suferi de sete. Iar asta putea dura ceva timp, având în vedere circumstanțele. Era dispus să-şi asume chinul secetei.

- John…

Vocea lui Scoubaday era lipsită de obişnuita fermitate însă paloarea aproape îi dispăruse.

- Da…

- Taci dracului din gură… Vorbăria ta mă oboseşte.

- Voiam doar să te ajut…

- Să mă ajuți… Dacă nu ai măcar o fărâmă din pastilele de calciu de care-mi vorbeşti la ce naiba îmi ajută? Ştii să faci un masaj?

- Desigur…

Nu avea, desigur, o pregătire specială în această direcție, fusese considerat încă de la naştere prea tâmpit pentru a deprinde tainele tehnicilor de relaxare, dar avusese deseori ocazia să-şi exerseze talentul la locul de muncă. Nu toate traumele suferite de muncitori erau considerate suficient de importante pentru a fi tratate la cabinetul medical. Masarea unei articulații inflamate sau a unui spate frânt dădea rezultate mulțumitoare.

- Perfect… Desfă-mi cămaşa şi maseză-mi pieptul… Mă cam doare inima…

- Îndată! şi, cu mişcări iuți, începu să-i desfacă combinezonul mizerabil, atent la fiecare geamăt.

- Ştiai că, de fapt, inima nu doare? oftă Scoubaday. Nervul este înfipt în tendonul care susține inima, acolo se naşte senzația de durere pe care noi o punem pe seama cordului…

Când îi văzu toracele lui Scoubaday John simți un junghi prin intestine. Pieptul şi abdomenul lui Scoubaday erau pline de cicatrice profunde, ca şi cum pielea i-ar fi fost recompusă din bucățele de mici dimensiuni.

Începu să-i maseze partea stângă a pieptului, acolo unde simțea inima bătând aritmic. Când mai repede, când mai încet. O lua la galop pe nesimțite, pentru ca apoi să încetinească dintr-odată. De fiecare dată omul-şobolan făcea o grimasă de durere. Simți cum îl trec fiori. A-i atinge inima lui Scoubaday i se părea o dovadă de profană intimitate. Dacă i se întâmpla ceva?

- Ai mână bună..., oftă omul şobolan, zâmbind. În câteva clipe o să fiu ca nou...

- Nu ştiu dacă e bine să te supui efortului chiar acum. Cu problemele cardiace nu e de glumit.

Într-adevăr, cu problemele cardiace nu era de glumit şi unii nu glumeau deloc când venea vorba despre problemele privilegiaților. În minte îi răsări imaginea şucară a Pungaşului, zâmbind satisfăcut de rezultatele analizelor.

- Fii fără grijă, ştiu mai multe despre durerea de inimă decât crezi tu, John...

Sub mâna bătătorită John simți cum bătăile inimii devin din ce în ce mai regulate. Semn bun...

- Încă puțin, ceru Scoubaday. Ştii ceva, John? Noi doi avem ceva în comun... Ceva ce încă nu ți-am spus... Dacă ai şti cât de multe avem în comun...

Avea un glas afectat, deprimat. Privirea părea să depăşească limitele orizontului local, Scoubaday căzuse în butoiul cu melancolie. John începu să se întrebe dacă omul-şobolan nu-i făcea avansuri. Nu l-ar fi surprins. În cele câteva zile petrecute în subterane nu văzuse nicio femeie, deşi auzise că există totuşi câteva plutoane de prostituate ale canalizării. Sodomia trebuia să fie răspândită printre ostracizați. Simțise întotdeauna un

dezgust total pentru relațiile între parteneri de acelaşi sex, chiar dacă legea nu le interzicea. I se propunea să devină homosexual? Surprinzător, nu se simțea în stare să respingă o asemenea propunere. Dacă să-şi salveze viața însemna să devină amanta lui Scoubaday, era gata să-şi dea dosul la bătaie. Ştia cazuri în care bărbații acceptaseră să joace în pat rolul femeilor pentru mult mai puțin.

- Ştii ce mă intrigă în tot ceea ce mi-ai spus, John? Nu cred că ai mințit, cel puțin nu de data asta, dar ceva nu se leagă, nu este în regulă... Ai spus că de cazul tău s-a ocupat congresmanul Dawson în persoană. Nu cred că ştii, dar congresmanul Dawson se implică numai în cazuri deosebite. Situațiile de criză excepționale sunt specialitatea lui.

- Ştiu asta, oftă John, masând în continuare pieptul ciuntit; îi putea simți sub degete coastele rupte. A lăsat-o să se înțeleagă din clipa în care a intrat pe uşă. Şi mi-a strâns mâna şi m-a bătut pe umeri...

Scoubaday zâmbi. John avea al naibii de multe lucruri cu care să se mândrească. În mai puțin de jumătate de oră dăduse mâna cu purtătorul unei cocarde de diamant, apoi îi simțise bătaia pe umăr şi, ca totul să fie complet, John îl cotonogise pe mărețul personaj şi-i confiscase cocarda. De-a dreptul demențial...

- Ți-am spus că nu te suspectez că n-ai spune adevărul dar, dacă într-adevăr congresmanul Dawson s-ar afla pe urmele tale, subteranele ar geme de polițişti şi căutători. Dawson nu se opreşte până nu-şi atinge scopul... În ciuda a ceea ce s-a întâmplat zilele astea, pot considera că pe aici a domnit al naibii de multă linişte. Poți să-mi spui de ce pe urmele tale se află numai maşinării ciudate şi doar doi vânători de recompense? Poate o să-mi spui că există mulți alții, dar nu ne-au dat de urmă... Nu e chiar aşa... S-ar putea să ai noroc. Dacă Dawson voia neapărat să pună

mâna pe tine ar fi trimis mai mulți oameni în subteran decât există la suprafață... Ori poate are probleme mai importante decât tine...

- Scouby, am scos din funcțiune toate căcaturile, anunță Randalph, răguşit. Ce facem în continuare?

Scoubaday tresări, ca şi cum abia atunci ar fi luat cunoştință de restul oamenilor-şobolan. Îşi acoperi cu o repeziciune suspectă îngrozitoarele cicatrice. Scoubaday se ferea de ceva, îşi spuse John, dar, ținând cont că era singura lui speranță în vârtejul care amenința să-l înghită, nici nu îndrăznea să-şi pună vreo întrebare referitoare la secretele lui Scoubaday.

- Te simți bine, şefule? se interesă uriaşul, ştergându-şi fruntea transpirată de efortul distructiv pe care tocmai îl efectuase; se pare că lui Randalph îi făcea plăcere să distrugă lucruri.

- Nu sunt chiar într-o formă de zile mari, dar cred că voi face față solicitărilor, zâmbi Scoubaday.

Îşi încheiase combinezonul, ascunzându-şi total pielea mutilată şi, dintr-odată, deveni extrem de degajat.

- Ne-ai cam băgat în sperieți, rosti afectat Miguel. Nu ştim ce ne-am face fără tine...

- Să lăsăm aprecierile astea, îi opri Scoubaday cu o strâmbătură dizgrațioasă. Avem treabă... Mergem către canalizarea veche, acolo ne vor căuta ultima dată...

- Şi cu el ce facem? mârâi Scott indicându-l scârbit pe John, care se retrăsese în spatele singurului protector. Ar trebui să-l lăsăm aici...

- Deocamdată merge cu noi, hotărî Scoubaday după câteva clipe de chibzuială. Şi nu vreau să aud niciun fel de proteste. Dacă nu vă convine, drumurile noastre se despart chiar în această clipă. Eu şi cu John o vom lua în direcția opusă celei în care vă veți îndrepta voi.

- Scouby, sughiță Randalph negru de îngrijorare. Ştii foarte bine că fără tine suntem pierduți, dar omul ăsta este

cauza celor mai mari nenorociri. Ne vei pune în mare primejdie…

- Deocamdată rămâne cu noi… Mai vedem pe viitor.

Cu toate că le-ar fi plăcut să se debaraseze de îndată de acest bagaj incomod, nimeni nu-şi expuse părerea, chiar şi Randalph îşi înghiți protestele. Îl cunoşteau de multă vreme pe Scoubaday şi ştiau că vorbeşte serios.

- Mă bucur că ați acceptat, zâmbi Scoubaday. La drum…

- Cred că numai tu ai dreptul să ții insigna, îşi dădu cu părerea Fredd, ridicând diamantul.

- Mai bine i-ați da-o lui John, rosti Scoubaday, uluind pe toată lumea, inclusiv pe John căruia, după tot ceea ce se întâmplase, i se părea imposibil să-şi recapete cocarda.

- Ce vă mirați aşa? El a adus-o, e dreptul lui s-o poarte…

- Ascultați…, îi făcu atenți un şobolan cu mutră ştearsă, pe nume Derek, renumit pentru ascuțimea auzului. Motoare…

Abia după câteva clipe reuşiră să deslușească zgomotul care-l alarmase pe Derek.

- ATV-uri, îşi dădu cu părerea Randalph. Două bucăți… Vin încoace…

- Gata… Plecăm…, hotărî Scoubaday plin de energie. ATV-urile nu înseamnă decât un singur lucru: vânători de recompense. Doar ei se deplasează cu aşa ceva şi în fața lor insigna ta, John, nu face mai mult decât o ceapă degerată…

***

- Unde naiba s-or fi refugiat? La naiba! Pot spune că deja le simțeam duhoarea…

Sandoval îşi oprise ATV-ul şi iscodea prin tunele, lungindu-şi gâtul. În fața lor se zăreau rămăşițele a numeroşi roboți de hăituială şi capturare.

- Mamă! fluieră Bonner admirativ. Cineva s-a distrat puțin pe aici…

- Mda! Nu mă miră că i-au distrus pe roboți, drăcoveniile astea fac viața amară fugarilor, ceea ce pute însă în afacerea asta este proporția dezastrului. Nu se vede nicio urmă de explozie, îți trebuie o detunătură de calitate să poți scoate din circulație atâtea maşinării dintr-odată. Ori aici nu este nici urmă de aşa ceva… E ca şi cum toată aparatura asta s-a oprit brusc şi a aşteptat să fie măcelărită.

- Priveşte, din câteva rahaturi încă mai iese fum…, observă Bonner. Au fost distruse de puțină vreme.

- Omul nostru e undeva prin apropiere… Şi şi-a făcut prieteni… Poate că a şters-o chiar acum câteva clipe, când ne-a auzit motoarele.

- Am spus eu că facem prea mult zgomot…

- Las-o baltă… Fără ATV-uri eram încă la câțiva kilometri distanță… Întrebarea este în ce direcție au luat-o…

Descălecară de pe motoare şi începură să cerceteze zona, centimetru cu centimetru.

- Dacă veneam cu câteva minute mai devreme… Dracu' să-l ia pe ăla care a aruncat grenadele în galerie. A trebuit să ocolim ceva până să ajungem aici. Noroc că suntem motorizați…

- Da… Ştii la ce mă gândesc acum?

- Să nu-mi spui că te gândeşti la ce vei face cu jumătatea ta de milion. Am crezut că te-ai lecuit…

- O, nu… Mă gândeam la prietenul nostru comun, Adair… După figura pe care i-am făcut-o nu cred că va dori să devenim prieteni…

- Nu dorea nici înainte să fim prea intimi, fii fără grijă. Când o să-şi revină după înțepătura cobrei o să fie suficient de dement încât să spargă pereții ăştia numai lovindu-i cu curul. Până atunci sper c-o să punem mâna

pe nemernic şi recompensă şi ne vom refugia într-un colț de lume în care să nu ne găsească…

- Chiar atât de tare te temi de Adair? Te ştiam ceva mai curajos, începu Bonner s-o facă pe-a grozavul.

- Să nu mă înțelegi greşit, țâcă… Nu-mi este frică de moarte şi, în consecință, prea puțini oameni de pe lumea asta mă pot face să tremur cu adevărat, dar asta nu înseamnă că vreau să mor dintr-o prostie. Adair nu este prost, dar este mai greu de stăvilit decât o cireadă de tauri scăpați de sub control. Sunt sigur că şi el se gândeşte să se retragă dacă pune mâna pe bani. Festa pe care i-am jucat-o nu e deloc genul de glume pe care să-l guste. Când o să spună că vrea să ne omoare n-o să folosească o figură de stil. O s-o facă dacă va avea ocazia. Îți dau un sfat. Dacă te întâlneşti cu el nu aştepta să-i vezi arma pentru a trage. Împuşcă-l din clipa în care-l vezi. Gândeşte-te că şi el va face la fel…

- Chiar aşa turbat îl crezi?

- E foarte periculos… A fost o chestie deşteaptă să-l scoatem din joc, dar nu va pierde ocazia să ne plătească pentru mica noastră stratagemă.

- Cum de ți-a venit în cap să foloseşti anihilatorul Lucas pentru a-l scoate din cărți pe Adair?

- La asta m-am gândit încă de la început. Vezi? Mai important este să te gândeşti cum să pui mâna pe lovele decât să te gândeşti cum să le cheltuieşti, la asta se pricepe orice fraier. Iar eliminarea concurenței este unul dintre aspectele care nu trebuie neglijate.

- Şi ideea de a pune senzorii de mişcare să-l caute şi pe Adair… De-abia acum mi-am dat seama de ce…

- Da, a fost o mişcare inteligentă. Porcul era cât pe ce să înhațe premiul cel mare. Noroc că eram prin zonă şi am schimbat datele problemei… Cred că au luat-o în direcția asta…

Câteva urme se zăreau prin praf. Bonner le analiză scurt şi-i comunică lui Sandoval:

- Sunt urme de bocanci vechi, reparați cu te miri ce... Nici miros de încălțăminte de calitate.

- În regulă... Sunt oamenii noştri. N-o să-ți vină să crezi, dar mă simt cu un picior în clubul milionarilor...

***

Erau în infern. Altfel nu putea să descrie dezastrul care-i înconjura. Era mai rău decât îşi închipuise inițial că poate fi într-o canalizare. Frig... Umezeală... Mucegai... Aer viciat, care te obliga să strănuți la fiecare două minute... Noroi până la genunchi... Şobolani adevărați, mari cât o pisică, iritați că le era încălcat teritoriul, şi atât de îndrăzneți încât trebuiau să fie atenți să nu fie muşcați. Pereți care abia aşteptau să se dărâme, strivindu-te sub îmbrățişarea lor de piatră. Şi întunericul... Întuneric ca într-un mormânt. Asta era canalizarea veche, acea parte a sistemului de drenaj construită cu mai bine de două sute de ani înainte, poate chiar trei sute şi ceva, după aprecierea lui Scoubaday. Era un sistem primitiv, construit sub nivelul pânzei freatice, aşa se explica umezeala excesivă. Nimeni nu-şi mai bătuse capul s-o facă canalizarea locuibilă. Era gluma favorită a lui Randalph.

- Puțină răbdare, cerea mereu Scoubaday de la oamenii săi, deşi îngăduința acestora lăsa din ce în ce mai mult de dorit. O să ieşim de aici şi, grație cocardei A4+, vom face rost de tot ceea ce ne trebuie pentru a fugi din țară. O să ne descurcăm...

- Sigur..., rânji Miguel. (Cu câteva minute în urmă camarazii abia reuşiseră să-l scoată dintr-o gaură plină cu nămol puturos şi era supărat pe toată lumea.) Cât ai bate din palme, nu?

- N-am spus nicio clipă că ne va fi uşor, dar, pentru prima dată după ani întregi avem şansa de a părăsi

canalizarea. Cu insigna de diamant putem anihila senzorii de la frontieră sau chiar face rost de un avion…

- Vezi să nu… Nu cumva ai de gând să goleşti şi o bancă? Insigna aia pare că poată face şi asta…

- Nu e nimic de râs. Să golim o bancă este una dintre prioritățile mele. Chiar dacă reuşim să trecem granița, să nu ne facem iluzii că vom fi întâmpinați cu fraternitatea cu care erau primiți dizidenții politici acum câteva decenii bune. Avem nevoie de bani buni pentru a ne relua viața.

- Ce să spun… Eu unul am fost obişnuit să nu dau cioara din mână pentru cea de pe gard. Preferam să-mi duc traiul mizer de până acum decât să visez la mai bine cufundat până la gât într-o hazna, dar cine sunt eu să comentez? Scoubaday face ce vrea şi noi suntem siliți să-i acceptăm de prieteni pe prietenii lui. Pun pariu că, pe vremea când încă respira la suprafață, îşi umplea coşmelia cu animale de pripas. Aşa e el, nu poate lăsa nimic în urmă…

Scoubaday reuşi să-şi mai domolească oamenii după ce, în urma unei incursiuni în afară, le oferise prietenilor lui prima masă adevărată după ani de zile. Însoțit de Randalph şi Scott se folosise de insigna de diamant, împrumutată prin bunăvoința lui John, pentru a goli un magazin alimentar destinat privilegiaților. Guvernul avea mare grijă ca persoanele din A4+ să nu moară de foame. Mâncaseră pe săturate, în ciuda apelului liderului pentru cumpătate. Fredd se trezi fericit chiar cu o indigestie de zile mari. În plus, Scott şterpelise şi o provizie importantă de lanterne şi acumulatori, foarte utile în întunericul care domnea în vechea canalizare. Treaba asta îi displăcu lui Scoubaday.

- Orice cerere de acces a insignelor de diamant este înregistrată. Dacă se ştie că avem insigna A4+ nu va fi greu să se afle cine a spart magazinul. Chestia asta puțin mă interesează… Însă furtul lanternelor le va indica

urmăritorilor unde ne aflăm. Ce nevoie am avea de lanterne în canalizarea nouă?

Până la urmă găsise o soluție. O nouă vizită la magazin şi incendierea acestuia. Cine-şi mai putea da seama ce lipseşte având la dispoziție numai un morman de scrum? Cu ocazia asta lichidaseră tot stocul de acumulatori.

Apăruseră şi probleme neprevăzute. Într-o zi constatară că Jerome era de negăsit. Cel mai probabil era că nefericitul, care începuse să acuze ceva probleme la singurul ochi pe care-l mai avea, se rătăcise în galeriile umede. Şi nu era nimeni care să cunoască topografia subterană. Cât timp canalizarea nouă, salubră şi confortabilă, le oferise adăpost nimeni nu-şi bătuse capul cu drenajul vechi.

- Nu era el un tovarăş prea bun, dar nici nu merita soarta de a-şi sfârşi zilele pierdut prin colcăiala asta, concluzionase Scoubaday după ce căutările nu dezvăluiseră urma Ochiului. Încercați să dați de el, dar atenție, nu vă îndepărtați prea mult. E de ajuns că s-a pierdut unul dintre noi…

- Ar fi trebuit să fie aşa de interesat de soarta comună din clipa în care l-a adus pe inimosul ăsta al lui, bombăni Miguel. Cunosc câteva persoane care azi ar fi fost în viață…

Se mai semnalase o problemă, care însă părea să-l frământe cu adevărat numai pe Scoubaday. Fredd efectuase o descindere în zona pe care o ocupaseră înainte de a fi nevoiți să se refugieze în canalizarea veche. Chiar dacă dădea cu ochii de vânătorii de recompense, nu erau probleme. Nu figura pe lista lor. Şi ştia foarte bine să-şi păzească pielea.

Nu descoperise nimic suspect, subteranele erau mult mai pustii decât s-ar fi aşteptat, ceea ce era foarte greu de explicat. Din clipa în care începuse hăituiala pierduseră contactul cu cei de la suprafață. În plus, John le adusese

la cunoştinţă urâta faptă comisă de Tim Parker, astfel că Scoubaday socotise că nimeni nu mai era demn de încredere. Cu cât ştia mai puţină lume de refugiul lor, cu atât mai bine.

Însă un amănunt bizar deveni foarte interesant pentru Scoubaday. Fredd povestise că, la un moment dat, aproape se ciocnise de un pluton de cobre şi viermi de mătase. Drăcoveniile stăteau nemişcate deşi nu se stricaseră, funcţionau cât se poate de bine. După ce se îndepărtase puţin maşinăriile intraseră în alertă. Ce le imobilizase suficient timp cât omul-şobolan să poată păşi nestingherit printre ele? Regreta că nu sfărâmase măcar o parte din urâtele maşinării.

- Iniţial m-am gândit la insigna asta a lui John. Numai ea este capabilă să dezumfle vânătorii electronici., dar sunt sigur că noi n-am trecut pe acolo după ce a scos cocarda din buzunar. Şi, din câte ştiu, efectul codului înscris în diamant nu durează la nesfârşit… Ciudat… Dacă erau în funcţiune poate că eram un om mort… Sau poate că le-aş fi auzit venind, nu-s chiar aşa de silenţioase pe cât s-ar dori… Poţi să explici o chestie ca asta?

Scoubaday nici măcar nu încercase să-i explice. Se mulţumise să ridice din umeri, dar după acest incident devenise şi mai abătut decât de obicei. Liderul oamenilor-şobolan avea secretele lui şi nu era dispus să-şi deschidă sufletul în faţa nimănui. Iar Fredd concluzionase că Scoubaday ştia mai multe decât lăsa să se vadă.

Oricum, după acel episod, Scoubaday interzise cu desăvârşire cercetarea tărâmului părăsit.

***

Planul lui Scoubaday părea să dea roade. Timp de câteva zile nimeni nu-i deranjase. Totuşi, nu se putea spune că le era foarte bine. Condiţiile extreme îşi spuneau cuvântul. Jerome nu apăruse. Canalizarea îl înghiţise fără

să lase urme. Majoritatea oamenilor-şobolan sufereau de guturai. Randalph, care pătimise în trecut din pricina alergiei, trebuia să suporte şi recidiva bolii. Suferea cumplit. Din impozantul om capabil să doboare un grizzly cu palmele goale mai supraviețuia doar o umbră, care lăcrima şi strănuta întruna. Era, de departe, cel mai afectat, dar nici măcar o clipă nu-i reproşase ceva lui Scoubaday. În schimb nu avea niciun fel de cuvinte bune pentru John.

Dacă Randalph nu-i contesta autoritatea lui Scoubaday, în schimb Miguel devenise de-a dreptul agasant. Boscorodea mereu şi nu-i ascundea lui John că-l urăşte de moarte. Fugarul începu să-l supravegheze cu multă băgare de seamă pe roşcovan.

Însă nu reuşi să evite capcana pe care i-o pregătea răzvrătitul.

Starea de sănătate a lui Randalph se agravase, suferea de accese de sufocare şi aproape orbise din cauza lacrimilor. Parşivul mucegai se dovedea a fi cel mai mare duşman al uriaşului. Nu-i erau de niciun folos nici medicamentele pe care le procurase îndatoritorul său prieten.

Scoubaday hotărâse că Randalph trebuia să părăsească zona canalizării vechi, să se refugieze acolo unde climatul îi permitea să respire fără ajutorul pulverizatorului sau al măştii de oxigen. Randalph nu trebuia să aibă nicio grijă, când vor fugi îl vor lua cu ei, Scoubaday îşi dăduse cuvântul de onoare. Cu toate acestea, uriaşul se temea că va fi abandonat şi nu voia să se despartă de tovarăşii cu care împărțise nenumărate necazuri. În cele din urmă acceptase propunerea liderului. O să aştepte plecarea, ascuns într-o grotă mai confortabilă.

Scoubaday însuşi se oferi să se ocupe de „repatrierea" uriaşului, astfel că era nevoit să lipsească ceva vreme. Tot

ceea ce putea nădăjdui era că nu se vor întâmpla niciun fel de probleme cât va lipsi.

Nu trecuse nicio oră de la plecarea lui Scoubaday. Lipsa singurului său sprijin îl umplea de nelinişte pe John, chiar dacă acesta le recomandase ferm oamenilor-şobolan să nu-i facă niciun rău. De ceva vreme reuşea să-i stăpânească numai datorită unor mari eforturi. Îşi propuse să reziste până la întoarcerea lui Scoubaday. Trebuia să fie cu ochii în patru însă.

Ca şi cum nu ar fi fost destul, răcise cumplit. Abia reuşea să-şi mai stăpânească accesele de tuse. Pastilele aduse din expedițiile de la suprafață nu dădeau niciun rezultat. Conform prospectului administrarea lor trebuia însoțită de repaus la pat şi hrană corespunzătoare. Lui îi lipseau mai ales condițiile.

Dintr-odată îi veni să verse. Nu era pentru prima dată, stomacul îl supăra din ce în ce mai mult. Îşi luă lanterna şi se strecură într-o galerie mucegăită. Nu dorea să verse în fața şobolanilor, în primul rând nu era un spectacol plăcut, iar în al doilea rând nu dorea să le dea motive să se lege de el.

De-abia reuşi să-şi curețe stomacul de resturile mesei de prânz când simți o împunsătură în coaste.

- O mişcare şi te-ai dus dracului, idiotule..., şopti asasin Miguel, astupându-i gura.

Înspăimântat, se supuse, lăsându-se dus în direcția indicată de furibundul roşcat. Îl călăuzea prin tunele necunoscute, înțepându-l din când în când cu cuțitul în coaste.

După o jumătate de oră lungă cât un veac John văzu strălucind luminile canalizării noi. O rază de speranță îi pătrunse în suflet. Poate că şobolanul nu avea de gând să-l omoare, ci doar să-l abandoneze într-un loc de unde să-i fie imposibil să se întoarcă la grup. Încă nu-şi

dezvoltase acel simț care-i permitea să se orienteze în sihla subterană.

- M-am săturat de tine până în gât, mugi şobolanul, eliberându-l.

Totuşi John nu cuteza să-l atace. În mâna dementului văzu un ditamai cuțitul. Nici insigna de diamant nu putea face față unei arme atât de primitive.

- Scoubaday a spus..., încercă să-i atragă atenția asupra dispoziției liderului.

Nu credea că Miguel e atât de tâmpit încât să nesocotească poruncile şefului de ceată. Scoubaday nu l-ar fi iertat niciodată.

- La naiba cu Scoubaday...

Ochii lui Miguel aveau o căutătură de nebun şi ticuri nervoase îi schimonoseau din când în când mutra palidă. Continuă:

- E în stare să ne omoare pe toți numai să-şi simtă conştiința cavalerească împăcată. Mie puțin îmi pasă, sunt mai egoist şi nu mi-e ruşine să spun asta. Fiecare țestoasă cu carapacea ei, ce-mi pasă mie de belelele altuia? Tu ne-ai adus numai necazuri, nici nu mi-am putut închipui că există o piază atât de rea ca tine. Acum o să te omor...

- Dacă faci asta, Scoubaday n-o să-ți mai vorbească niciodată. Poate că o să te şi alunge..., încercă să-i explice la ce se putea aştepta dacă-şi punea amenințările în practică.

- Ştii ceva? A ajuns să nu-mi mai pese de asta... Pe bune că nu mă mai interesează. Scoubaday a fost mai bun cu mine decât însuşi fratele meu. Mi-aş fi dorit să am un frate ca Scoubaday. Nu am crezut însă că poate fi atât de tâmpit încât să rişte toate viețile noastre pentru una singură. Dacă tu o să mai rămâi mult timp în viață în curând niciunul dintre camarazii mei nu va mai respira. Nici chiar generosul ăsta de Scoubaday, deşi nu cred că realizează încă...

- Scoubaday va găsi o soluție…

- Pe mă-sa… Nu există nicio soluție în ceea ce te priveşte, blestematule. Noi mai avem o şansă, tu nu ai niciuna, pricepi? De ce să murim toți când poți muri numai tu? Crezi că-s tâmpit? De inima ta are nevoie posesorul unei insigne de diamant. Nu ştiu de ce încă întreaga armată a statului nu răscoleşte subteranele, dar simt eu c-or să vină curând să te caute. Dacă te duci dracului poate că vor înceta să ne vâneze. Du-te în iad, John Barton…

Clătinându-se ca şi cum ar fi fost beat, omul-şobolan atacă, folosindu-se de cuțit ca de o floretă. Singura şansă era să-l omoare el primul, Scoubaday va înțelege că nu a avut altă scăpare. Sări într-o parte, evitând lama tăioasă. Miguel lovi peretele.

- Mori, satano!

Ataca furibund, când învârtind hangerul ca pe o bâtă, când împungând aerul. John reuşi să se ferească, dar îi venea din ce în ce mai greu. Miguel terminase cu loviturile de tatonare, îi analizase tactica defensivă şi era decis să-l termine.

Dintr-odată se trezi cu spatele la zid. Nu mai putea folosi tactica retragerii. Urlând triumfător, Miguel se repezi cu cuțitul la gâtul lui. Abia reuşi să-i prindă mâna, oprind tăişul la câțiva centimetri de gâtul lui.

- De ce dracu' nu înțelegi că trebuie să dai în primire, vită încălțată? mugi şobolanul; îi putea vedea de aproape ochii injectați, plini de vinişoare roşii.

Miguel începu să apese. Avea o forță colosală, în ciuda constituției scheletice. John îl apucă cu cealaltă mână de gât, încercând să-l sugrume.

Dintr-odată îşi simți propriul gât apucat într-o strânsoare de fier. Şi Miguel adoptase tehnica sugrumatului. În plus, mai avea şi cuțitul…

Realiză în câteva clipe că-i era imposibil să reziste în fața omului-şobolan. Vederea i se întunecă şi simți cum cuțitul se apropie mai mult, aproape atingându-i pielea.

Ăsta este sfârşitul, gândi. La naiba, să se termine totul mai repede. O să dea drumul cuțitului... În cât timp moare un om cu gâtul tăiat?

O detunătură făcu să se cutremure tavanul. Capul lui Miguel explodă ca o roşie storcită şi trupul neînsuflețit se prăbuşi grămadă.

Tremurând, John începu să se uite în jurul lui în speranța de a-şi identifica salvatorul. Indiferent cine era, merita mulțumirile lui.

Dintr-un gang întunecat se desprinse o umbră, o siluetă familiară, pe care John simți că trebuie s-o cunoască. Nu putea fi vorba despre Scoubaday, umbra care se apropia cu paşi cumpătați era prea bondocă, prea rotofeie pentru a-i aparține omului-şobolan. De-a lungul respectivului tunel nu mai strălucea nicio lampă, astfel că încă-i era imposibil să vadă fața misteriosului salvator.

- Bună seara, John, răsună pe neaşteptate vocea umbrei.

O voce inconfundabilă. Acum nou-venitul pătrunsese în zona luminată, arătându-şi fața. Înaintea lui, ținând în mâini o puşcă a cărei țeavă încă fumega, stătea zâmbind însuşi senatorul Dawson. O nouă cocardă de diamant îi strălucea pe reverul uniformei de vânător. John era un om mort.

***

- Am spus bună seara, John..., cârâi congresmanul Dawson, bine dispus. Nu mai ştii să răspunzi la salut?

- Bună seara, domnule, rosti John, incapabil să reacționeze independent.

Din spatele lui Dawson apăru un agent de pază, îmbrăcat în uniforma corespunzătoare, aproape distrusă de umblatul prin canalizare.

- El este, domnule? întrebă agentul țintuindu-l cu pistolul-mitralieră.

- Da... El este... În sfârşit, suntem iar față în față, domnule Barton...

Congresmanul arăta din cale-afară de obosit. Aşa se şi simțea, în ultima vreme nu se odihnise prea bine. Doar excesul de pastile şi băuturi energizante îl mai ținea în funcțiune.

John începu să se retragă cu spatele, urmărit îndeaproape de Dawson şi agent. Deşi aveau arme în mâini nu se grăbeau să le folosească, orice rană care punea în pericol viața fugarului compromitea şansele de supraviețuire ale grefatului. Dacă se mai ajungea la grefare.

- Ce vreți de la mine? întrebă, aşteptând un alt răspuns decât cel pe care-l ştia deja.

- Ceea ce ți-am cerut şi la prima întâlnire, căscă Dawson, obosit.

Epuizarea îi lungise trăsăturile feței, transformându-le într-o mască imobilă, grotească. Chiar şi buzele, abia i se mişcau.

- Eşti un băiat rău, John Barton... Un băiat foarte rău, care ne-a pricinuit o mulțime de probleme, care a pus în pericol însăşi siguranța națională. Am crezut că vei aprecia cum se cuvine mărinimia de care am dat dovadă...

- Mărinimie?! şopti John, uluit. De unde dracu' mărinimie?

Începu să privească în jurul lui, căutând ceva care să-l scoată din încurcătură. Nu se putea lupta cu cei doi descreierați. Dacă pe congresman îl putea răpune fără niciun fel de probleme, arăta mai degrabă ca un butoi de gelatină decât ca un luptător, nu la fel stăteau lucrurile cu

agentul, un tip masiv şi antrenat. Doborâse odată un agent, dar să repete figura i de părea imposibil.

Privirea îi căzu pe cadavrul lui Miguel. Nenorocitul murise repede, înainte să-şi dea seama ce se petrece. Jumătate din cap îi lipsea, singurul ochi rămas întreg afişând o mină întrebătoare. În mână încă ținea strâns jungherul.

Fulgerător, John se aplecă şi înşfăcă cuțitul. Agentul ridică arma, din reflex, dar congresmanul îl opri. Fugarul nu trebuia vătămat sub nicio formă.

- Dacă mai face careva un pas, jur că-mi bag cuțitul în inimă, urlă John răguşit, aşezându-şi vârful jungherului între coaste. O singură mişcare şi mi-am tăiat inima... La ce-o să vă mai folosească o inimă înțepată?

Congresmanul făcu semn agentului să se oprească. Individul din fața lor era epuizat din pricina stresului, înnebunise în decursul hăituielilor pe care le îndurase prin canale şi, în consecință, părea capabil să-şi ducă amenințarea la capăt.

- Opriți-vă, la naiba, altfel...

Neslăbindu-i din ochi, John îşi desfăcu salopeta, dezvelind pieptul păros. Mută arma chiar în zona în care-şi putea imți bătăile înnebunitoare ale inimii. Începu să apese cuțitul. Simți cum vârful armei îi sfâşie pielea, afurisitul de Miguel se îngrijise corespunzător de şiş, tăia mai ceva ca un bisturiu. Un firicel de sânge se ivi din locul în care se înțepase. Las' să curgă... Poate că aşa vor înțelege că vorbea serios. Poate-i ținea la distanță suficientă vreme până venea cineva să-l ajute, poate chiar Scoubaday. Sau poate îi venea vreo idee. Pentru moment, important era să câştige cât mai mult timp. Şi agentul, şi congresmanul păreau la capătul puterilor. Nici el nu se simțea mai în formă, dar avea un avantaj, lupta pentru propria-i viață.

- Mai bine îmi dau inima la câini decât să v-o dau vouă. Înapoi! Vorbesc serios...

Agentul începu să şovăie, milogindu-se din priviri către congresman. El era singurul care putea decide ce hotărâre vor lua, dar era evident că amenințările lui Barton îl vizau pe el. Dacă se întâmpla o nenorocire Dawson ştia pe cine să dea vina.

Însă congresmanul nu schiță niciun gest. Părea o stană de piatră la care numai ochii, mai bulbucați decât de obicei, se mişcau imprevizibil.

- Înapoi! hohoti John, lărgindu-şi rana. Înapoi!

Se feri să înfigă lama mai adânc, lărgind tăietura inițială obținea acelaşi efect, sângele curgea din ce în ce mai abundent. Nu dorea cu adevărat să moară, dar era hotărât să-şi străpungă inima mai degrabă decât să i-o ofere congresmanului. Însă refuza să accepte că era încolțit fără scăpare. În ultima vreme i se întâmplase de nenumărate ori să se găsească în situații pe care inițial le apreciase ca fiind fără ieşire, dar salvarea se ivise în ultima clipă, când nu mai nădăjduia la nimic. I se întâmplase cu câteva minute mai în urmă, capul lui Miguel explodase exact înainte de a-i străpunge gâtul. Nici nu-şi imaginase că, după ce se chinuise cumplit să împiedice cuțitul să-l înjunghie va ajunge să-şi implânte singur în trup vârful de oțel. Constată că nu-l durea prea tare.

Congresmanul, chiar dacă părea intimidat de amenințările lui John, refuză să facă pasul înapoi. Arăta ca o sperietoare de ciori, una a naibii de oribilă, capabilă să le pună pe fugă pe detestatele zburătoare.

- Înapoi! horcăi.

- Haide, John, nu fi atât de egoist, cârâi Dawson, obosit.

John simți că sângele i se transformă în foc, mânia care-l înhățase era cumplită. Toată viața îl exploataseră, îl siliseră să-şi rupă şalele pe şantiere fără nume şi nu i se

oferise în schimb mai nimic. Îl hăituiseră ca pe un animal sălbatic, fără să le pese de sentimentele lui şi acum îl acuza că este egoist? Dacă nu ar fi realizat ce armă mortală reprezintă agentul care-l însoțea, s-ar fi repezit şi i-ar fi luat beregata înainte să-şi dea seama ce i se întâmplă. Ştia însă că, atâta timp cât îl avea alături pe agent, Dawson nu avea de ce să se teamă.

- Eu, egoist?! Ce-ai zice dacă ți-aş spune că eşti nebun, cel mai nebun om din câți au păşit pe fața pământului? Un hoț, un bandit… Un dement criminal…

Simți nevoia să-i arunce în față congresmanului tot ceea evitase să rostească o viață întreagă față de regimul oprimant care-l transformase într-o unealtă vorbitoare. Ceva mai mult decât un sclav antic. Diferența consta în faptul că nu era pus să lucreze cu lanțuri la mâni şi la picioare şi nu era bătut. Împotriva lenei era mai eficientă pedeapsa pecuniară.

- Mă judeci prea aspru…

De necrezut, dar Dawson zâmbea, un zâmbet îngăduitor, de individ superior.

- Mă judeci prea aspru, John. Personal, m-aş caracteriza drept un visător… Un idealist…

- Nu ai nimic de visător sau de idealist în tine, se stropşi John, apropiindu-se cu un pas de cel mai aprig duşman al său.

Agentul intră în gardă, alertat. Fugarul se opri la timp, persoana congresmanului nu se aflase nicio clipă în pericol.

- Nu eşti decât un nenorocit căruia îi place să se joace cu destinele oamenilor. Tu nu-ți dai seama cât rău ai făcut oamenilor de rând, tuturor celor pe care îi consideri mai jos decât tine? Un gunoi sadic şi hrăpăreț, asta eşti, nu ai nimic de visător în tine…

- Ba da, oftă Dawson. Sunt un visător incurabil, însă un visător care a reuşit să-şi transforme visele în

realitate... Un visător care a trecut în etapa superioară a existenței sale, aceea de modelator al lumii.

- Asta nu te face să fii mai puțin ticălos... Ai ajuns să conduci lumea după bunul tău plac, să te joci de-a stăpânul absolut. Nu te interesează decât să te joci cu viața oamenilor, pentru tine nu valorăm nimic.

- Te înşeli, John. Ți-am spus că mă judeci prea aspru...

- Şi ce dracu' te interesează pe tine că te judec prea aspru? Ar ajuta la ceva dacă te-aş aprecia cu mai multă indulgență?

- Nici nu-ți imaginezi cât de mult ar ajuta, John... Hai, fii băiat de treabă şi lasă jos cuțitul, putem discuta omeneşte...

- Să discutăm omeneşte? Cu tine nu se poate discuta omeneşte. Eşti un monstru pentru care contează doar ceea ce vrea el. Nu te interesează părerea altora.

- Ba mă interesează, îl contrazise Dawson, iritat. Țin chiar foarte mult la părerea oamenilor.

- Da?! De aceea ai transformat toată țara într-un gulag, terorizându-ne cu insignele tale blestemate? Am primit porcăria cenuşie la paisprezece ani şi de atunci mi-a controlat destinul. Ne-ai transformat pe toți în sclavi care să trudim pentru cei pe care catalogarea ta i-a considerat superiori... Asta crezi că şi-a dorit lumea?

- Dacă ai puțină răbdare, îți pot explica...

John clipi nervos. Chiar că avea de-a face cu un nebun. În jurul lor totul mirosea a moarte şi disperare, iar congresmanul se dădea de ceasul morții pentru a-i oferi nişte explicații pe care nu ținea să le audă, de parcă s-ar fi aflat în campanie electorală, încercând să obțină votul unui important elector. Dar a accepta explicațiile lui Dawson însemna să câştige ceva timp...

- Te ascult numai dacă-i spui gealatului tău să se retragă în tunel.

- John, băiete, nu sunt chiar atât de tâmpit... Albert rămâne aici, este asigurarea mea că măcar eu voi ieşi viu din subterane. Fii fără grijă, Albert nu va face nimic fără ordinul meu...

Gorila înclină din cap, în semn de supunere.

- Mă acuzi de multe, dragul meu John, dar mai întâi ar trebui să analizezi mai bine. Spui că am transformat lumea într-o puşcărie? Poate că aşa arată, dar deocamdată era singura soluție la criza resurselor. Am împărțit oamenii pe categorii, este adevărat. Am stabilit rații stricte pentru fiecare categorie în parte, e şi asta foarte adevărat... Să ştii că nu eu am avut ideea asta, eu doar am pus-o în practică...

- Şi ce dacă? Nu contează cel care se gândeşte să fure ci cel care bagă mâna în buzunar. E diferența între intenție şi faptă...

Îşi propusese să se prefacă doar că-l ascultă pe congresman. Trebuia să găsească o ieşire, discursul tembelului trebuia să-i ofere răgazul necesar. Poate că dacă se va apropia de una dintre galerii suficient cât să iasă din bătaia puştilor... Însă nu armele erau problema. Dacă voiau doar să-l rănească, trăgându-i un plumb în picior, ar fi făcut-o încă din prima clipă. Însă nu erau dispuşi să rişte, prin picior trec vene importante, safena, de exemplu, prin care circulă o cantitate importantă de sânge. În câteva clipe puteau obține un cadavru lipsit de valoare, Scoubaday îi explicase că prelevarea grefelor devenise o operațiune foarte delicată.

Agentul putea să-l ajungă în doi timpi şi trei mişcări. Nu putea lupta cu sorți de izbândă împotriva lui. Şi nici nu putea utiliza la nesfârşit trucul cu cuțitul. Trebuia să-l scoată pe agent din joc dacă dorea să-şi salveze pielea.

- Ba deloc... Încă de la începuturile ei omenirea a fost chinuită de dorințe imposibile. Tot timpul oamenii de rând şi-au dorit să existe un echilibru între ceea ce primeşte un

individ şi ceea ce este el capabil să ofere omenirii în schimb. Disproporţii au existat întotdeauna, indivizi incapabili să ducă la bun sfârşit până şi spălatul unei farfurii s-au bucurat de tot luxul posibil fiindcă şansa a făcut să se nască într-un palat în timp ce truditorii abia aveau cu ce să-şi ducă zilele.

- Recunoşti, deci?

Nu trebuia să fie atent la Dawson, trebuia să se concentreze pe agent. El era cel mai periculos inamic al său. Şi totuşi, nu se putea opri să nu-l asculte. Hârâitul de ferestrău emana o acțiune hipnotizantă.

- Recunosc, dar nu contează, chestia se referă la ce s-a întâmplat demult, înainte de venirea noii ordini. Ce spui, John, băiatule, este corect ca un universitar capabil să breveteze o invenție la şase luni să fie plătit cu un salariu de mizerie, iar un retardat care nu face decât să alerge după o minge pe un stadion plin de dezaxați să câştige milioane de dolari pe sezon? Care dintre cei doi termeni puşi în discuție aduce un serviciu mai mare omenirii? Savantul sau fotbalistul? Care crezi că face mai multe pentru semenii lui? Geniul care caută soluții pentru bunul mers al omenirii sau gogomanul care ridică tribunele în picioare când bagă mingea în plasă? Şi totuşi, idiotul care bate mingea şi de-abia era capabil să se semneze a avut mai mereu prima şansă. Lui i s-a acordat atenția, lui i s-au acordat toate onorurile şi accesul nelimitat la resurse. Ce e mai de preț pentru omenire? Cui trebuie să i se acorde o atenție mai mare? Unui pompier care salvează vieți sau unui lăutar care distrează clienții într-un local de lux? Să zicem că pe lumea asta nu există decât un copac capabil să furnizeze fructe pentru o sigură persoană şi pompierul şi lăutarul. Dacă ar depinde de tine cui ai da copacul? Pompierului sau lăutarului?... N-am făcut decât să pun lucrurile în ordinea lor firească, în ordinea dorită de oameni. Majoritatea oamenilor au fost de părere că

fiecare trebuie să primească exact cât merită, fiecare să fie răsplătit după serviciile pe care le aduce societății. Totdeauna au existat asemenea glasuri şi, culmea, după ce a intrat în vigoare Catalogarea Cetățenilor, aceiaşi oameni au strigat că era mai bine înainte, când fiecare se descurca după alte criterii decât inteligența proprie. Fiecare şi-a dat seama că era mai uşor să-l critici pe vecin, să consideri că primeşte mai mult decât merită şi că dacă te-ai considerat mereu deasupra lui nu înseamnă că ai avut dreptate. Înțelegi, John? Omenirea şi-a dorit dintotdeauna o ierarhizare valorică, una care să le ofere bogătaşilor înfumurați şi tâmpiți noroiul pe care îl merită şi să le ofere celor cu adevărat merituoşi măcar o bucățică din plăcinta comună. Acesta era modelul de societate ideală la care visau mulți, societatea care oferă sclavului lanțuri, iar geniului cununa de lauri. Le-am oferit-o... Nimeni nu poate spune că nu asta s-a dorit. Societatea perfectă... Societatea Dawson...

- Abia când ceea ce au visat a devenit realitate şi-au dat seama teoreticienii ce înseamnă o societate în care primeşti exact ceea ce meriți. Şi s-au declarat dezamăgiți. Una era să ocupi o poziției inferioară în societate şi să trâmbițezi că ți se cuvine mai mult şi alta e să ți se arate banca în care trebuie să te aşezi. Catalogarea mea nu lasă loc de greşeli, Johnny boy... Mai rău e că nu lasă loc de pretenții. În mare, fiecare şi-a ocupat locul pe care-l merită, fie că-l mulțumeşte, fie că nu, singurul meu regret este că modelul meu de societate nu a fost adoptat mai devreme, altfel am fi avut mai multe de oferit fiecărei categorii în parte şi starea de nemulțumire s-ar fi diminuat.

- Mai mult?! Despre ce naiba vorbeşti? Voi, cei din turn, n-ați da o firimitură în plus celor care nu stau la masa voastră. Nu vă mai săturați...

- Nu dăm mai mult pentru că nu putem, băiete. Nu avem de unde da. Societatea tradițională, care permitea

nulităților să se ridice în fruntea valorilor a murit, John, însă sechelele le suportăm noi, cei care am găsit soluția socială perfectă. Din păcate e prea târziu. De-a lungul secolelor, condusă de lideri care nu meritau nici să mănânce la un loc cu câinii, de tot felul de nebuni aleşi în mod democratic, omenirea şi-a secătuit resursele în războaie şi întreprinderi energofage. Dă o avere pe mâna risipitorului... ce se va alege din ea? Nici măcar praful de pe tobă. În schimb o ghindă în mâna unui înțelept poate fi premisa pentru o pădure de stejar. Nici măcar nu-ți poți imagina câți oameni inteligenți, câte genii a pierdut omenirea din cauză că acestora le-au lipsit mijloacele de a ieşi în evidență. Şi tot la fel nu-ți poți imagina cât rău au făcut tâmpiții care au ajuns să conducă destinele lumii. Abia acum lucrurile s-au aşezat aşa cum trebuiau să stea de la început. Însă ajută atât de puțin...

- Societate perfectă?! Şi cu viața de sclav cum rămâne? În societatea ta perfectă este loc şi pentru robi? Am trăit în societatea ta, domnule Dawson, şi mi-a ajuns. Regulamente şi raționalizări, respectarea legii. A fost mai rău decât în sclavie...

- Dacă nu era societatea mea ți-ar fi mers şi mai rău... Eu am insistat ca fiecărei categorii să i se ofere un minimum, dar să i se ofere ceva, chiar şi celor cu adevărat inutili.

- Minți... Nu ne-ai oferit nimic...

- V-am oferit mai mult decât v-ar fi dat oricine altcineva... Sclavia nu e nouă, John, sclavia a existat de când lumea. Chiar şi după ce a fost abolită oficial sclavia a continuat să existe, chiar şi în statele cele mai democrate. Muncitorii din uzinele de la sfârşitul mileniului trecut, cei care au obținut cea mai mare răsplată pentru munca lor, tot un fel de sclavi erau...

- Ba nu! E cea mai neruşinată minciună... Oamenii aceia nu erau sclavi, aveau dreptul la o casă numai a lor, la o maşină, aveau dreptul la viaţă...

- Poate că nu... Aveau aceste drepturi, nu te contrazic, dar dacă e să compari cu resursele uriaşe de care dispunea omenirea o să vezi că nu primeau nici cât primeşte azi un cetăţean F... Plăcinta era mult mai mare, John, dar prea puţini aveau şansa de a se înfrupta din ea şi mai puţini meritau cu adevărat. Plângi traiul mizer al celor din E şi F? În vremurile alea frumoase pe care le regreţi atâta, cei din E şi F ar fi fost lăsaţi să se sfârşească de foame şi de boli... Crezi că meriţi mai mult? Ai avut ocazia să capeţi mai mult, dar nu prea te-a interesat. La ce vârstă ai primit insigna? La paisprezece ani? După ce ai absolvit o şcoală pe care ai tratat-o cu dispreţ, domnule Barton. Nu ţi-a plăcut cartea şi ai crezut că eşti stăpânul lumii care poate pretinde orice fără să ofere nimic. Te-ai dezumflat când ţi-ai văzut cocarda? Era cam târziu să-ţi revii... trenul plecase din gară şi tu nu erai în el... Dacă societatea care crezi că ţi-ar fi oferit mai mult supravieţuia până azi, tu şi cei asemenea ţie n-aţi fi primit nici cât categoria F. Poate v-ar fi eutanasiat, poate v-ar fi băgat în lagăre de concentrare... Noi nu avem vagabonzi şi pentru fiecare cetăţean e pus ceva deoparte. Nu e mult, şi pe viitor va fi şi mai puţin... Înţelegi?

Înţelegea... Surprinzător, nu reuşea să găsească argumente cu care să contracareze spusele enotului. Avea o gură... Chestia cu şcoala era adevărată. Abia aplicarea insignei cenuşii reuşise să-l aducă la realitate.

- Dar lagărele? Există şi în societatea ta lagăre şi închisori. Ştiu că există...

- Bineînţeles că există... Totdeauna vor exista elemente declasate care vor trebui reeducate. Pentru noi, cei mai periculoşi sunt cei care vor să obţină o catalogare superioară celei pe care o deţin, să se cţere pe scaune pe

care nu le merită. Sau cei care nu vor să-şi îndeplinească obligaţiile determinate de categoria din care fac parte. Nici nu-ţi închipui câţi vor să eludeze sistemul, nici chiar pedepsele draconice nu-i fac să renunţe la planurile lor…

- Tim Parker…

Numele îi zburase de pe buze aproape fără să-şi dea seama. Dacă era s-o păţească, de ce să nu atragă atenţia şi asupra unuia dintre cei care încercase să-l vândă? Se va simţi mult mai bine când Parker va păşi pe poarta lagărului.

- Ştiu despre ce vorbeşti, un exemplu că nici în perfecta societate Dawson nu merg toate perfect. Cine şi-ar fi închipuit că genialitatea poate consta în a fugi de obligaţii? Fii fără grijă, amicul Parker, care s-a dovedit a fi traficant de alcool, narcotice şi prostituate, şi-a primit pedeapsa. De câteva zile şi-a început programul de reeducare la Wabash.

Simţi o adevărată satisfacţie. Porcul de Parker o păţise însă asta nu-l anihila pe agent. Dacă ar putea să-i arunce cuţitul în cap sau în gât… Hangerul greu nu era o armă de domnişoară. Însă se iveau câteva neajunsuri. Nu se pricepea deloc să arunce cuţitul în stilul luptătorilor de comando, chiar era ferm convins că nu-l va nimeri pe Albert, necum să-l omoare. Şi dacă rămânea fără singura posibilitate de a-i ţine la distanţă pe cei doi agresori nu putea scăpa cu fuga.

- Omorul de persoane… Donaţia de organe… Societatea perfectă?

- Asta e singura hibă a creaţiei mele, dar nu sunt dispus s-o reneg. Geniile trebuie să supravieţuiască, ele sunt cele care duc America înainte. Naţiunea americană este cea care contează cu adevărat, nu cetăţeanul ca unitate. Dacă singura posibilitate de a asigura supravieţuirea geniilor era să sacrific cetăţenii de calitate

inferioară, iată că am făcut-o... Avem nevoie de inima ta, John... Nu fi egoist...

- Egoist?! Iar ajungem la asta?...

- John, gândeşte-te la cât de mult s-a investit în urmărirea ta, la câte resurse s-au consumat, la câte speranțe s-au legat de inima ta... Dacă nu laşi cuțitul jos şi o să continui să ți-l bagi în piept ce ai de câştigat? Mori oricum, fie că-ți străpungi inima, fie că o donezi. Nu e mai bine ca cineva să se folosească de ea?

- Eşti nebun...

- Sunt realist... Prea realist. Dacă te omori toate eforturile noastre au fost zadarnice, iar viitorul ni se arată în culori foarte nepotrivite. Malcom este unul dintre puținii oameni care poate salva omenirea, iar tu eşti singurul care-l poate ajuta. Îți cerem sacrificiul suprem, John. Ăsta este adevărul. Un adevăr crud... Eşti unica noastră speranță...

- Sacrificiu?! Cât de uşor îți vine să vorbeşti despre sacrificiul altora...

- Nu trebuie să faci atâta caz, John. Nu eşti primul care se sacrifică pentru o cauză în care nu crede, istoria este plină de exemple de sacrificii pentru cauze mult mai mici. Milioane de americani s-au jertfit pentru ca America să poată stăpâni lumea. Oasele lor sunt răspândite prin toată lumea: China, Vietnam, Japonia, Irak, Europa... Peste tot găseşti urmele celor care s-au sacrificat pentru America. În războiul de independență, când suna goarna, până şi copiii erau gata să-şi dea viața pentru țară, iar tu socoți că viața ta este mai importantă decât soarta omenirii. Ai o părere foarte bună despre dumneata... Şi eu te cred un băiat de toată isprava, dar nu pot pleca fără inima ta...

- Vorbeşti aşa pentru că nu ştii ce e acela sacrificiu... Tu n-a trebuit să te sacrifici niciodată...

- Ba da, ştiu ce înseamnă sacrificiul, John, ştiu foarte bine. Nici nu-ți imaginezi cât de bine ştiu.

- Nu ştii…

- Ba ştiu! Sacrificiul meu a fost cel mai mare sacrificiu pe care-l poate face un om…

- Doar nu ți-ai donat coaiele…

Încă simțea nevoia să râdă…

- Aş fi preferat să-mi donez oricare organ decât să sacrific ce aveam mai drag pe lume…

Ochii lui Dawson înotau în lacrimi.

O scurtă busculadă se produse în tunelul prin care venise Dawson. Scoubaday apăru ținându-l de gât pe Jerome, care se zbătea să scape.

John simți că steaua lui a început să strălucească din nou. Dacă venise Scoubaday însemna că avea o şansă. Scoubaday n-o să-l abandoneze.

Omul-şobolan privi buimăcit în jur, dar realiză repede care era situația. Îi trase un şut în vintre lui Jerome care se prăvăli gemând.

- Trădător nemernic…

- Am vrut şi eu să scap la liman, chirăi Ochiul, clipind către Dawson. M-am tot săturat să fiu bătaia voastră de joc…

- N-aveai decât să ne părăseşti, sunt sigur că alții te aşteptau cu brațele deschise.

John observă că nici Dawson, nici agentul nu ridicaseră armele la Scoubaday, ca şi cum nu l-ar fi luat în seamă.

- Tu…, şopti congresmanul Dawson albindu-se brusc. Tu…

- Da, eu, pufni omul-şobolan, strângând din pumni. Ce cauți aici?

- Aceeaşi întrebare aş putea să ți-o pun eu, replică Dawson, neintimidat. Cred că-mi datorezi nişte explicații.

- Nu-ți datorez nimic! Chiar nimic... Eşti cel mai mare ticălos de pe fața pământului şi pentru mine asta vei rămâne. Pleacă! Nu te dorim aici...

- Scoubaday, îl cunoşti?! rosti John, surprins.

În ciuda încordării existente între cei doi, exista o familiaritate în replicile pe care şi le aruncau.

- Scoubaday?! cârâi Dawson. Acesta este numele tău acum?

- Aşa îl cheamă, Scoubaday, simți şi John nevoia să se amestece; îi revenise curajul.

- Nu vreau să am nimic de-a face cu tine, îi aruncă Scoubaday congresmanului. Nu după tot ceea ce ai făcut...

- Ți-am salvat viața...

- Mi-ai salvat viața?! Ce să spun... Mi-ai salvat viața... Cine ți-a cerut asta? Şi cu ce preț?

- Paul, ascultă-mă..., gemu Dawson. Noi doi n-am apucat niciodată să vorbim cum trebuie...

- Paul?!

Era rândul lui John să se mire, poate că nu ar fi trebuit, Scoubaday oricum nu suna a nume de trecut în certificatul de naştere. Întrebarea era de unde-l cunoştea Dawson pe Scoubaday? Se părea că-l cunoaşte foarte bine.

- Da, Paul Dawson... Cel căruia voi îi spuneți Scoubaday este fiul meu...

Cuvintele lui Dawson avură efect paralizant asupra lui John. Scoubaday... fiul lui Dawson? Fiul lui Dawson?

- Scoubaday?!

Aştepta ca omul-şobolan să-i spună că Dawson îşi pierduse minții le cu desăvârşire. Că era mult mai nebun decât credea...

- Da, John, oftă Scoubaday. Are dreptate, sunt fiul lui... Numele meu este Paul Dawson...

- Dar cum... Ce naiba... Ce...

- Vrei să ştii ce s-a întâmplat? Vrei să ştii de ce am ales să mă refugiez în subterane când puteam trăi într-un palat?

Vrei să afli taina mea? De ce nu-i spui, tată? Ai avea curajul să-i spui şi lui adevărul? Eu am trăit cu adevărul ăsta o viaţă... Tu ai putut trăi?

- Paul, calmează-te... Am făcut ceea ce trebuia.

- Nu pot să mă calmez... Nu vreau să mă calmez... Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Credeai c-o să fiu atât de insensibil să accept ceea ce ţi-a fătat ţie mintea într-un mandat de parlamentar? De ce nu-i spui şi lui John care e treaba? Ai curaj?

- Dar ce ţi-a făcut, omule?

Indiferent cât de încordate erau relaţiile între cei doi, John nu putea crede că este ceva cu adevărat ireconciliabil. Nu avea, desigur, intenţia de a media între cei doi, dar tare şi-ar fi dorit să afle care era taina lui Scoubaday.

- Paul... Nu a fost decât vina ta...

- Vina mea? De ce a fost vina mea? Nu ţi-am cerut să mă salvezi... Ai crezut că voi putea trece peste ceea ce ai făcut şi voi merge mai departe? Asta ai crezut, criminal dement...

- Am făcut ceea ce legea m-a obligat să fac, fiule...

- Legea?!

- Da, legea. Amendamentul Dawson...Nimeni nu este mai presus de lege, nici chiar cel care o face... Trebuia să mă supun legii...

- Tu, să te supui legii?!

- Întotdeauna m-am supus legii, Paul. Chiar şi atunci când am considerat că e nedreaptă. Dacă nu eşti capabil să te supui rigorilor legii pe care ai creat-o nu înseamnă că eşti un infractor, eşti mai mult decât atât. Nu e etic să susţii ceva în care nu crezi.

- Etic?! Ce e etic în ceea ce ai făcut?

- Ţi-am salvat viaţa... Ţi-am salvat viaţa după ce ai fost suficient de inconştient încât să goneşti cu peste două sute de mile la oră pe o furtună. Puteai să mori...

- Preferam să mor, aşa cum ai lăsat-o să moară pe Ginna... Tu ai lăsat-o pe Ginna să moară deşi putea fi salvată...

- Ginna a murit mai ales din cauza ta. Dacă ai fi avut măcar un sfert din coerența judecății la care mă supui acum nu te-ai fi comportat ca un descreierat. Şi erai şi beat la volan. Tu, un posesor al cocardei de diamant...

Asta chiar le întrecea pe toate. Scoubaday, fiul lui Dawson, posesor al unei cocarde A4+... Ce naiba căuta un asemenea specimen în canalizare? Desigur că nu teribilismul vârstei îl silise să fugă de acasă.

- Ai obținut insigna pe merit, nu pentru că erai fiul meu, toată lumea ştie. Dacă insignele ar fi fost acordate pe grade de rudenie, atunci toată familia mea ar fi avut cocarde de briliant. Însă nu ai obținut-o decât tu, Paul...

- Dacă fratele meu ar fi obținut şi el cocarda de diamant l-ai mai fi sacrificat pentru mine? Sau ai fi sacrificat pe oricare dintre numeroşii tăi copii doar pentru a mă ține pe mine în viață? Ştiți ce a făcut dementul? L-a sacrificat pe fratele meu Robert, care avea doar o cocardă B, pentru a-mi înlocui organele distruse în accident... Un criminal! Eu, rebelul cu A4+, am fost salvat, iar fratele meu, un băiat liniştit, a trebuit să moară doar pentru că aşa spunea legea şi era mai puțin inteligent. Asta e dreptatea ta, tată? Nu te-a durut când ai semnat condamnarea lui Robert la moarte? Chiar ai crezut că o să apreciez gestul ăsta al tău? Sau că neînțelegerile dintre noi vor dispărea? Te-ai aşteptat să cad în genunchi şi să-ți mulțumesc? Robert nu era numai fratele meu, era cel mai bun prieten... În seara aceea m-ai lipsit de două ființe la care țineam mai mult decât la viața mea...

Scoubaday avea lacrimi în ochi, hohotele lui se puteau auzi de la o milă.

- Nu ți-am cerut nicio clipă să mă ierți sau să apreciezi ceea ce am făcut pentru tine, rosti cu fermitate

congresmanul. Ți-am cerut numai să înțelegi, să faci ceea ce trebuie de făcut pentru ca sacrificiul fratelui tău să nu fie în zadar. Nu-ți poți imagina cum m-am simțit când te-am văzut zdrobit lângă maşină. Tu, insignă de diamant, să te comporți mai tâmpit decât un retardat F. Şi nici nu-ți poți imagina ce şoc am avut când mi-am dat seama că singura ta şansă era Amendamentul Dawson. Amendamentul meu... Crezi că ardeam de nerăbdare să-l sacrific pe fratele tău pentru tine? Vă iubeam pe amândoi la fel de mult, indiferent de insigna de pe piept, indiferent cât de multe necazuri îmi provocai tu, cu apucăturile tale de rebel. Nu-ți dai seama cât de mult vă iubeam pe amândoi. Însă, conform legii, trebuia să fii salvat, America avea nevoie de potențialul tău intelectual, se aşteptau multe de la tine. Te-am salvat pentru America, nu pentru mine... Cinstit era să te las acolo, sub boscheți, alături de prietena ta. Crezi că nu m-am gândit la asta când mi-am dat seama care era şansa ta? Operația era prea riscantă, puteam să-mi pierd într-o singură oră ambii fii, dar am riscat. America nu-şi putea permite să piardă unul dintre cele mai prețioase creiere.

Congresmanul se opri un moment, parcă ezita să continue, apoi spuse:

- Şi care a fost reacția ta? Nu ai făcut decât să demonstrezi că sacrificiul făcut a fost inutil. Ai fugit din spital cu feşele încă legate de tine, înainte să ți se scoată firele. Viața fratelui tău a fost sacrificată pentru ca tu să primeşti viscerele lui. Din toate organele interne pe care le ai numai un plămân este al tău, Paul, restul i-au aparținut lui Robert. Şi tu nu ai vrut să dai nimic în schimb. Ai preferat să te ascunzi în subterane. A fost alegerea ta. Nu am trimis pe nimeni să te caute, am crezut că vei înțelege singur ceea ce era de înțeles, dar nu, au trecut anii şi tu ți-ai irosit mintea în canalizare. Pentru asta crezi că ai fost grefat? Dacă ştiam ce vei face, l-aş fi preferat pe Robert,

putea ajunge un şef de intreprindere foarte competent. Era foarte conştiincios... În tot acest timp nu te-ai gândit să-ți accepți şi partea ta de vină? Dacă erai mai responsabil... Nu te-ai gândit că sacrificiul lui Robert a fost prea mare pentru ca tu să-ți poți permite să te zbenguieşti prin canale? Ultimele lui cuvinte au fost „Spuneți-i fratelui meu că l-am iubit şi sper să nu mă dezamăgească". Ți-a lăsat şi un mesaj înregistrat pe care n-ai mai apucat să-l vezi. Fratele tău s-a sacrificat voluntar pentru tine, Paul, eu nu am avut curajul să i-o cer, dar nici n-am putut să mă opun. Amendamentul Dawson priveşte pe toată lumea, chiar şi pe Dawson personal. Robert Dawson s-a convins de asta, dar nici mie nu mi-a venit mai uşor, Paul. Salvându-te pe tine cu prețul vieții fratelui tău, omenirii i s-a făcut un deserviciu. Tu nu ai făcut nimic care să justifice jertfa unui cetățean de categorie B... Nu ai făcut chiar nimic, Paul, fratele tău e foarte dezamăgit din cauza asta. Mi-o spune mereu, noapte de noapte, de fiecare dată când adorm mă vizitează şi-mi spune cât de deziluzionat este...

Scoubaday se prăbuşise la pământ, distrus, argumentele lui Dawson erau mai mult decât putea suporta. Toată ura pe care o nutrise față de despoticul său tată se risipise ca prin farmec. Nu se gândise niciodată să analizeze aspectele pe care congresmanul le scotea în evidență.

- O să încerc să-mi răscumpăr greşelile... O să revin la Universitate, la proiectele mele, dacă mi se dă voie...

- După ce ți se va reevalua capacitatea decizională, oftă neînduplecat congresmanul. Să vedem dacă nu ți s-a tocit briliantul.

Sosirea vânătorilor de recompense surprinse pe toată lumea. Drama care se consuma le slăbise vigilența.

Înțeleseră cum stăteau lucrurile dintr-o privire. Şi mai pricepură că recompensa le scăpase printre degete, fugarul se afla în mâinile lui Dawson.

Adair nu mai reuşi să se stăpânească.

- Sandoval, nenorocitule, dacă nu ne-ai fi făcut figura cu cobra puneam mâna pe lovele…

Acum ştia ce însemnă să pierzi jumătate de milion, chiar dacă nu avusese niciodată atâția bani. Ridică pistolul mitralieră şi slobozi o rafală asupra duşmanului lui de-o viață. Lovit în piept, Sandoval icni şi se prăbuşi pe spate. Vesta antiglonț făcea minuni, dar Adair tot îi învinețise coastele.

- Opriți-vă, țipă Dawson. Să nu-l loviți pe prizonier…

Nu-l mai asculta nimeni. Sandoval trase şi el o rafală în picioarele lui Adair, care se prăbuşi urlând cu tibiile zdrobite.

Jerome, potaia care-i adusese în bârlogul şobolanilor pe Dawson şi agentul lui, se ridică panicat, rostind cuvinte de neînțeles exact în clipa în care Bonner şi Redmond deschiseră focul. Prins între cele două şuvoaie de metal, chiorul căzu, aproape tăiat în două.

- Fugi, John…, țipă Scoubaday, rostogolindu-se către picioarele lui Albert, care îl împinsese pe Dawson într-o nişă. Siguranța demnitarului trecea înaintea siguranței proprii.

- Paul, ai grijă de John, urlă Dawson. Este singura noastră şansă…

O grenadă îi smulse lui Redmond picioarele. Adair era hotărât să-şi termine rivalii, dar, din păcate, Sandoval reuşise să-i arunce grenada înainte de a exploda în teritoriul lui.

- Opreşte, nebunule, o să ne omori pe toți…, zbieră Dawson din adăpostul lui de stâncă.

- Ia şi tu de aici, parlamentar de căcat…

Îşi întoarse către Dawson tirul armei.

Scoubaday se ridică, încercând să-l imobilizeze pe dement. Un glonț îl lovi în gambă, prăbuşindu-l, dar reuşi să-i dea peste mână lui Adair, care scăpă arma. Avea însă brâul plin de grenade defensive.

- Ne vedem în iad, mugi, bâjbâind după cuiele grenadelor. De aici nu scapă nimeni.

Albert ieşi la interval, congresmanul era în siguranță, aşa că putea participa la încăierare. Trase fără să mai ochească şi fruntea lui Adair explodă. Dementul dăduse în primire.

- Mă predau, gâfâi Andy Redmond, încercând să-şi bandajeze cioturile picioarelor.

Scoubaday gemea. Sângele i se scurgea din rana de la picior, dar rana nu-i putea viața în pericol.

Sandoval gemea. Sângele îi curgea din abundență pe gâtul de taur. Prima rană căpătată într-o misiune…

Convins că nu mai avea nimic de făcut, Albert se întoarse după congresman. Acesta însă dispăruse.

***

- Scoubaday?!

- Nu e Paul, sunt eu…

Congresmanul Dawson îl urmărise. Nici nu-l simțise.

- Dacă te apropii…

Bine măcar că-şi salvase cuțitul. Şi-l propti din nou în piept însă nu mai apăsă cu prea multă convingere. Trebuia să vadă pe unde era agentul…

- John, fii băiat înțelegător şi ajută-ne… Ştiu prea bine ce înseamnă sacrificiul, după ce mi-am sacrificat un fiu pentru celălalt nu am mai ştiut ce e odihna… Şi am făcut-o pentru America, nu pentru mine personal. Înțelegi, inima ta pentru viitorul Americii, ce este aşa de greu de ales?

- Dumneavoastră ce ați alege?

- Eu am ales deja, John... Cel mai rău îmi pare că am supraviețuit alegerii mele, faptul că Robert şi-a dat acordul nu mă face să mă simt mai puțin vinovat...

- Şi dacă mă sinucid?

- Distrugi totul... Vei produce o nenorocire mai mare decât Paul, sau Scoubaday, cum îi spui tu. Ce alegi? Moartea nevrednică sau posibilitatea de a oferi o şansă Americii?

John inspiră adânc. Apoi, fără un cuvânt, îi întinse cuțitul. Luase o hotărâre irevocabilă.

- Bravo! Ştiam că n-o să-ți tai inima...

- De unde ştiați?

- N-ai înfipt cuțitul prea adânc, ai preferat să te tai pe piele. Oricum, eşti un om curajos...

- Iertați-mă că v-am pricinuit atâtea necazuri... N-am vrut să vă lovesc...

- E în regulă, ai luat hotărârea care trebuia...

Auzi un foşnet în spatele lui. Înainte să se poată întoarce, primi o lovitură în cap şi se cufundă în întuneric.

***

Deschise ochii, buimăcit. Lumina era de-a dreptul dureroasă pentru corneele inflamate. Simțea o durere sacadată în spatele capului, probabil acolo fusese lovit înainte de a leşina. Cine o făcuse? Puțin mai conta.

Încercă să-şi pipăie cucuiul, probabil era cât un ou de gâscă, dar constată că nu-şi putea mişca mâinile. Forțându-se puțin reuşi să vadă că ambele mâini îi erau legate de o rețea de cabluri şi tuburi. Reuşi să distingă zgomotul specific al aparaturii medicale. Ştia unde se afla. Se afla într-un spital. În spitalul din care reuşise să evadeze cu ceva timp în urmă. Cât timp, anume? Din clipa în care ieşise pe uşa spitalului, urmărit de agenți, timpul îi trecuse după alte coordonate. Parcă petrecuse ani de zile

în subteranele jegoase. Cea mai palpitantă parte a vieții sale.

- Şi-a revenit, anunță un glas cunoscut.

În câmpul vizual pătrunse mutra imbecilă a Pungaşului, foarte vesel. Simți nevoia să-l pocnească, dar nu mai avea vlagă şi era şi imobilizat.

În clipa următoare îl văzu pe Dawson. Era încă îmbrăcat cu hainele purtate prin canalizare peste care îşi aruncase un halat alb. Părea şi mai extenuat, se gârbovise ca şi cum i-ar fi strecurat cineva în cârcă povara lui Atlas. Însă fața îi era luminată de o mulțumire lăuntrică.

- Salut, John… Cum te simți?

Încercă să-i răspundă în termeni cuviincioşi. „Mulțumesc, nu prea bine…", dar în loc de asta scoase un geamăt afectat. Era sleit.

Dawson se mulțumi cu atât, chiar zâmbi trist, înclinând din capul chel. Se vedea de departe că simte nevoia unui somn prelungit, dar refuza să dea curs impulsurilor organismului. Avea o promisiune de îndeplinit…

O înțepătură în braț. Pungaşul îi făcea o injecție în venă.

- Curaj, şopti Dawson, destul cât să-l audă. Nu va dura mult…

Era sigur că nu va dura mult. Se afla pe mâna celor mai renumiți specialişti, numai somități.

O căldură plăcută îl inundă, reconfortându-l. Era aşa plăcut. Simți cum amorțeşte încetul cu încetul. Şi durerea provocată de cucuiul proaspăt se estompase până la dispariție.

Se aşteptase să-i fie frică sau să fie revoltat. Să cerşească îndurare sau să se lase în voia crizelor de isterie. Să blesteme, să înjure sau să se lupte cu ultimele puteri pentru a se împotrivi călăilor. Călăi?! Nu… Erau medici, cei mai buni…

În loc de toate astea simțea o împăcare de sine cum nu simțise niciodată. Toată viața fusese un nemulțumit, însă unul care nu cutezase să-şi exteriorizeze sentimentele de spaima consecințelor. Iar asta îi sporise şi mai mult starea de frustrare. „Nu te băga în nimic, se poate şi mai rău…”. Nu se băgase.

Nu se aşteptase să simtă împăcarea cu sine pe patul de moarte. Se aşteptase să simtă regretul propriei neîmpliniri, al propriei ratări. Era fericit că se înşelase.

Nu mai putea să se împotrivească somnului. În curând avea să adoarmă, doar că de data asta nu se va mai trezi. Şi-ar fi dorit să mai rupă câteva secunde de la viață.

Un zgomot îl făcu să tresară, mai mult din reflex. Nu-i mai păsa de nimic. Închise ochii. Nu-i plăcea lumina agasantă de spital.

- John?!

Deschise ochii, fericit. Era Scoubaday, care venise să-şi ia rămas bun. Sprijinit de un sanitar mătăhălos, Scoubaday abia se mai mişca, efortul depus avea drept consecință dureri îngrozitoare, dar omul-şobolan îndura totul fără să se plângă.

- Paul?!

- Aş prefera să-mi spui Scoubaday… Sau Scouby… Îmi pare rău…

- Mie nu, Scouby… Nu-mi pare rău… La revedere, prietene…

- Adio, şopti omul-şobolan şi se prăbuşi leşinat în brațele asistentului care-l evacuă rapid din câmpul vizual al pacientului.

Şi-ar fi dorit să mai poată sta de vorbă cu Scoubaday, sau Paul Dawson, cum se numea în realitate. Era ultima ocazie când puteau să mai schimbe impresii. Fusese ultima ocazie…

Dawson se apropie, abătut. Nu ar fi crezut că temutul congresman poate avea sentimente de compasiune.

- Adio, John, suspină.

Lui John i se părea că Dawson tocmai îşi ştersese lacrimile.

Congresmanul îi apucă mâna amorțită şi i-o strânse. John îi simți strânsoarea umedă şi lipsită de vlagă, dar nu-l mai încercă niciun sentiment de respingere. Strânse şi el, la rândul lui, mâna congresmanului. Nu avea nicio vlagă.

Înainte de a se cufunda în ultimul somn îi răsună în urechi vocea hârşâită a congresmanului. Ultimele cuvinte pe care le auzea.

- John... Îți mulțumesc...

EPILOG

Era, din multe puncte de vedere, cel mai important eveniment al anului. Poate chiar al deceniului, astfel că i se acordase atenția cuvenită.

Afluxul de spectatori întrecuse toate aşteptările, poate şi din cauza faptului că, în ideea de a atrage cât mai mulți participanți, municipalitatea oferea o supă gratuită. Singurul aspect neplăcut era faptul că majoritatea celor veniți să asiste la ceremonie purtau insigne inferioare.

- La ce v-ați fi aşteptat, pufni nervos unul dintre ziarişti la observația colegului său. Majoritatea populației e formată din genul acesta de elemente…

Şi autoritățile erau puternic reprezentate. Douăzeci de guvernatori şi mai bine de cincizeci de membri ai Congresului, plus unul dintre vicepreşedinți. Însuşi preşedintele îşi anunțase prezența, dar îşi anulase planurile în ultimul moment, pretextând ceva în legătură cu criza mexicană. Gurile rele susțineau însă că cel mai important american se eschivase din cauza scandalului care precedase evenimentul.

Un întreg cartier ras de pe fața pământului… Chiar dacă, din punct de vedere legal, nu era nimic în neregulă, numărul mare de victime nu trebuia asociat în niciun caz cu instituția prezidențială. Trebuiau menajate sentimentele celor care aveau încredere deplină în preşedinte.

Încărcătura de VIP-uri părea să le dăuneze cel mai mult chiar posesorilor de cocarde de calitate superioară. Prezența unei asemenea mulțimi era un bun prilej pentru a lansa însuflețitoare discursuri cu caracter patriotic, care să înfierbânte sentimentul național. Din păcate, era de la sine înțeles că nimeni nu va avea răbdarea să asculte retorica a peste şaptezeci de oameni, dacă era să li se

acorde dreptul de a vorbi la tribună numai guvernatorilor şi membrilor Congresului. Până la urmă, din dorința de a nu nedreptăți pe nimeni, nu aveau să se adreseze mulțimii decât vicepreşedintele, guvernatorul statului, ca unul de-al casei, primarul oraşului, arhitectul căruia îi revenise sarcina de a reclădi din temelii cartierul distrus, un individ de calitatea A3+, precum şi reprezentanții statului în congres.

Manifestația mai era una dintre rarele ocazii în care mulțimile se puteau convinge cu ochii lor de existența congresmanului Dawson. Controversatul personaj renunțase la discreția care-l caracteriza şi apăruse în public. Îmbrăcat într-un costum cu linii generoase, care nu-i puteau masca decât în parte diformitățile trupului, Dawson ocupa cel mai important loc la tribuna de onoare, chiar înaintea vicepreşedintelui şi a guvernatorului, însă nimeni nu se gândise măcar să comenteze. Dawson deținea un rol prea important pentru a fi tratat după cerințele etichetei. Şi nu i se putea contesta rolul jucat în toată afacerea. Distrugerea vechiului cartier îl privea în mare măsură şi congresmanul nu făcuse niciun secret din asta, ceea ce presa independentă considerase a fi un act de crasă sfidare, de nesimțire în stare pură. Alții consideraseră însuşirea responsabilității drept o dovadă de curaj politic. Chiar dacă se renunțase de multă vreme la votul universal şi alegerea reprezentanților nu era decât privilegiul unui grup restrâns, o baie de sânge nu era cea mai potrivită metodă de a te face apreciat. Congresmanul Dawson nu dădea dovadă de genul acesta de prudență politică. Îşi recunoscuse implicarea şi era chiar mândru de rezultate.

Revolta din Cartierul de Vest pusese la grea încercare autoritățile. Contestarea sistemului de valorizare a persoanelor inițiat de congresman era un pericol care fusese tratat cu toată seriozitatea. Dacă răzmeriția s-ar fi

extins fie şi numai la nivelul statului era greu de anticipat deznodământul incidentului.

Pacificarea zonei şi potolirea spiritelor însemnase peste zece mii de victime, în marea majoritate cetățeni de categoriile C, D şi E, însă congresmanul Dawson îşi exprimase regretele doar în legătură cu moartea a douăzeci şi doi de agenți A+ şi A2+, cărora li se organizaseră funeralii naționale. Câte o stradă din noul cartier urma să poarte numele fiecărui agent căzut la datorie. Doar aceştia contau în ochii lui, restul victimelor nu reprezentau pentru el decât un material care putea fi înlocuit cu uşurință.

Armata şi poliția invadaseră în forță Cartierul de Vest, transformându-l într-un morman de ruine, în ciuda opoziției înverşunate pe care o întâmpinaseră. Indivizi pe care legea îi considera prea simpli, prea lipsiți de inteligență pentru a dezvolta sentimente nobile ca patriotismul sau altruismul de grup luptaseră până la ultima picătură de sânge în numele unei libertăți care le fusese, cică, furată. Rezistența îi uluise până şi pe cei mai tăbăciți lefegii în sistemul de represiune, dar asta nu salvase multe vieți. Ordinul era clar: asanați zona cu orice mijloace. O asanaseră…

Astfel se ivise un bun prilej de a reconstrui din temelii un nou cartier, prilej folosit de politicieni pentru a se expune admirației maselor.

Aşezat în centrul atenției, congresmanul Dawson îşi savura clipa de glorie. Acele categorii ale populației care contau cu adevărat îl considerau un erou, un american mai mare decât însuşi preşedintele. Se confruntase cu provocări deosebite şi reuşise să rezolve în chip minunat problemele. Ce-şi putea dori mai mult? Poate îşi va exprima mai clar opțiunile cu prilejul următoarelor alegeri… Insigna de diamant veritabil strălucea în lumina călduță a soarelui.

În imediata apropiere a congresmanului se remarca un personaj care nu spunea mai nimic celor cu adevărat capabili să judece lucrurile. O mutră necunoscută, un tânăr slab şi palid, pe chipul căruia se putea citi multă suferință, imobilizat într-un scaun cu rotile. Piciorul drept îi era îmbrăcat într-un strat gros de ghips.

Ar fi putut fi luat drept unul dintre supraviețuitorii misiunilor din Cartierul de Vest, care reuşise să se facă remarcat prin cine ştie ce faptă de vitejie, însă la rever îi strălucea insigna de diamant. Legea stipula clar: nicio persoană din categoria A4+ nu trebuie expusă la pericole inutile. Era greu de crezut că tânărul palid şi suferind călcase în Cartierul de Vest în timpul ostilităților.

Din când în când Dawson îi făcea semne prieteneşti cărora rănitul nu se deranja să le răspundă.

Nu erau decât trei posesori de insigne de diamant: vicepreşedintele, Dawson şi tânărul invalid. Cine era oare misteriosul personaj din A4+? Moderatorul adunării omisese să facă prezentările. De fapt se limitase la minimum de identificări ale importantelor personaje. Vicepreşedintele, guvernatorul, Dawson, primarul şi arhitectul. Era de ajuns…

Discursurile nu reuşiră nici pe departe să declanşeze entuziasmul scontat, dar cel puțin nu se înregistră niciun incident de respingere. În ciuda inteligenței reduse, aparținenții categoriilor inferioare îşi învățaseră lecția. Cel mai indicat în ceea ce-i privea era să se supună, altfel aveau şansa de a împărtăşi din experiența celor din Cartierul de Vest. Pe supraviețuitorii masacrului îi aştepta o soartă mai rea decât a celor care se prăpădiseră în luptele de stradă. Lagărele de reeducare şi închisorile corecționale de-abia îi aşteptau.

Penultimul pe lista oratorilor era guvernatorul, care se strădui să le vorbească celor prezenți despre importanța unirii eforturilor tuturor categoriilor de cetățeni pentru

bunăstarea Americii, despre eforturile pe care Preşedinţia, Guvernul şi Congresul le depuneau pentru a îmbunătăţi traiul de zi cu zi pentru toţi cetăţenii. Despre penuria de resurse şi materii prime. Fu răsplătit cu aplauze anemice, oricum mai mult decât obţinuseră antevorbitorii.

- Domnule congresman Dawson, i se adresă guvernatorul cu o plecăciune slugarnică. Aveţi onoarea…

Discursul lui Dawson fu extrem de scurt. Importantului om de stat nu-i plăcea să vorbească în public, cel puţin nu în faţa unui public în care singurele insigne aurii aparţineau agenţilor responsabili cu menţinerea ordinii. Vorbi răspicat, atât cât îi permitea vocea de ferestrău oxidat. Vorbi despre necesitatea menţinerii unui echilibru în stat, dar, mai ales, vorbi despre sacrificiu. Sacrificiul suprem, cel fără de care naţiunea americană ar fi progresat mult mai lent sau, poate, nu ar fi progresat deloc. Cei mai buni fii ai Americii erau cei care-şi puseseră viaţa drept chezăşie pentru bunăstarea patriei.

Spre surprinderea tuturor discursul fu răsplătit cu o furtună de aplauze şi fluierături admirative. Nici chiar Dawson nu reuşi să-şi explice manifestările de simpatie. Mulţumi însă călduros pentru aprecieri, aşa cum nu o făcuse vreodată.

Partea a doua a manifestărilor cuprindea acţiunea de turnare a primei pietre la temelia noului oraş. Într-un cadru mult mai restrâns, format doar din oficialităţile de rang înalt şi reprezentanţii presei. Puternicii zilei aveau nevoie de publicitate.

În viitorul centru al noului cartier, eliberat de munţii de moloz, muncitori de categoria B, cei cu deprinderi specializate, amenajaseră un sarcofag de mari dimensiuni în care urma să fie turnată prima cupă de beton. Deasupra urma să fie construit cel mai important edificiu, un turn de peste două sute de etaje.

- Domnule congresman, i se adresă primarul lui Dawson, aveți dubla cinste de a pune prima piatră la temelia acestei grandioase opere şi să dați denumirea noului cartier.

Dawson zâmbi. Glasul primarului era prea linguşitor pentru a fi şi sincer. Se vedea de la o poştă că şeful administrației locale şi-ar fi dorit să i se rezerve lui aceste delicate privilegii. Cârcotaşii spuneau că-şi dorea nespus ca noua locație să-i poarte numele.

Un colonel împopoțonat cu o țipătoare uniformă de paradă îşi făcu apariția ducând pe o tavă aurită sticla de şampanie cu care urma să fie botezat cartierul. O sticlă de peste o mie de dolari.

- Vă gândiți, desigur, să dați cartierului numele dumneavoastră..., sugeră primarul, negru de ciudă că nu găsise o modalitate de a-l determina pe congresman să rostească numele lui în clipa în care sticla de şampanie se va zdrobi de cofrajul masiv.

Protocolul prevedea ca numele să rămână secret până în ultima clipă, astfel că Dawson se putea răzgândi în orice moment.

- Încă mai analizez oportunitățile, domnul meu... Încă mai analizez, răspunse amabil Dawson, deşi se vedea pe fața lui că luase o hotărâre irevocabilă.

Înainte de a turna cupa de beton în deschizătura special destinată acestui scop congresmanul făcu un gest care ului pe toată lumea. Tremurând de emoție, ceea ce mulți dintre cei prezenți nu credeau că este posibil, Dawson îşi scoase din piept insigna de diamant şi o înfundă în amestecul de pietriş, ciment şi apă.

- Ce faceți..., sări scandalizat guvernatorul. Insigna...

- Nu-ți face griji, domnule guvernator... O să primesc în curând alta...

Sticla de şampanie, atârnată de un lănțişor de aur îi fu înmânată congresmanului chiar de către vicepreşedintele

SUA, care ar fi preferat să-şi schimbe locul cu cel care tocmai aruncase o insignă de diamant.

Dawson trase aer în piept. Îşi şterse faţa porcină cu dosul palmei şi trânti sticla de panourile de oţel:

- Acest cartier se va numi John Barton…

Discret, îşi şterse picăturile spumoase care-i pătau costumul.

DESPRE AUTOR

Ciprian Mitoceanu s-a născut la Suceava, în 1976.

În 1999 a absolvit Facultatea de Litere şi Ştiințe, secția Istorie-geografie, a Universităţii „Ştefan cel Mare” Suceava. Studii postuniversitare, profesor documentarist, la Universitatea Bucureşti (2007). Studii aprofundate de Istoria statelor din SE Europei, la niversitatea „Ştefan cel Mare” Suceava (2003). Este aublocotenent de poliție în rezervă.

În prezent este profesor la Şcoala cu clasele I-VIII din Mileanca, județul Botoşani.

A publicat proză scurtă în revistele *Nautilus* şi *Suspans*.

A publicat romanul *Colții* (Tritonic, 2008).